

പഞ്ച രത്ന ബാലെ

ഒ. അയ്യനേത്ത്

www.malankaralibrary.com

പഞ്ചരത്ന ബാലൈ

(ബാലൈ)

ഒ. അയ്യനത്തം

തിരുവനന്തപുരം-11

ആഗസ്റ്റ് 1988

Malayalam

PANCHARATNA BALE

(Ballet)

By Rev. Prof: O. AYYANETH

Catholic Church

Kumarapuram

Medical College P. O.

Trivandrum - 11

First Published — August 1988

Printed at Rekha Printers

Vadayakadu, Trivandrum.

Price Rs. 10

Copy right

O. Ayyaneth

MALANKARA
LIBRARY

പ്രസ്താവന

ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലത്തിനുവാണ് ബാലൈ എന്ന ദൃശ്യകലാരൂപം ആശയാവിഷ്കരണമാധ്യമമായി സ്വീകരിക്കാൻ ഇടയായത്. നാലാഞ്ചിറ സെന്റർ ഗൊരേത്തിയ്ക്കുൾ ഭാരവാഹികൾ പുണ്യവതിയായ ഗൊരേത്തിയുടെ ജീവിതം ആധാരമാക്കി ഒരു ബാലൈ എഴുതിക്കൊടുക്കാൻ എന്നോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതനുസരിച്ച് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അവസാനം ചേർത്തിരിക്കുന്ന മരിയേ ഗൊരേത്തി എഴുതിക്കൊടുത്തു. അത് രംഗത്തു വരുത്തിയിട്ടുള്ളപ്പോൾ നന്നായി എന്നു കണ്ടു. അങ്ങനെയിരിക്കെ വെള്ളയമ്പലത്തുള്ള ക്രൈസ്തനഗർ ക്ലബ്ബിന്റെ പ്രിൻസിപ്പൽ റവ. ഫാദർ ജോർജ്ജ് സി. എം. ഐ., സ്റ്റാപുകയോഹന്നാനെപ്പറ്റി ഒരു ബാലൈ എഴുതിക്കൊടുക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. അതും രംഗത്തു പ്രേക്ഷകരുടെ പ്രശംസ പിടിച്ചുപറി. പ്രസ്തുത സ്കൂളിനുവേണ്ടിയാണ് ഡേവിഡും ബത്സേബായും പിന്നീട് എഴുതിയത്. എങ്കിലും ചില അസൗകര്യങ്ങൾ നിമിത്തം അത് അവതരിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മഗ്ദലനമറിയം ബാലൈ, നങ്ങ്യാർകുളങ്ങര ബഥനിമം ക്ലബ്ബിലെ വാർഷിക പരിപാടിയോടനുബന്ധിച്ച് അവതരിപ്പിക്കാൻ, അവരുടെ ആവശ്യപ്രകാരം രചിച്ചുകൊടുത്തു. അതു കാണാനൊത്തില്ലെങ്കിലും നന്നായിരുന്നു എന്നാണ് എനിക്കു കിട്ടിയ റിപ്പോർട്ട്. ഈ സമാഹാരത്തിൽ ആദ്യം ചേർത്തിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുമസ് എന്ന ബാലൈ തിരുവനന്തപുരം ഓരദർഗൻ കേന്ദ്രം ആവശ്യപ്പെട്ടപ്രകാരം 1986-ൽ എഴുതിയതാണ്. അത് ഓരദർഗനിൽ അക്കൊല്ലത്തെ ക്രിസ്തുമസ്സിനോടനുബന്ധിച്ചു വന്നു.

ഒരു ദൃശ്യകലാ രൂപം എന്ന നിലയിൽ, ഇതിലെ ഓരോ ബാലെയും രംഗവിഷ്കരണക്ഷമമാംവിധം നാടകീയമാക്കാൻ സംവിധാനത്തിലും ഈരടികളുടെ വിന്യംസത്തിലും ആവുന്നത്ര ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിലെ ചില ബാലകൾക്ക് അവതരണക്കാർ സംഗീതം നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അതിൽ മരിയെ ഗോരേത്തിക്ക് സംഗീതം നൽകിയ എന്റെ സുഹൃത്തും ആകാശവാണി നിലയാം ഗവ്യം സുപ്രസിദ്ധ സംഗീത സംവിധായകനും ഗായകനുമായ ശ്രീ. കെ. പി. ഉദയഭാനുവിന്റെ കാര്യം നന്ദി പൂർവ്വം എടുത്തുപറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രംഗവിഷ്കൃതമായ ബാലകളുടെ സംഗീതം തത്പ്രണേതാക്കളുടെ കൈവശം ഉണ്ടായിരിക്കണം എന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു. എങ്കിലും ഇതിനു സംഗീതംകൂടി ചെയ്ത്, ടേപ്പിലും മറ്റും പകർത്തി രംഗാവതരണോദ്യമകക്ഷിക്കാർക്കു കൊടുക്കുക പ്രായോഗികമല്ല. തന്നെയുമല്ല, രചയിതാവ് ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിൽ ഭേദപ്പെട്ട സംഗീതം ഇതിനു കൊടുക്കാൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നവർക്കു കഴിഞ്ഞു എന്നും വരാം. അവരവരുടെ കഴിവനുസരിച്ച് യുക്തമെന്നുതോന്നുന്ന സംഗീതം ഭാവവിഷ്കരണസമർത്ഥമാംവിധം അവതരണ സംരംഭകർ കൊടുക്കട്ടെ എന്നുവെങ്കിലും ഗ്രന്ഥകർത്താവിനു നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന് വിജ്ഞാനപ്രദവും പ്രൗഢഗംഭീരവുമായ ഒരു അവതാരിക എഴുതിത്തന്ന ആർ. രാമചന്ദ്രൻ നായർ ഐ. എ. എസ്സ്. അവർകളോടുള്ള എന്റെ നന്ദി വാക്കിൽ ഒതുങ്ങുന്നതല്ല. ആംഗലസാഹിത്യനിഷ്ണാതനായി അദ്ദേഹം, തന്റെ വേൽ ഓടിനിലുക്കുന്ന ഭാരതീയ സാഹിത്യത്തിലും അന്യയാവഹവും അഭിനന്ദനാർഹവുമായ അവഗാഹം നേടിയിട്ടുള്ള ഒരു

മഹാശയനാണ്. സാഹിത്യപ്രവർത്തകസംഘം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഉള്ളൂർ കൃതികളുടെ സമാഹാരത്തിന് അദ്ദേഹം എഴുതിയ വിപുലവും വിശിഷ്ടവുമായ പഠനം തന്നെ ഇതിനുതെളിവാണ്. നിരവധി കഥകളി ഗ്രന്ഥങ്ങളും കർണ്ണാടിക സംഗീത റിക്കാർഡുകളും, കലാരംഗത്തെ ഒരു സവ്യസാചിയായി അദ്ദേഹത്തെ മാറ്റിയിരിക്കുന്നു. “തുളസീവനം” എന്ന തുല്യകാനാമത്താൽ അറിയപ്പെടുന്ന അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി അറിയാത്ത കേരളീയർ ചുരുക്കമെന്നേ പറയാവൂ.

സുന്ദരവും ചിന്തോദ്ദീപകവുമായ ഒരു ആശംസ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനയച്ചതന്ന കോട്ടയം കത്തോലിക്കാ ബിഷപ്പ് റൈറ്റ് റവ. മാർ കര്യാക്കോസ് കന്നശ്ശേരി തിരുമേനിയോടുള്ള കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിക്കാനും ഈ അവസരം ഉപയോഗിക്കുന്നു. കേവലമായ രോഗംസമ്മൂലവും അത്ഭവത്തായ കലാ സാംസ്കാരിക വിചിന്തനം കൊണ്ട് സമ്പന്നമാണത്രും. സതീർത്ഥ്യനായ അദ്ദേഹവുമായിട്ടുള്ള എന്റെ മധുരോദാരമായ സൗഹൃദം ചിരസ്മരണീയമാക്കണമെന്നുള്ള എന്റെ അഭിലാഷം അദ്ദേഹം സാധിച്ചതന്നതിൽ എനിക്കു സന്തോഷവും സംതൃപ്തിയുമുണ്ട്.

ഇതിന്റെ പുറംകവറിലേക്കു ഒരു വിജ്ഞാപിക്കുറിപ്പു തയ്യാറാക്കിത്തന്ന എന്റെ പ്രേഷ്യ സുഹൃത്തും പ്രഖ്യാതനോവലിസ്റ്റുമായ ഡോക്ടർ ജോജ്ജ് ഓണക്കൂർ അവർകളോടുള്ള നന്ദി പ്രകടിപ്പിക്കാനും എനിക്കു സന്തോഷമുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം ഒന്നിച്ചു മാർ ഇവാന്റിയോസ് കോളേജിൽ ജോലി ചെയ്തിരുന്നു എന്ന ആത്മബന്ധത്തിൽ നിന്നാണ് ഇത്തരം വിലപ്പെട്ട ഒരു വിജ്ഞാപിഭൂഷണം ചെയ്തതെന്നതിന് അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിക്കാൻ ഞാൻ മുതിർന്നത്.

ഈ ഗ്രന്ഥം ഭംഗിയായി അച്ചടിച്ചതന്ന രേഖാ പ്രിൻ്റൗൗസിനോടുള്ള നന്ദിയും രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം
ആഗസ്റ്റ് 1988

ഒ. അയ്യനേത്ത്

N. B. 19-ാം പേജിൽ “ഏകാന്ത സ്ഥലി വിട്ടു തീവ്രതപണ്ണിൾ” എന്നു തിരുത്തി വായിക്കണം.

കേരളത്തിലെ മിക്ക ബുക്കുൗസ്റ്റാളുകളിലും, പ്രത്യേകിച്ചു മത സാഹിത്യകൃതികൾ വിലക്കുപ്പെടുന്നിത്തേം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൻ്റെ പ്രതികൾ ലഭ്യമാണു്.

ആശംസ

'പഞ്ചരത്ന ബാലെ' രോവർത്തി വായിച്ചു. വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നു. കാലഘട്ടത്തിന്റെ അവശ്യസൃഷ്ടി എന്ന് ഇതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുവാൻ എനിക്കു സന്തോഷമേയുള്ളൂ.

വ്യക്തികളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ വിശ്വാസം ആഴത്തിൽ വേരോടണമെങ്കിൽ പ്രത്യയ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പിൻബലമുണ്ടായിരിക്കണം. ക്രിസ്തുമതത്തിന് തത്ത്വസംഹിതകളുടെ ദാരിദ്ര്യം ലേശവുമില്ല. അവയെ വേണ്ടവിധത്തിൽ ജനഹൃദയങ്ങൾക്കു പകർന്നുകൊടുക്കുന്നതിൽ വിജയിക്കുന്നില്ലെന്നേയുള്ളൂ. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് സാഹിത്യസൃഷ്ടികളുടെയും വിവിധ സമ്പദ് മാധ്യമങ്ങളുടെയും പ്രസക്തി നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ്, 'പഞ്ചരത്ന ബാലെ' കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യമായിത്തീരുന്നതും.

ആദ്യത്തെ നാലു ബാലെയും വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ താളുകളിൽനിന്ന് അടർത്തിയെടുത്തവയും, അവസാനത്തേത് ജീവിക്കുന്ന ഒരു സംഭവത്തിന്റെ കലാവിഷ്കരണവുമാണ്. ദൈവവചനം തന്നിഷ്ടപോലെ വളച്ചൊട്ടിക്കുന്ന ഒരു പ്രവണത ഇന്നു പൊതുവേയുണ്ട്. വികലമായ അവതരണം മനുഷ്യമനസ്സിനെ പെട്ടെന്നാകർഷിക്കുകയെന്നത് സ്വാഭാവികം മാത്രമാണ്. ഈ ഭൂഷിച്ച പ്രവണതയ്ക്കെതിരെ ശബ്ദമുയർത്തുന്നതോടൊപ്പം യഥാർത്ഥവചനം ആകർഷകമായി അവതരിപ്പിക്കുവാൻ നമുക്ക് കഴിവുകൂടി വേണം. ഈ അഞ്ചുബാലെയും ആധാരഗ്രന്ഥത്തോടും ചരിത്ര സംഭവത്തോടും നൂറുശതമാനവും നീതിപുലർത്തുന്നവയാണ്. ഭാവനയുടെ കടിഞ്ഞാണില്ലാത്ത പ്രവാഹം എങ്ങുമില്ല. സാഹിത്യപരമായി വളരെ

ഉന്നതമായ നിലവാരം പുലർത്തുന്നുമുണ്ടുതാനും. സാധാരണയായി സിനിമാഗാനങ്ങളുടെയോ പ്രസിദ്ധങ്ങളായ മറ്റു പല പാട്ടുകളുടെയോ ഈണത്തിൽ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ഗാനപ്രപഞ്ചമാണ് പല ബാലെയിലുള്ളത്. അതിൽനിന്നു ഭിന്നമായി കവിത്വത്തിന്റെ പ്രതിഭാവിശേഷം 'പഞ്ചരത്നബാലെ'യിൽ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു. സംഗീതസാന്ദ്രത നഷ്ടപ്പെടുത്താതെ നിലനിർത്തുവാൻ കൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അത് ക്രൈസ്തവ സാഹിത്യത്തിനൊരു മുതൽകൂട്ടായി.

ഈ ബാലെയിലെല്ലാം നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന അടിസ്ഥാന പ്രമേയത്തെ "മനസ്സിന്റെ മടക്കയാത്ര" എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. മനുഷ്യപ്രകൃതി തിന്മയിലേക്കു ചാഞ്ഞാണിരിക്കുന്നതു്. തെറ്റുകളിൽ വീഴുന്ന മനുഷ്യനു് സ്വന്തം വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങാൻ, നഷ്ടപ്പെട്ട പ്രകാശത്തെ പുലുകാൻ അതിയായ ആഗ്രഹമുണ്ടു്. ഇതും മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ സഹജമായ ഒരു പ്രത്യേകതയാണു്. ഇതാണു് "മനസ്സിന്റെ മടക്കയാത്ര" അഥവാ മാനസാന്തരം. മഗ്ദലനമറിയവും ദാവീദുമെല്ലാം നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പച്ചപിടിച്ചുനില്ക്കുന്നതിന്റെ രഹസ്യവും മറ്റൊന്നല്ല.

സാഹിത്യകാരനും എന്റെ സതീർത്ഥ്യനുമായ അയ്യനേത്തച്ചന്റെ ഈ കൃതി പ്രേഷിത പ്രവർത്തനരംഗത്തു് ചലനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുമെന്നതിൽ രണ്ടുപക്ഷമില്ല. ക്രൈസ്തവ സത്യങ്ങളുടെ കാലികമായ കലാവിഷ്കരണം തേടി അലയുന്ന നമ്മുടെ നാട്ടിലെ യുവതീ യുവാക്കന്മാർക്കുമെല്ലാം 'പഞ്ചരത്നബാലെ' ഒരനുഗ്രഹമായിരിക്കും. ഗ്രന്ഥകർത്താവിനു് ഏദയം നിറഞ്ഞ അഭിനന്ദനങ്ങൾ!

മാർ കുരീയാക്കോസു്
കത്തോലിക് ബീഷപ്പു്സ് ഹൗസു് കുന്നശ്ശേരി
കോട്ടയം കോട്ടയം മെത്രാൻ
ജനുവരി 1988

അവതാരിക

പാരോമ്മാക്കിൽ തോമ്മാക്കത്തനാരുടെയും അർണ്ണോസ് പാതിരിയുടെയും കാലം മുതൽ മലയാള ഭാഷയ്ക്കും മലയാള സാഹിത്യത്തിനും ക്രൈസ്തവ വൈദികന്മാർ നൽകിയിട്ടുള്ള സേവനം വിപുലവും നാനാമുഖവും ബഹുധാ ശ്രോണീയവുമാണ്. അവരുടെ സംഭാവനകൾ അധികവും ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത് ഗദ്യ സാഹിത്യത്തിനാണ്. എന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ ഗദ്യ ശാഖയ്ക്ക് ബീജാവാപം ചെയ്തവരുടെ നാമഗണനയിൽ തന്നെ പാരോമ്മാക്കിൽ തോമ്മാക്കത്തനാരെപ്പോലെയുള്ള പാതിരിമാർക്ക് പ്രമുഖസ്ഥാനം നൽകേണ്ടതായുമുണ്ട്. അതേസമയം, മലയാള പദ്യസാഹിത്യപരിപോഷണത്തിന് ബലകങ്കണരായി മുന്നോട്ടുവന്നിട്ടുള്ള ക്രൈസ്തവ സഭാനായകന്മാരും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളകാര്യം വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. ആ രംഗത്തും ഒന്നാംസ്ഥാനം വിദേശീയനായ അർണ്ണോസ് പാതിരിക്കുതന്നെ നൽകേണ്ടിവരും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ “പുത്തൻ പാനയ്ക്ക” മലയാള സാഹിത്യചരിത്രത്തിലുള്ള പ്രാധാന്യം അനിഷേധ്യമാണല്ലോ. അർണ്ണോസ് പാതിരിയുടെ പാരമ്പര്യത്തിന് അനുരൂപമായി മലയാള കവിതാശാഖയുടെ ഈടുവയ്പ്പു വർദ്ധിക്കുവാൻ ഉത്സാഹപൂർവ്വം മുന്നോട്ടുവന്നിട്ടുള്ള ഒരു ക്രിസ്തീയ വൈദിക ശ്രേഷ്ഠനാണ് സമാദരണീയനായ ഫാദർ ഒ. അയ്യനേത്ത്.

ആത്തയൗവനനായകാലം മുതൽ മലയാള ഭാഷാഭ്യോപനമായിരുന്നു അയ്യനേത്തച്ചന്റെ പ്രമുഖ ജീവിതവ്യാപാരം. പാഠശാലാനിലവാരത്തിലും കലാശാലാനിലവാരത്തിലുമുള്ള പല തലമുറകളിൽപ്പെട്ട—അനേകം

വിദ്യാർത്ഥികളെ ഭാഷയും വ്യാകരണവും അലങ്കാര ശാസ്ത്രവും മറ്റും അഭ്യസിപ്പിച്ചു, ചെറുപ്പത്തിൽ സമ്പാദിച്ച സാഹിത്യപരിചയത്തെ അദ്ദേഹം കൂടുതൽ സുദൃഢവും സുവിസ്തൃതവുമാക്കുകയുണ്ടായി, ചെറുശ്ശേരി, എഴുത്തച്ഛൻ, നമ്പ്യാർ, ഉള്ളൂർ, വള്ളത്തോൾ, ശങ്കരക്കുറുപ്പ് തുടങ്ങിയ പ്രമുഖ മലയാള കവികളുടെ കൃതികളിൽ പല ഭാഗങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന് മനഃപാഠമത്രേ. അവയിലുൾക്കൊള്ളുന്ന വിശിഷ്ടമായ സാഹിത്യരസത്തിന്റെ മധുരീമസ്വയം ആസ്വദിക്കാനും, ശിഷ്യരെക്കൊണ്ടും സുഹൃത്തുക്കളെക്കൊണ്ടും ആസ്വദിപ്പിക്കാനും ഉള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ നൈപുണ്യം പ്രസിദ്ധമാണ്. ഇങ്ങനെ ജീവിതം മുഴുവൻ മലയാള സാഹിത്യസംസേവനത്തിനുവേണ്ടി സ്വമേധയാ സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഫാദർ അയ്യനേത്ത് കൈരളീമഹിയുടെ കാൽത്താരിൽ അർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പുതിയ പൂജാപുഷ്പമാണ് “പഞ്ചരത്നബാലെ”.

അയ്യനേത്തച്ചന്റെ ഈ പുതിയ കൃതിയെ ഒരു “നാട്യ പ്രബന്ധസമാഹാരം” എന്നോ, “ഗൃത്തശിൽപമഞ്ജരി” എന്നോ വിളിക്കാവുന്നതാണ്. രംഗവേദിയിൽ നൽകുന്ന രൂപേണ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം പലപ്പോഴായി രചിച്ചിട്ടുള്ള അഞ്ചു ലഘുകൃതികളാണ് ഇവിടെ പുസ്തകരൂപത്തിൽ പുറത്തുവരുന്നത്. ലോകത്തിലുള്ള മിക്കവാറും എല്ലാ ജനസമൂഹങ്ങളിലും ഗൃത്തകലാരൂപങ്ങൾ പ്രചാരം നേടിയിട്ടുള്ളതിനാൽ, രംഗപ്രയോഗത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഇമ്മാതിരി ശില്പങ്ങൾ എല്ലാ ഭാഷകളിലും സുലഭമായി നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടാവണം. എന്നാൽ പലഭാഷകളിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറുള്ള ഗൃത്ത പ്രബന്ധങ്ങളിൽ പരിഗണനീയമായ സാഹിത്യമൂല്യം ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുക പതിവില്ല. അതിനാൽ സാഹിത്യ

ചരിത്രകാരന്മാർ അവർക്കു മാന്യമായ സ്ഥാനം അനുവദിക്കുകയും ചെയ്യാറില്ല. പക്ഷേ മലയാളഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സ്ഥിതി തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ്. നമ്മുടെ പദ്യ സാഹിത്യ ശേഖരണത്തിലെ ഏറ്റവും മൂല്യവത്തായ ഒരു വിഭാഗമായി നർത്തനപ്രബന്ധങ്ങൾ നിലകൊള്ളുന്നു. ഈ സാഹിത്യവിഭാഗത്തിന് നൽകിയിട്ടുള്ള സംഭാവനയെ മുൻനിറുത്തിയാണല്ലോ കോട്ടയത്തു തമ്പുരാൻ, ഉണ്ണായിവാരിയർ, ഇരയിമ്മൻതമ്പി മുതലായവരെ മഹാകവികളായി അംഗീകരിച്ചു സമാദരിക്കുന്നത്.

ഒരു ക്രിസ്തീയ വൈദികനായ ഫാദർ അയ്യനെത്തിന്റെ നാട്യപ്രബന്ധങ്ങളെല്ലാം ക്രൈസ്തവ വിഷയങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചുള്ളവയായിരിക്കുക സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. ക്രിസ്തുമതവിശ്വാസികളുടെയിടയിൽ പരക്കെ പ്രചാരമുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങളെയും പുരാണകഥകളെയുമാണ് അദ്ദേഹം ഈ കൃതിയിൽ പ്രമേയങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അക്കാലത്താൽ, ക്രൈസ്തവ മതാവലംബികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രത്യേകിച്ചും ഹൃദയാവർജ്ജകങ്ങളായി ഇവ അനുഭവപ്പെടുവാൻ സാധ്യതയുണ്ടു്. ക്രൈസ്തവ ദേവാലയങ്ങളിലെ പെരുനാളുകൾക്കും ക്രൈസ്തവ വിദ്യാലയങ്ങളിലെ വാർഷികാഘോഷങ്ങൾക്കും മറ്റും നൃത്തശില്പങ്ങളായി രംഗത്തവതരിപ്പിക്കാൻ ഏറ്റവും യോജിച്ച കൃതികളാണിവയെന്നു നിസ്സംശയം പ്രസ്താവിക്കാം. എന്നാൽ ക്രൈസ്തവേതരർക്കു് ഇവയൊന്നും ആസ്വാദ്യമായിരിക്കുകയില്ല എന്നു കരുതിക്കൂടാ. സത്യം, ധർമ്മം, കാരുണ്യം, ത്യാഗം മുതലായ മഹനീയാദർശങ്ങളെ പ്രകീർത്തിക്കുന്ന ഇമ്മാതിരി സാഹിത്യകൃതികൾ എല്ലാ സജ്ജനങ്ങൾക്കും,

ജാതിമതഭേദമന്യേ, എക്കാലവും ഒരുപോലെ പ്രിയങ്കരമായി വർത്തിക്കും.

വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത ഒരു മതവിശ്വാസിയായാണ് ഫാദർ ഒ. അയ്യനേത്ത് എന്നു പറഞ്ഞാൽ അത് അസ്ഥാനസ്ഥമായിരിക്കുകയില്ല. അദ്ദേഹം ഒരു തികഞ്ഞ ക്രിസ്തുമതവിശ്വാസിയും അകമഴിഞ്ഞ ക്രിസ്തുമതനാണ്. നൂറു ശതമാനം ക്രൈസ്തവനായി ജീവിക്കുക എന്നുള്ളതുമാത്രമാണ് ജീവിതപ്രതമായി അദ്ദേഹം കരുതിയിട്ടുള്ളത്. പക്ഷേ അയ്യനേത്തച്ചനെ അടുത്തറിയാവുന്നവർക്ക്, അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും ഒരു മുരടിച്ച യാഥാസ്ഥിതികനല്ല എന്ന വാസ്തവം എടുപ്പത്തിൽ ബോധ്യമാകും. അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്ന് ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള എല്ലാ വ്യവസ്ഥകളെയും നിബന്ധനകളെയും, അപ്പാടെ അംഗീകരിച്ച്, വണ്ടിക്കാളയെപ്പോലെ നിശ്ശബ്ദനായി, തെളിച്ചവഴിയേ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കാൻ അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനല്ല. ഈ കൃതിയിൽ ഒരു പ്രധാന കഥാപാത്രമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന യോഹന്നാൻ സ്റ്റാപകനെപ്പോലെ, അഹന്തയ്ക്കും അനീതിയ്ക്കുമെതിരെ ധീരമായി ശബ്ദമുയർത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ ഒട്ടും അലംഭാവമില്ലാത്ത വ്യക്തിയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവ്. അരക്കിട്ടറപ്പിച്ച പരമാധികാരത്തിന്റെ ശിലാഗോപുരകൂടത്തെ, സ്വന്തം ആത്മാർത്ഥതയും മനഃശക്തിയും ജീവിതശുദ്ധിയും മാത്രം കൈമുതലാക്കി, മറ്റു യാതൊരായുധത്തിന്റെയും സഹായവും, മറ്റൊരു ഭൗതികശക്തിയുടെയും പിൻബലവും കൂടാതെ, തകർത്തുതരിപ്പണമാക്കാമെന്നു വിശ്വസിച്ചു മുന്നോട്ടുനീങ്ങുന്ന യോഹന്നാൻസ്റ്റാപകനാണ് ഫാദർ അയ്യനേത്തിന്റെ ആദർശപുരുഷൻ. ക്രിസ്തുമതവിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളവരായാലും അല്ലാത്തവരായാലും ആ

ധീരതയേയും ദ്രവനിശ്ചയത്തെയും എങ്ങനെ ബഹുമാനിക്കാതിരിക്കും?

നൃത്തശില്പത്തിൽ അരങ്ങേറുന്നതിനായി രചിക്കപ്പെടുന്ന കൃതികളുടെ മേന്മ സാഹിത്യമൂല്യത്തിലെന്നതിനേക്കാൾ രംഗപ്രയോഗസാധ്യതയിലാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. അരങ്ങത്തു് ദർശിക്കുമ്പോൾ കണ്ണിനും കരളിനും കളിർമ്മ പകരുന്ന ഒരു രംഗം, പുസ്തകത്തിലച്ചടിച്ചുകാണുമ്പോൾ അത്രയും മനോരഞ്ജകമായി, ഒരു പക്ഷേ അനുഭവപ്പെട്ടില്ലെന്നുവരാം. 'കിരാതം ആട്ടക്കഥ' ഗ്രന്ഥത്തിലച്ചടിച്ചു വായിക്കുന്ന സമയത്തു്, ഒരു സാഹിത്യരസികനു് ഒട്ടും ആകർഷകമായി തോന്നിയെന്നു വരില്ല. എന്നാൽ രംഗത്തു് അഭിനയിച്ചുകാണുമ്പോൾ "കിരാതം" പോലെ ഹൃദയാവർജ്ജകമായി അനുഭവപ്പെടുന്ന കഥകൾ വിരളമാണെന്നു മനസ്സിലാകും. അതുകൊണ്ടു് നാട്യപ്രബന്ധങ്ങളെ സാഹിത്യകൃതികളെന്ന രീതിയിൽ മാത്രം വിമർശിക്കുന്നതു് ഒരിക്കലും സമഞ്ജസമല്ല. അവയെ നാട്യകൃതികളായിത്തന്നെ വേണം വിലയിരുത്തുവാൻ. നൃത്തശില്പരൂപത്തിൽ അരങ്ങേറുമ്പോൾ പ്രേക്ഷകഹൃദയങ്ങളെ ആകർഷിക്കുന്നതിനും ആർദ്രീഭവിപ്പിക്കുന്നതിനും സമർത്ഥങ്ങളായവയാണ്, അയ്യനേത്തച്ചന്റെ "പഞ്ചരത്ന ബാലൈ"യിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള എല്ലാ കൃതികളും എന്നുള്ളതു് നിസ്സന്ദേഹമാണു്. അവയുടെ യഥാർത്ഥമായ രചനാ ലക്ഷ്യത്തെ അവ തികച്ചും സാക്ഷാത്കരിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നർത്ഥം. അതുമത്രമല്ല, ഈ കൃതിയിൽ ആകമാനം, മനുഷ്യരാശിയെ അസത്തിൽ നിന്നു സത്തിലേക്കും, തമസ്സിൽനിന്നു ജ്യോതിസ്സിലേക്കും, മൃത്യുവിൽനിന്നു് അമരതപത്തിലേക്കും ആനയിക്കുന്ന അനൗപരാദർശങ്ങളെയാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താവു് ഉയർത്തിപ്പിടി

ച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന പരമാത്മവും ഇതിന്റെ മൂല്യം ശ്രേണീ
വേദിപ്പിക്കുന്നു.

എന്റെ അഭിവന്ദ്യ സുഹൃത്തായ ഫാദർ ഒ. അയ്യനേ
ത്തിനും, ഉന്നത സംസ്കാരമൂല്യങ്ങളാകെക്കൊള്ളുന്ന
അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനും എല്ലാ ഭാവുകങ്ങളും
ആശംസിച്ചുകൊണ്ടും, ഈ നാട്യപ്രബന്ധസമാഹാരത്തെ
സജ്ജനസമക്ഷം, സാദരം അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ന്യൂഡൽഹി
16-8-1988

ആർ. രാമചന്ദ്രൻ നായർ

ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ കൃതികൾ

1. ഭിക്ഷു	നാടകം
2. ഞാനും വരുന്ന	,,
3. പോർവിളി	പ്രബന്ധങ്ങൾ
4. മാർക്സിസം രഷ്യയിൽ	,,
5. കല കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രഷ്യയിൽ	,,
6. മതവും കമ്മ്യൂണിസവും	,,
7. ഗാനങ്ങൾ അലയടിക്കുന്നു	ഗാനങ്ങൾ
8. ആന്ദ്രജീട്	ജീവചരിത്രം
9. തുള്ളുന്ന കൈരളി	കവിതാസമാഹാരം
10. അപാരേ കാവ്യസംസാരേ.	സാഹിത്യനിരൂപണം
11. മാർ ഇവാന്റിയോസ്	ബാലെ
12. പ്രവാചകൻ സംസാരിക്കുന്നു.	

ഉടൻ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു

പ്രവാചകന്മാർ. (ആധികാരികവും വിപുലവുമായ പഠനം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥം.)

ക്രിസ്തു മസ്സൂ

(ബാലേ)

രംഗം ഒന്നു

(മറിയം മുറിയിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്നു. പീഠത്തിന്മേൽ രണ്ടു മെഴുകുതിരികൾ കത്തിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. സന്ധ്യ സമയം.)

മറിയം :

എൻയഹോവേ, എൻയഹോവേ,
നിൻതിരുമുമ്പിൽ ഞാൻ കമ്പിടുന്നേൻ.
എൻറെ സർവ്വസ്വവും നീ തന്നെ,
എൻറെ ശരണവും നീതന്നെ.

നിന്നെ സ്തുതിക്കുവാൻ സീയോൻ മലയോളം.
എൻറെ ഹൃദയം ഉയർന്നിടട്ടെ,
എൻറെ സഹായം അവിടെ നിന്നേ,
എൻറെ പ്രത്യാശയും നിന്നിൽത്തന്നെ.

ലില്ലിപ്പുവിന്നെഴും വെണ്മയും ശുദ്ധിയും
എല്ലാ നിമേഷവും എന്നിൽ നിറയട്ടെ.
എന്നാത്മദേവാലയത്തിൽ നിൻസാന്നിദ്ധ്യം
എന്നെന്നും സ്നേഹ സിംഹാസനത്തിൽ,

കാണുന്നു ഞാൻ നിന്നുമേയത മാനത്തു്;
കേൾക്കുന്നു നിൻമന്ദ്രശബ്ദം സമുദ്രത്തിൽ;
വാനിൽ വിരിഞ്ഞുതെളിയും മഴവില്ലോ,
നിന്നുകിൻറെ നറുണ്ടുമാത്രം.

സാഗരംകൊണ്ടു വരച്ചു നിറുത്തി, നീ
സുന്ദരമാകുമീ ഭൂമിക്കതിർത്തി;
മഞ്ഞാൽ, മഴയാൽ വിളവുതരുന്നു,
മന്നിലെ മർത്ത്യർക്കു നന്മവളരാൻ.

(ഒരു ദൈവഭൂതൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. മറിയത്തിനു
ഭയവും സംഭ്രമവും)

ഭൂതൻ :

നന്മനിറഞ്ഞ മറിയമേ, സ്വസ്തി,
ഉന്നതൻ കർത്താവു നിന്നോടുകൂടെ;
നീയെന്നുമെന്നമനുഗൃഹീത,
നാരീമണികളിൽ, മേദിനിയീൽ.
നീയൊരു പുത്രനുജനമേകും, അവൻ
നിത്യനാം ദൈവത്തിന്നേകജാതൻ.

മറിയം :

എങ്ങനെ ഞാനിതു വിശ്വസിക്കും
കന്യകയാണുഞാൻ ദൈവഭൂതാ,
നിത്യകന്യാപ്രതനിഷ്ഠയിലല്ലോ
സത്യദൈവത്തിൻ തിരുമുമ്പിലീഞാൻ.

ഭൂതൻ :

ഭദ്രേ, ഭയക്കാതെ, പരീശുദ്ധാത്മാവു്
സദ്രസംനിന്നിൽ നിഴലിട്ടുവന്നിടും;
നിന്നീൽപിറകും പുത്രനതിനാൽ,
മന്നിൽ പരിശുദ്ധനായറിയപ്പെടും;
ദൈവത്തിൽ നിന്നുവരണുഞാൻ ഗബ്രിയേൽ,
ദൈവത്തിന്നിംഗിതം നിന്നെയറിയിക്കാൻ.

മറിയം :

ഞാനിതാ കർത്താവിൻഭാസി, എനിൽ
നീയുരചെയ്തപോൽ സംഭവിക്കട്ടെ!
എല്ലാംപരാമാത്മാവാകും യഹോവ,
നല്ലതിനായി വരുത്തിടട്ടെ!

രംഗം രണ്ടു്

(ബേതലഹേം നഗരം. ഏതാനും ചമികർ വിശ്രമ
സങ്കേതം തേടി നടക്കുന്നു.)

ഒന്നാമൻ :

എത്രമനോഹരം, ഏത്രമനോഹരം,
എത്രയോ പ്രാക്തനമീബേതലേംപുരി!
ഗോത്രമഹിമയ്ക്കായ് ദാവീദുരാജാവു്
തീർത്തതാണിപ്പുരിയെത്രമനോഹരം!
അപ്പത്തിൽപട്ടണമെന്നർത്ഥമിപ്പുരി-
യ്ക്കന്വർത്ഥമാകട്ടെ, വേദലിഖിതം പോൽ

രണ്ടാമൻ :

ആകട്ടെ, കൂട്ടരേ, വിശ്രമിക്കാൻ നമു-
ക്കാരുതരുമൊരു കൂരയീരാവിൽ;
കാനേഷുമാരിക്കണക്കിൽപ്പെടാൻ വന്ന
മാനവരേക്കൊണ്ടുതിങ്ങിയിപ്പട്ടണം.
റോമിലെ സീസറീനെത്തുകൊണ്ടേ തോന്നി,
ആമയമുണ്ടാക്കാൻ മാത്രമീശാസനം.

മൂന്നാമൻ :

മുട്ടിനോക്കാമീ സത്രത്തിൽ, മുറി
കിട്ടിയാൽ കാര്യം ഭദ്രമായി.

ഒട്ടേറെ നോക്കി സത്രങ്ങൾ ഞാനീ
 പട്ടണത്തിൽ വീഥിതോറുംവൃഥാവിൽ;
 എങ്ങുമാൾത്തിക്കാണൊഴിഞ്ഞൊരുസ്ഥാനം
 ഏങ്ങും ലഭിക്കാനിടയില്ലതോഴരേ.
 (ഒരു വശത്തേക്കു തിരിഞ്ഞു)

സത്രക്കാരാ, ഹേ, സത്രക്കാരാ,
 ഇത്രം വന്നാട്ടെ വാതിൽപ്പടിയിൽ,
 പാലസ്തീനാനാട്ടിൽ നിന്നു വരുന്ന
 പാതിരാവായ്, മുറിയൊന്നുതരണേ!
 (സത്രക്കാരൻ ഇതിനകം രംഗത്തുവന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു)

സത്രക്കാരൻ :

എങ്ങുനിന്നായാലും, എവിടെ നിന്നായാലും
 ഇങ്ങൊരാസ്ഥാനം ഇന്നുലഭിക്കില്ല;
 അന്തിക്കുമ്പേ നിറഞ്ഞുപോയി,
 ഹന്ത!യിവിടെ മുറികളെല്ലാം!

ഒട്ടുമ്പേയൊരു മാനുദേഹം
 എത്തിയിവിടെ മുറിതിരക്കി,
 നസ്രത്തിൽനിന്നുവരുന്ന പോലും
 വിശ്രമിക്കാനിടം കിട്ടിയില്ല.
 കഷ്ടമേ, ഗർഭിണിയാണുഭാര്യ,
 കർത്താവേ, ഞാനെന്തുചെയ്യണമോ!
 ഇറ്ററില്ലും പുകാൻ സമയമായെ-
 ന്നൊറ്റനോട്ടത്തിൽ കണ്ടാലറിയാം.

പുൽക്കുട്ടമാത്രംകിടച്ചേക്കാമിനി
 തൽക്കാലം വേറെഗതിയെന്നാണോ!
 നിങ്ങൾക്കിനിയുമവരേപ്പോലെ
 എങ്ങോ തങ്ങാമൊരുകല്ലടാവിൽ.

രംഗം മൂന്നു

(ആട്ടിടയന്മാരുടെ ആവാസസ്ഥാനം.. രാത്രി. ഒരു ഭാഗത്തു തീ കൂട്ടിയിരിക്കുന്നതിനു ചുറ്റും അവർ നൃത്തമാടുന്നു. അല്പം അകലെ ആടുകൾ കിടക്കുന്നു)

ആട്ടിടയന്മാർ :

തിന്താരേ...ഓ.....തിന്താരേ,
തിന്താരേ—തിന്തിനന്തിന്തിനം.തിന്താരേ.....

അത്താഴം കഴിഞ്ഞപ്പം, വയറിലെതീയിന്റെ
കത്തലുമാറിയപ്പം, ബഹുരസമേ,
കോതമ്പിന്നട ചുട്ടു, ആടിന്റെ പാൽകൂട്ടി
ശാപ്പാടുകഴിച്ചപ്പോൾ ബഹുരസമേ-

രസമേ, രസമേ, ബഹുരസമേ-തോഴരേ
രസമേ, രസമേ, ബഹുരസമേ,

പകലവൻ മറഞ്ഞപ്പം പണിയിന്നുതീർന്നപ്പം
പകുതിമുക്കാലും തളന്നുപോയി-അയ്യോ,
പകുതിമുക്കാലും തളർന്നുപോയി.

കാടായകാടെല്ലാം, മേടായമേടെല്ലാം
ആടിൻ പുറകെപോയി തളർന്നുപോയി, അയ്യോ,
ആടിൻ പുറകെപോയി തളർന്നുപോയി,

(തിന്താരേ-)

ഒന്നാമൻ :

ചെന്നായ് വരുന്നോ, എന്നു ഞാൻ നോക്കി
ചെമ്മരിയാടിനെ പിടിക്കാതെ,
കുഞ്ഞാടിനെക്കേറിപിടിക്കാതെ,

രണ്ടാമൻ :

കോലാടിനെക്കേറി കരടി പിടിക്കാതെ,
കാവലിരുന്നുഞാൻകല്ലിൻപുറത്തു°, ഹോയ°, ഹോയ°
കാവലിരുന്ന ഞാൻ കല്ലിൻപുറത്തു°

മൂന്നാമൻ :

വേലിയാടും പള്ളാടും കാടുകേറിപ്പോകാതെ
വടി വീശിനടന്നുഞാനിടയ്ക്കിടയ്ക്കു°. (തിന്താരേ...)

ഒന്നാമൻ :

രോമകുപ്പായം കീറിപ്പോയേ-
രോമമറുത്തതുനെയ്ക്കെടുക്കണം.
ഇക്കൊല്ലം വല്ലാത്ത മഞ്ഞാണേ,
മോന്തിക്കടിക്കാൻ ലഹരിവേണേ!

രണ്ടാമൻ :

കമ്പിളികൊടുത്തു വീഞ്ഞുമേടിക്കാം
പാലുകൊടുത്തടമാവു വാങ്ങിക്കാം,
നാളെയൊരാരംപോണം ബേതലേമിൽ
നാളെന്നാളെ, നീളെന്നീളെ എന്നിനിവേണ്ടാം.

മൂന്നാമൻ :

ആഴികെടാതെ തൂക്ഷിക്കണേ,
ആഴിയിലിടയ്ക്കിടെ വിറകിടണേ,
ചൂടുകിട്ടാതിരുന്നാൽ മരവിയ്ക്കുമേ,
കാടിനുള്ളിൽ പോകാൻ പണിയാമേ.

എല്ലാവരും ;

കടവുളെ വിളിച്ചിനികിടന്നുറങ്ങാം
കാവലിരിക്കാം നമ്മൾ മാറിമാറി
ആടിനെപ്പിടിക്കാൻ കള്ളരു വരാം
ആരുമറിയാതെ പാത്തു ചെന്നായും. (തിന്താരേ...)

ആഴിക്കുചുറ്റും ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുന്നു ഒരാൾ മാത്രം
ജാഗരണം. അപ്പോൾ ആകാശത്തു് തേജസ്സു്, ദൈവ
ഭൂതന്മാർ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഒരു മാലാഖ ഉച്ചത്തിൽ ഇങ്ങ
നെ വിളിച്ചു പറയുന്നു :-

“അത്യുന്നതങ്ങളിൽ ദൈവത്തിനു സ്തുതി
ഭൂമിയിൽ സന്മനസ്സുള്ളോർക്കു സമാധാനം.”

ഒരു ഭൂതൻ :

സദാർത്ഥ നിങ്ങളോടിന്നറിയിക്കുന്നു,
സത്യശീലന്മാരമജപാലരേ,
നിങ്ങൾക്കായിനിതാ, ബേതലഹേമിൽ
മംഗലരൂപൻ പിറന്നിരിക്കുന്നു!

ദൈവത്തിന്നേകജാതൻ, നിങ്ങളെ
ദൈവത്തിൻ പുത്രരായു് മാററിടുവാൻ;
മർത്യാവതാരം ചെയ്തിരിക്കുന്നു
കർത്താവിനിഷ്ടം നിറവേറുവാൻ.

പുൽത്തൊഴുത്തിൽക്കാണാം നിങ്ങൾക്കുണ്ണിയെ,
പുണ്യവതി മാതാവോടൊത്തവിടെ,
കാറടികൊള്ളാതിരിക്കാൻ മേനിയിൽ
കീററുതുണിമാത്രമെന്നറിഞ്ഞാലും.

കാലിത്തൊഴുത്തിൽ കിടക്കുവോൻ, സാക്ഷാൽ
കാലാതിവർത്തിയാം തമ്പുരാൻതാൻ
കാലിണകൂപ്പിയവനെ വണങ്ങാൻ
കാലം കളയാതെ പോകുന്നിങ്ങും.

അവർ എല്ലാവരും :

അത്യുന്നതങ്ങളിൽ ദൈവത്തിനു സ്തുതി,
അത്യഗാധങ്ങളിൽ ദൈവത്തിനു സ്തുതി;

എപ്പോഴുമെപ്പോഴും ദൈവത്തിനു സ്തുതി,
എന്നുംജീവിക്കും ദൈവത്തിനു സ്തുതി!

ഹല്ലേലൂയാ—ഹല്ലേലൂയാ—
ഹല്ലേലൂയാ—

രംഗം നാലു

(മാലാഖമാർ പുൽക്കൂട്ടിൽ താരാട്ടുനൃത്തം—)

രാരിരം രാരിരം രാരിരം രാരോ, രാരിരം

ഉണ്ണീയുറങ്ങൂ , ഉണ്ണീതാമര—
കണ്ണുകൾ പൂട്ടി, ഉണ്ണീയുറങ്ങൂ°
വിണ്ണുവെടിഞ്ഞീക്കണ്ണീർനിറഞ്ഞ
മണ്ണിൽ വന്നോനേ, കണ്ണേയുറങ്ങൂ°—

രാരിരം.....

അമ്മതന്നങ്കതലത്തിൽക്കിടന്നു°.
അമ്മിഞ്ഞപ്പാൽ നുകർന്നുണ്ണീയുറങ്ങൂ°,
നിന്നാംഗികത്താൽ ചലിക്കുന്നു വിശ്വം
നിൻ നീതിയാൽ നീ ഭരിക്കുന്നു ലോകം

(രാരിരം.....)

(മാലാഖമാർ അപ്രത്യക്ഷരാകുന്നു. ഉടൻതന്നെ ഇടയ
ന്മാർ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ഒന്നാമൻ :

ഉണ്ണിയെ നോക്കൂ, പുല്ലണിമെത്തയിൽ
കണ്ണിമയ്ക്കാതെ, കിടക്കുന്നുമുമ്പിൽ.
ചേററിൽ വിരിഞ്ഞ ചെന്താമരപ്പൂപോലെ
ചേണററു കുഞ്ഞു കിടന്നിടുന്നു.

രണ്ടാമൻ :

മഞ്ഞിൻ തണുപ്പു മാറുവാനായ് വെറും
പഞ്ഞം പിടിച്ച തൂണികൾ മാത്രം.
കാറ്റടിയേറ്റു കിടക്കുകയല്ലോ,
കാറ്റിന്തുതാൻ കഴൽ നൽകിയ തമ്പുരാൻ.

മൂന്നാമൻ :

കുഞ്ഞിക്കൈകളേണ്ടോ, ഉയർത്തിടുന്നുണ്ണി,
കുഞ്ഞാട്ടിൻ കൂട്ടരാം നമ്മളെ വാഴ്ത്തുവാൻ;
കുഞ്ഞിക്കാൽ മന്ദം പലിപ്പിച്ചിടുന്ന
കുഞ്ഞിലേ തന്നെ ദോഷമകറ്റാൻ.

ഒന്നാമൻ :

ഉണ്ണീടെ കൊച്ചരികുണ്ണിണ കണ്ടോ
മണ്ണിനോടുള്ള നിറഞ്ഞ കരുണ!
ഉണ്ണീടെ നോട്ടം നേരേവരുമ്പോൾ
ഉള്ളിന്റെറയുള്ളിൽ എന്തൊരാന്നന്ദം!

രണ്ടാമൻ :

ദുഃഖം മുഴുവൻ പൊയ്ക്കോയപോലെ,
ശ്രേഷ്ഠമൊന്നാകെയകന്നതുപോലെ;
കയ്ക്കുപ്പനീർപോലുള്ള ദുഃഖങ്ങളിപ്പോൾ
കർത്താവുനൽകുന്ന മുതിരിച്ചാറു്.

മൂന്നാമൻ :

എന്തൊരാന്നന്ദം ആത്മാവിനുള്ളിൽ;
എന്തൊരാന്നന്ദം മനസ്സിന്റെറയുള്ളിൽ
ദൈവത്തിൻ പുത്രൻ നമ്മടിടയ്ക്കു്
വന്നുപിറന്നല്ലോ, മാനവനായി!

എല്ലാവരും :

ഹല്ലേലൂയ്യാ, ഹല്ലേലൂയ്യാ,
 ഹല്ലേലൂയ്യാ, സ്തുതിദൈവത്തിന്നെന്നും
 എന്നുമെന്നും പാടാം ഹല്ലേലൂയ്യാ
 എന്നുമെന്നും ദൈവപുത്രനുസ്തോത്രം.

രംഗം അഞ്ച്

(കിഴക്കു നിന്നുള്ള മൂന്നു രാജാക്കന്മാർ—വിദ്വാന്മാർ
 യേശുശലേമിലേക്കുള്ള വഴിയാത്രയിൽ)

ഒന്നാമൻ :

നമ്മുടെ നാടാകും പേർഷ്യയിൽ നിന്നും
 നമ്മൾ നടന്നു നടന്നിവിടെത്തി;
 എത്രനടന്നാലും എത്ര കഴഞ്ഞാലും
 എത്തണം ലക്ഷ്യത്തിലെന്നേ വേണ്ടൂ .

രണ്ടാമൻ :

യൂദയാ നാടായി, നീണ്ടമരുവിൽ നാം
 യോജനയെത്ര കടന്നുപോന്നോ!
 യേശുശലേം പുകാൻ ദൂരമിനി, നമു—
 കേരെയില്ലെന്നിപ്പോൾ തോന്നിടുന്നു.

മൂന്നാമൻ :

നാട്ടിൽ വച്ചേ നമ്മൾ കണ്ടനക്ഷത്രം
 കൂട്ടിനണ്ടിപ്പൊഴും വിണ്ടലത്തിൽ;
 വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്നണ്ടിപ്പൊഴുതും വഴി—
 കാട്ടിനയിക്കുന്നു മുന്നോട്ടിതാവീണ്ടും.

എന്തൊരു തേജസ്സോ, മുന്വിതുപോലൊരു
ബന്ധുരദീപ്തിമദോ ജാജ്വല്യതാരം
വിണ്ടലംതന്നിലറി, വി, ല്ലദിച്ചതായോ,
കണ്ടുകണ്ടങ്ങനെ നിന്നുപോയോണാൻ!

ഒന്നാമൻ :

ഏതോമഹാ ദിവ്യനേതോ മഹാസ്തപൻ
ഭൂതലംതന്നിൽ പിറന്നതു നിശ്ചയം.
ദാർശനികന്മാർ ദേശംതോറുമൊരു
ദിവ്യജനനം കാത്തിരുന്നല്ലോ.

ഈശ്വരൻ നമ്മൾക്കു നൽകാൻ കനിഞ്ഞ
ശാശ്വതവിജ്ഞാന ദിവ്യപ്രകാശം,
നക്ഷത്രദർശന വേളയിൽ, വേദത്തിൽ
നിക്ഷിപ്തമാം സത്യമോർക്കാൻ തുണച്ചു.

രണ്ടാമൻ :

നമ്മുടെസൗഭാഗ്യം സമ്പൂർണ്ണമാകണം,
ഇമ്മഹാപുരുഷ ദർശനത്താലിനി;
പിന്നെയിജ്ജീവിതം ധന്യമായോ, സത്യത്തി-
ന്നന്വേഷണഫലകൈവല്യമായോ.

മൂന്നാമൻ :

കാണാൻ കൊതിക്കുന്നെൻ കണ്ണുകൾ, ചേണമ്പും
മാണിക്യം പോലുള്ള പൊന്നുണ്ണിയെ;
കണ്ടാൽ കൊതി തീരില്ലെന്നാലൊരുനോക്കു-
കണ്ടാലോ ജന്മംസഫലമായി!

ഇപ്പോഴേ തന്നെയെൻ ഹൃത്തുസന്തോഷത്താൽ
തപ്പുകൊടുത്തുണ്ടു താരപ്രതീക്ഷയിൽ.
ഇപ്പോഴേതന്നെയെൻ കണ്ണുഴറുന്ന
സ്വർപ്പരം വിട്ടിവിടെത്തിയോനെക്കാണാൻ.

ഒന്നാമൻ :

പേർത്തും വഴികരെ താണ്ടുവാൻ, ഞെന്നാൽ
 തീർത്തും മറക്കുന്നു ക്ലേശങ്ങളെല്ലാം ;
 നമ്മുടേതായ മനസ്സുകൾക്കീശ്വരൻ
 ചെമ്മേ കനിഞ്ഞു തരുന്നു തൻശക്തി.

മൂന്നാമൻ :

മുന്നോട്ടുതന്നെ ഗമിക്കാം നമുക്ക്,
 മൂന്നിൽവെളിച്ചം തെളിക്കുന്നു താരകം,
 യേശുശലോംപുരിയെത്തിയാൽ പക്ഷേ,
 ഈശ്വരപുത്രജനനമറിയാം.

നക്ഷത്രമേ, ദിവ്യ നക്ഷത്രമേ, വാനിൽ
 അക്ഷയഭാസ്സിൽ തെളിഞ്ഞുനിൽക്കൂ,
 ദൈവത്തിൻ പുത്രനെ കാണംവരേണമേ,
 ഭവ്യം വിതച്ചു വഴികാട്ടണേ നീ!

വന്ദനമോതുന്നു ഞങ്ങൾ നിനക്കി—
 വന്ദ്യനെ ഞങ്ങൾക്കു കാട്ടിത്തരേണേ,
 നന്ദി നിനക്കു തരുന്നൂ, ദൈവത്തിൻ—
 നന്ദനനെ വേഗം കാട്ടിത്തരേണേ!

രോഗം ആറു°

(യേശുശലോം, ഹേറോദേസിന്റെ കൊട്ടാരം. കരെ
 പണ്ഡിതന്മാരൊത്തു° രാജാവു° ആസ്ഥാനമണ്ഡപ
 ത്തിൽ.)

ഹേറോദേസു° :

എന്തോ, മനസ്സിന്നൊരസ്വസ്ഥത,
 എന്താണു ഹേതുവെന്നജ്ഞാതം.

ആരെങ്കിലുമുപജാപത്താലെൻ സ്ഥാനം
ഭൂരത്തെറിപ്പിക്കാൻ നോക്കുകയോ!

ഞാനാണു യുദ്ധയാനാടിൻ ഭൂപതി,
ജ്ഞാനികളാലുപദിഷ്ടനാം ഭൂപതി;
ബാഹുബലത്താൽ, രോമിലെസീസറിൻ
ബാഹുസഹായത്താൽ വാഴുന്ന ഭൂപതി

എന്നെയെതിർക്കാൻ തൂനിഞ്ഞാലൊരുത്തനേം
പിന്നെ ഞാൻ വച്ചേക്കുകില്ലിക്ഷിതിയിൽ;
കുഞ്ഞുങ്ങളാണെന്നുപോലും നോക്കില്ല,
കുഞ്ഞിക്ഷുത്തുഞാൻ ഹേദിച്ഛെറിയും!

ഒരു പണ്ഡിതൻ :

വാഴുക, വാഴുക, യുദ്ധയാരാജൻ,
വാണാലും, ആചന്ദ്രതാരം ഭവാൻ,
വേദേ വികല്പവിചാരങ്ങൾ വേണ്ടോ
വാഴ്വു നിനക്കു ശുഭമായ് ഭവിക്കട്ടെ!

ഹേരോദേസു് :

എങ്കിലും മാനസമൊന്നുകുളിർക്കാൻ, ഭു:-
ശ്ലുക്കുകളാകെ ഭൂരീകരിക്കാൻ
പങ്കേരുഹാക്ഷിമാ, രെത്തട്ടിവിടെ,
പാടട്ടെ, യാടട്ടെ; മദിരവരട്ടെ!

(നൃത്തക്കാരികൾ പ്രവേശിക്കുന്നു; നൃത്തമാടുന്നു;
രാജാവു് മദ്യം നുകരുന്നു)

നൃത്തക്കാരികൾ :

നുകരൂ, നുകരൂ, ലഹരി നുകരൂ,
നുകരൂ, ലാവണ്യ ലഹരി നുകരൂ,
അരചനു രതിരസമുണർത്തിയുയർത്തും
അംഗനമാരിവർ, ശുലേംകുമാരിമാർ

ജറുശലേമിലെ സുന്ദരിമാർ ഞങ്ങൾ,
പറുദീസായിലെ വിലാസ ലതികകൾ,
ഫണികളേപ്പോലാടി ലഹരിതരുന്നോർ;
ഗുണിഗണമാനസമിളകട്ടെ!

മാണിക്യമണിവിണ മീട്ടൂ, ഗായകരേ,
പ്രാണനിൽ ശ്രംഗാരമധുരവികാരം!
കണങ്കാലിൽകെട്ടിയിട്ട ചിലങ്കകൾ കിലുങ്ങട്ടെ,
കരളിലെ കാമരസമുണരട്ടെ. (നുകര-)

സുത്തക്കാരികൾ നിഷ്ക്രമിക്കുന്നതോടെ മൂന്നു
രാജക്കന്മാർ പ്രവേശിക്കുന്നു)

ഒന്നാമൻ :

വന്ദനം, ഹേരോദോ മന്നാ, നിനക്കു്,
സന്നതി ഞങ്ങൾ തരുന്ന മഹാരാജൻ;
വന്നിരിക്കുന്നിവാർ പൂർവ്വദേശത്തിൽ-
നിന്നുമിപ്പണു നഗരിയിലിപ്പോൾ.

വിജ്ഞാനതല്പരരത്രേ ഞങ്ങൾ-
ക്കജ്ഞാതമായവ കണ്ടറിഞ്ഞീടാൻ,
അന്വേഷണത്വരയോടെ ജീവിപ്പൂ,
അന്യാഭിലാഷങ്ങളില്ല തരിമ്പും.

രണ്ടാമൻ :

നാട്ടിൽക്കഴിയവേ, ഇയ്യുടെ ഞങ്ങൾക്കു-
നോട്ടമാകാശത്തിൽ ചെല്ലവേ,
കണ്ടോരനാളൊരു ദിവ്യനക്ഷത്രം
ചിണ്ടലം തന്നിലഭൂതപൂർവ്വകം;
പെട്ടന്നു വേദലിഖിതങ്ങൾ നോക്കി;
കിട്ടിയതിന്റെ പൊരുളും ഭാവവും.

മൂവരും :

ദിവ്യനൊരുണ്ണി പിറന്നിരിക്കുന്നു
വ്യത്യമലകിൽ വിതയ്ക്കുവാനായ് ;
യുദകലത്തിന്റെ രാജാവാണ്വൻ
ഏതെന്നറിവീലവന്റെ ജന്മസ്ഥലം.

മൂന്നാമൻ :

യുദ്ധയാനാട്ടിൽ എത്തുവോളം വാനിൽ
വാരൊളി വീശിയ വെള്ളിനക്ഷത്രം,
മുന്വിലാകാശത്തു നീങ്ങി വഴികാട്ടി,
അമ്പേ, മറഞ്ഞുപോയ് പെട്ടെന്നൊരു ദിനം.

അങ്ങയെക്കണ്ടാലട്ടിവ്യൻ പിറന്ന
മംഗലഗേഹമറിഞ്ഞിടാമല്ലോ
എന്നു വിചാരിച്ചു വന്നു, സഭയും
ഒന്നു പറഞ്ഞു തരുവാൻ കനിയണം.

മൂവരും :

പൊന്നുണ്ണിയെക്കണ്ടു കമ്പിട്ടിടേണം,
പൊന്നും, മീരയും നൽകുന്നിരിക്കവു
പാദാന്തികത്തിൽ കാഴ്ചവച്ചീടണം,
പാപമകന്നു പരമപദം പുകാൻ.

സ്വർഗ്ഗേശപുത്രന്റെ ദർശനാനുഗ്രഹം
സ്വർപ്പരഭാഗ്യത്തിനച്ചാരം,
സംസാരപാപമർക്കണപേക്ഷണീയം ;
സന്താപമെല്ലാമൊടുങ്ങുമന്നേരം.
(ഹേറോദേസ്യ ഭ്രമിച്ചുവശാകുന്നു)

ഹേറോദേസ്യ :

എന്താണുകേൾക്കുന്ന, തെന്താണെന്നുള്ളിൽ
കുന്തമുനയാരോ കുത്തിയിരിക്കുന്നു ;

സൂരികളേ, നിങ്ങൾ പിച്ഛപറയുന്നോ,
സൂര്യന്റെ മുമ്പിൽ കൂരിരുട്ടോ!

യുദ്ധയായിൽ ഞാൻ വാഴവേ, വേറൊരു
രാജാവിവിടെ പിറന്നുവെന്നോ;
സംഭവ്യമല്ലാത്തകാര്യം പുലമ്പുന്ന
വമ്പുകാട്ടാതെ തിരിച്ചുപോകൂ, നിങ്ങൾ.—

ഒന്നാമൻ :

ഹേ, മഹാരാജൻ, 'കോപമരുതേ'
ഈ മഹിതൻ ഭാഗധേയംകുറിക്കാൻ
ദിവ്യനൊരുവൻ പിറക്കുമെന്നല്ലോ
ദിവ്യലിഖിത പ്രഘോഷണസത്യം.

ഹേറോദേസ^o: (പണ്ഡിതന്മാരെനോക്കി)

ആസ്ഥാനമണ്ഡപവിദ്വൽജനങ്ങളേ
ആക്ഷേപമെന്തു പറയുവാനുണ്ടിതിൽ,
യുദ്ധകലത്തിനു രാജാവൊരുവൻ
യുദ്ധയാനാട്ടിൽ പിറക്കുമെന്നോ?
വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലിക്കാര്യമുണ്ടോ,
വേഗംപറയണമെന്നായാലും.

ഒരു പണ്ഡിതൻ:

മാപ്പുതരണമേ, കയ്യിന്നസത്യം
മാറിമറിക്കാൻ കഴിയാത്തതിൽ ഭവാൻ,
വേദഗ്രന്ഥപ്രോക്തം: പ്രസ്തുതരാജാവു^o
ബേതലഹേമിൽ പിറവിയെടുക്കും.
(ഹേറോദേസ^o ശാന്തത നടിച്ചു)

ഹേറോദേസു് : (അനന്യത്തിൽ)

അങ്ങനെയൊന്നുണ്ടാകാതെ, നമുക്കിതിൽ
 മംഗലം നേരുകയത്രേ കരണീയം!
 അത്രയ്ക്കു ദിവ്യനാണെങ്കിലീരാജാവു,
 സത്യമായും വന്നു നാടുഭരിക്കട്ടെ.

(മൂന്നുരാജാക്കന്മാരോടായി-)

രാജകുമാരനെ ബെതലേമിൽപ്പോയി,
 സൂര്യകളേ നിങ്ങൾ കമ്പിടേണം;
 പ്രത്യാഗമിക്കുവേ ചൊല്ലണമെന്നോടു്,
 കൃതമായ് തൻ വാസസ്ഥാനകാര്യം.

വന്ദിക്കണമീയെന്നിക്കും പൊന്നുണ്ണിയെ,
 വന്ദ്യനാം ദൈവത്തിന്നോമൽക്കുമാരനെ,
 സാക്ഷാൽ യഹൂദകുലഗൃഹൻ വാഴട്ടെ,
 സാക്ഷിയായ് നിൽക്കാം ഞാൻ ഭൂരഥാരി-'
 (രാജാക്കന്മാർ പോകുന്നു)

ഹേറോദേസു് :

പോയിത്തുലയട്ടവന്മാർ, തിരിച്ചു
 പോരുമ്പൊളെന്നെ കാണാതിരുന്നാൽ,
 കൊന്നുകളയണം രണ്ടുവയസ്സുള്ള
 കുഞ്ഞുങ്ങളെയെല്ലാം നിഷ്കരുണം!

രംഗം ഏഴ്

(പുൽക്കൂട്ടിൽ ഉണ്ണിയിശോ ശയിക്കുന്നു. തൊട്ടടുത്തു മറിയയും യൗസേപ്പും. നക്ഷത്രം പുൽക്കൂട്ടിനുമീതെ തെളിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു, മൂന്നു രാജാക്കന്മാർ പ്രവേശിക്കുന്നു)

ഒന്നാ :

എങ്ങോയിടയ്ക്കു മറഞ്ഞ നക്ഷത്രം
നമ്മെ വഴികാട്ടിക്കൊണ്ടിതാ വന്നു.
കാലിത്തഴുത്താണിതെങ്കിലും, തോഴരേ,
കാണുക നിങ്ങൾ ദിവ്യനാമുണ്ണിയെ.

രണ്ടാമനും :

മൂന്നാമനും :

കണ്ടല്ലൊ ഞങ്ങളും ദൈവതന്ത്രജനെ;
കൊണ്ടാടി നമ്മൾക്കു കമ്പിടാമുണ്ണിയെ;
ഭൃഗുശങ്ങളെല്ലാമകന്നുപോയല്ലൊ,
ശാശ്വതശാന്തി മനസ്സിനുവന്നല്ലൊ!

മൂവരും :

പാദാന്തികത്തിൽ കാഴ്ചവെച്ചിടാം
പൊന്നും മീറയും നൽക്കന്തിരിക്കവു. (പാദം)
(ഒരാരം ഇവ കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നു)
ആചാര്യനും കൂടിയായൊരീരാജാ—
വാചസ്പത്യനും വാഴട്ടെ ഭൂമിയിൽ;
ദൈവത്തിൻ പുത്രാ,സ്തുതിനിനക്കു്
കൈവല്യദായകാ, സ്തോത്രം നിനക്കു്
രാജ്യവും ശക്തിയും ഒപ്പം മഹത്വവും,
രാജാധിരാജൻ, നിനക്കു താനെന്നും!

കർട്ടൻ
സമാപ്തം

സ്താപകയോഹന്നാൻ

(ബാലേ)

രംഗം ഒന്നു

(യോഹന്നാൻ — കാവി — തവിട്ടു — നിറത്തിലുള്ള ഉടുപ്പം, അരയിൽ തോൽവാറും, തലമുടി നീട്ടി വളർത്തിയിരിക്കുന്നു; അല്പം നീണ്ട താടിമീശയും — കൈയിൽ ഒരു നീണ്ടവടി)

(പശ്ചാത്തലത്തിൽ ശ്ലോകം:)

ഏകാന്തസ്ഥലിവിട്ടു തപസ്സിൻ
ചൈതന്യവും സംവഹി-
ച്ചാകാശേശ്വരസ്മരണവിന്നു
പുതുതാം മാർഗ്ഗം തെളിച്ചീടുവാൻ;
മർത്യാകൃത്യ വിമോചനത്തിനന്താ-
പാർദ്രാവിലക്ഷണ്ണമാം
ഘൃത്താണേകയുപാധിയെന്നു നെടുകെ-
ഗ്ഘോഷിച്ചതസ്താപകൻ.

(യോഹന്നാൻ പ്രവേശിക്കുന്നു)

യോഹന്നാൻ :

പശ്ചാത്തപിക്കവിൻ, പശ്ചാത്തപിക്കവിൻ!
യുജനങ്ങളേ, പശ്ചാത്തപിക്കവിൻ!
പാപങ്ങളെപ്പറ്റി ദുഃഖിച്ചു നിങ്ങൾ
പാവന യോർദാനിൽ മുങ്ങുവിൻ മുക്തിക്കായ്!

അണലിതൻ മക്കളേ, ദൈവത്തിൻ കോപം
ആരാലണഞ്ഞിതാ, യെന്നറിഞ്ഞിടുവിൻ.
നല്ലഫലങ്ങൾ കായ്ക്കാത്ത വൃക്ഷങ്ങൾ
എല്ലാം മുറിച്ചു തീയിലേറിഞ്ഞിടും.
പശ്ചാത്തപിക്കുവിൻ.....

(നിൽക്കുന്ന ജനങ്ങളിൽ രണ്ടുപേർ ഭടന്മാരാണു്)

ഒരാൾ :

ആരാണു നീയെന്നു ചൊല്ലണം, ദൈവിക
സാരോപദേശങ്ങൾ ചൊല്ലുന്നതാരു നീ?
അക്ഷയശക്തൻ യഹോവ അയച്ചൊരു
രക്ഷകനാകും മശിഹായോ, ചൊല്ലുനീ.

യോഹന്നാൻ :

ഞാനല്ല മശിഹാ, ഞാനല്ല രക്ഷകൻ
ഞാനോ, വെറും ശബ്ദം, മരുവിലെ ശബ്ദം.
രക്ഷകനാകും മശിഹായുടെ പാദ-
രക്ഷതൻ വാറഴിപ്പാനുമയോഗ്യൻ.

ലോകത്തിൽ പാപം പേറാൻ വന്നൊരു
ദൈവത്തിൻ കഞ്ഞാടുതന്നെയവൻ:
അദ്ധ്വാനിക്കുന്നോർ, ഭാരം ചുമക്കുന്നോർ
അത്താണിയായിക്കരുതുമവനെ.

രോഗികൾ സൗഖ്യം പ്രാപിക്കും തൻകയ്യാൽ
പാപികൾ ആത്മവിശുദ്ധിനേടും;
മൃത്യുവശഗന്ധർത്തേഴുന്നേൽക്കും,
സത്യമവൻ മാത്രമെന്നറിയൂ.

അവനടുത്തുണ്ടിവിടെത്തും വൈകാതെ
അവൻടെ മുന്നോടി, വഴിയൊരുക്കുന്നു ഞാൻ.
അവനേകും സ്നാനം വെള്ളത്താൽ മാത്രമ-
ല്ലഗ്നിയ, ലാത്മാവാലെന്നുധരിപ്പിൻ!

ജനം :

എന്തുചെയ്യണം, ഞങ്ങൾ എന്തുചെയ്യണം.
 സന്തതം ചിത്ത ശുദ്ധിനേടുവാൻ;
 എന്തുചെയ്യണം എന്തുചെയ്യണം.
 ഹന്ത! ദൈവത്തിനു പ്രീതിയേകുവാൻ”

യോഗനാഥൻ :

പശ്ചാത്തപിക്കുവി, നല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ
 നിത്യനാശത്തിൽ വീഴുമേ നിത്യമായ്.
 നരകമിതാ, വായ്പിളർന്നു നിൽക്കുന്നു
 ഏതീ വയററിൽ വിഴുങ്ങുമേ നിങ്ങളെ.

ധർമ്മമെങ്ങോപോയി, ന്യായപ്രമാണം
 ചെമ്മേ കാറ്റിൽപ്പറത്തി നിങ്ങൾ;
 ഇമ്മഹിനിത്യസ്ഥലമെന്നു ചിന്തി-
 ച്ചന്തരായിക്കഴിയുന്നു കഷ്ടം !

സ്വന്തമെന്നൊന്നും കരുതരുതാരുമേ,
 പങ്കുവെച്ചീടണം സ്വന്തം വിഭവങ്ങൾ.
 കൈയടക്കീടരുതാരുടെയും മുതൽ
 കൈവശമുള്ളതു നൽകാൻ പഠിക്കണം.

എല്ലാവരും ദൈവമക്കളാണെന്നുള്ള-
 തുള്ളത്തിൽവെച്ചു പുലർത്തി ജീവിക്കണം.
 നിസ്വര, രോഗപീഡിതരെ, നിങ്ങൾ
 നിത്യം തുണയ്ക്കണം, നിർദ്ദയരാകൊലാ.

പാപം ചെയ്യരുതാരും നല്ലതും-
 താപം വരുത്തണം ഹൃത്തിലുടനെ.
 പാപ പരിഹാരം കൂടെ വരണം,
 പാതകത്തിൻ കറ ക്ഷാളനം ചെയ്യണം.

നോക്കുക നിങ്ങളുടെ രാജാവിനെ, യുദ്ധ-
രാജ്യം ഭരിക്കുന്ന ഹേറോദേസിനെ;
എന്തൊരുഭീകര പാപത്തിലാണയാൾ
എത്ര ചെയ്യാനും മടിക്കാത്ത രാക്ഷസൻ.

സ്വന്തം സഹോദരഭാര്യയെ മോഹിച്ചു,
സ്വന്തം ശരീരകാമപൂർത്തിക്കായ്,
കൊണ്ടുവന്നാഹന്ത ! ജീവിച്ചിട്ടുണ്ടു
എന്തൊരുതപ്പോവരുത്തുന്നു ഭൃഷ്ടൻ:

ഭർത്താവിനെവിട്ടീ ഭൃഷ്ടന്റെ കൂടെ
പാർക്കും ഹേറോദിയായെന്നൊരീരാജ്ഞി
വേശ്യയല്ലെന്നൊരുചൊല്ലും, ശരീരത്തി-
ന്നാശയവരക്കെന്നതീരുമോ, ദൈവമേ !

വേലികൾതന്നെ വിളവു തിന്നാൽ
കാലികൾ തൻകഥ വേറെപറയണോ?
നേതാവിതേവിയമെന്നുവന്നാലോ,
നേരേയാകുന്നതു തൻജനമെങ്ങനെ!

ഭടന്മാർ : (കോപാക്രോശത്തിൽ)
ആരെടാ, നീ ആരെടാ നീ
ഞങ്ങളെ മന്നനെ കുറും പറയാൻ;
ആരെന്നു ചിന്തിച്ചു, നാടുവാഴുന്നോൻ
കേവലം നിന്റെ കളിപ്പാട്ടുമോ.

തെന്തിനടക്കുന്ന കാഷായക്കാരൻ
വൻപനാം രാജനെ പുച്ഛിക്കയോ?
രാജദ്രോഹി നിന്നെ ബന്ധിച്ചുടൻ കൊടും
കാരാഗൃഹത്തിലടയ്ക്കുതന്നെ.

നീയിങ്ങനെ ഭേദിച്ചൊല്ലുന്നതായി
 നേരത്തെ രാജാവു കേട്ടിരുന്നു.
 നിന്നെ പിടികൂടി കൊണ്ടുചെല്ലാൻ
 തന്നിതാ കല്പനയെന്നറിയു.

യോഹ :

എന്നെയോ നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടുത്തുന്നു?
 എന്റെ സഹോദരന്മാരാം ഭടന്മാരേ!
 എന്റെ യെഹോവ തൻ നിശ്ചയം പോലെ
 എൻജീവിതമെന്നറിയുന്നുത്താൻ.

മൃത്യുവെ ഞാൻ ഭയപ്പെട്ടു കഴികയോ,
 സത്യപ്രബോധനമെന്റെ ധർമ്മം ;
 നീതിയാണെന്റെ ജീവിതമാർഗ്ഗം
 ലോകത്തിൽ നന്മയാണെന്റെ ലക്ഷ്യം.

ഭടന്മാർ :

റാണിക്കു കോപം വന്നാലേ
 കാണിക്കും കാണിപ്പു കാരുണ്യം.
 നിന്റെ കഴുത്തിനു വാളിരിക്കുന്നു
 നിന്നന്ത്യം വന്നെന്നറിഞ്ഞുകൊള്ളൂ!

പൊല്ലാപ്പുചൊല്ലി നടക്കുംനിന്നെ
 കൊല്ലാതിരുന്നതുതന്നെ ദോഷം ;
 കല്പനയുണ്ടു വിലങ്ങു വയ്ക്കാൻ
 കല്പിച്ചുനിന്നെ വെറുത്തുപോയി!
 (ബന്ധിക്കുന്നു)

കർട്ടൻ

രംഗം രണ്ടു്

(ഹേറോദേസും രാജ്ഞി ഹെറോദ്യയും ഉദ്യാനത്തിൽ)

ഹേറോദേസു് :

എത്രയോ സുന്ദരമാണീജീവിതം ;
ഇത്രയും നന്നെന്നു നീ വിചാരിച്ചുവോ ?
എന്റെകൂടെ വന്നു പാർത്തതിൻ ദുഃഖം
എന്തുകൊണ്ടും നിനക്കുണ്ടാകയില്ലെടോ!
റോമിന്റെ സാമന്തനാണെങ്കിലും ഞാൻ
യുദ്ധ രാജ്യത്തിൻ രാജാവല്ലേ?
എന്നുടെ പട്ടമഹഷിയായ്ത്തീർന്നതി-
ലിന്നുനിനക്കില്ലേ, തുംഗാഭിമാനം?

രാജകൊട്ടാരത്തിൽ താമസമായില്ലേ,
രാജീവനേത്രീ, കുടികൂ സുഖാസവം.
റോമിലൊരുഗതിയില്ലാതെ നിൻപതി
താമസിക്കുന്നതൊന്നോർത്തുനോക്കൂ.

നിന്നെ ഞാൻ കണ്ടനിമിഷം മുതൽത്തന്നെ
എന്റെ സ്വത്താക്കണമെന്നുകരുതി;
എന്നോടുപ്രേമം നിനക്കുമുണ്ടായതി-
ന്നെന്നുടെഭാഗ്യമെന്നല്ലാതെ ചൊല്ലാമോ?

ഇന്നു നിനക്കെന്തുവേണം, സമസ്തവും
നിന്നിംഗിതത്തിനു വിട്ടുതരുന്നു ഞാൻ;
പട്ടുടയാടകൾ വേണമോ, രാവിലും
വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന രത്നങ്ങൾ വേണമോ?

മട്ടോൽമൊഴി, നിന്റെ പാദദാസൻ ഞാനെ-
ന്നെപ്പൊഴുമോർക്കു നീ ശങ്കിക്കവേണ്ടെടോ;
കുട്ടിനീമഴലേ, നിൻഗാത്രഗന്ധം മാത്രം
തട്ടിയാൽത്തന്നെയെൻപുത്തിന്നൊരുന്മാദം.

എന്റെ സഹോദരനെത്തൊരു നിർഗുണൻ,
സ്വന്തമായൊന്നും കൈയിലില്ലാത്തവൻ;
മർക്കടത്തിൻ കൈയിൽ കിട്ടിയ രത്നം പോൽ
തർക്കമില്ല, നിന്നെ കൈകാര്യം ചെയ്തല്ലോ!

എന്നെപ്പോൽ ശ്രംഗാരഭാവഹാവങ്ങൾ
എങ്ങനണ്ടാകും രസികനല്ലാത്തോൻ;
രാസലീലാലോലമല്ലാത്ത ജീവിതം
ഹാസ്യവിഷയമാണെന്നു നീ കണ്ടില്ലേ!

പുണ്യപാപാഭിനിരത്മകകാര്യങ്ങൾ
എണ്ണിയാലില്ലല്ലോ നിൻ ജീവിതത്തിലും;
ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങൾ വഴിമുടക്കീടൊലാ
നമ്മുടെ സുന്ദരജീവിതയാത്രയിൽ!

ഹേറോദ്യ :

അങ്ങേയ്ക്കുനന്ദി, യൊരായിരം നന്ദി,
ഇന്നെന്റെ ജീവിതം ധന്യമായി,
റോമിൽക്കിടന്നലയാതെന്നെ, യുദ്ധോ-
ഭ്രമിയിലേക്കങ്ങു കൊണ്ടുവന്നല്ലോ.

ഇന്നെനിക്കാനന്ദ സുന്ദരജീവിതം,
ഇന്നെല്ലാം വേണ്ടതിലേറെ സുലഭം!
എന്നാലെനിക്കൊരു ദുഃഖമുണ്ടേ, പൂർണ്ണ-
ചന്ദ്രനിൽ പാടുപോലെന്റെയുള്ളിൽ;

ഹേറോദേസ° :

ഭദ്രേ, പറഞ്ഞാലും കാര്യമെന്തായാലും
ഒട്ടും മടിക്കേണ്ടോ, നേരേ പറഞ്ഞാലും;
എൻ തങ്കമേ, ഹാ! നിനക്കോ ദുഃഖം;
എങ്ങനിയുതൊൻ സഹിച്ചീടുമോമനേ!

ഹേറോദ്യ :

മറ്റൊന്നുമല്ല, തസ്സാപക യോഹന്നാൻ
തെറ്റുകാണുന്നുണ്ടെൻ ജീവിതത്തിൽ:
അതാവിനെ തൃജിച്ചിങ്ങു ഞാൻ വന്നതു
വൃത്തികേ, ടെന്നയാളോരിയിടുന്നിതാ.

ഞാനൊരു വേശ്യയാണെന്നുവരെ, അയാൾ
നാവിട്ടടിക്കുന്നു കാരാഗൃഹത്തിലും;
നമ്മളെയെത്ര പഴിച്ചതാണീ വിഡ്ഢി,
നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ വീഥികൾ തോറും.

സ്സാപകൻ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോളിന്നു ഞാൻ
വേപഥു ഗാത്രീയായ്ത്തീർന്നു പോകുന്നിതാ;
ഊണി, ലുറക്കത്തിലിച്ചിന്തയെന്നെയി—
നാകെ വലയ്ക്കുന്നു; പോയി സമാധാനം!

എന്തെങ്കിലുമൊരു തീരുമാനം വേണം,
ഹന്ത! യീശുരൂവെയിലാതെയൊക്കണം;
ഈ നരകീടത്തെക്കൊന്നാലിവിടാർക്കും
ചേതമില്ലെന്നു ധരിക പ്രിയത്ഥമാ.

ഹേറോദേസു് : (അസ്വസ്ഥനായി)

എന്തുപറഞ്ഞു, ഹേറോദിയാ നിന്റെ
ചിന്തയ്ക്കു തീപിടി, ച്ചാ ഹന്ത, കഷ്ടമേ!
സ്സാപകനാരെന്നറിയാതെ, നീ വെറും
പേ, പുലമ്പുന്നതു നല്ലതിനാണെന്നോ?

യുദജനങ്ങൾ മുഴുവനദ്ദേഹത്തെ
യോഗിയായ്ത്തന്നെ കരുതുന്നതോർക്കണം;
താപസന്മേൽ നമ്മൾ കൈവെച്ചുവെന്നാൽ
കോപിച്ചു, നമ്മൾക്കെതിരാകുമേ ജനം.

അത്രമാത്രം മതി, ചക്രവർത്തി സീസർ
ക്ഷിപ്രമീയെന്നെ ഗളഹസ്ഥം ചെയ്യുവാൻ,
അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെയെന്നാജന്മ ശത്രുക്കൾ,
കൊല്ലം കൊലയ്ക്കുമിറങ്ങിത്തിരിച്ചിടം.

രാജ്യത്തു വിപ്ലവമുണ്ടാകും മട്ടിൽ നാം
ത്യാജ്യഗ്രഹണ വിചിന്തനമില്ലാതെ,
ഓരോന്നു ചെയ്താൽ ഭരണ തന്ത്രജ്ഞത,
തീരെയില്ലാത്ത മടയനാകമിവൻ!

അക്കാര്യം വിട്ടുകളക നീ, നിൻമകൾ
ചൊൽക്കൊണ്ട രാജകുമാരി ശലോമി,
ഇപ്പോളെവിടെപ്പോയ്, നൃത്തപഠനമോ,
അപ്സരസാണവൾ, ഭൂലോക സുന്ദരി!

ഹേരോദ്യ : (ഇൗർഷ്യയോടെ)

എന്തുകാര്യമെന്തുകാര്യമെൻ മകൾ ശലോമി,
എന്തുചെയ്യുന്നെന്നറിയാനെന്നുകാര്യം?
അവളുടെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കുവാൻ ഞാൻ മതി,
അവളെ വെറുതെ വിട്ടേക്കണം.

അവളിലങ്ങിത്രമേൽ താല്പര്യം കാട്ടുവ-
തപകടമാണെന്നു നേരത്തെ ചൊല്ലുന്നേൻ;
അവളുടെ സൗന്ദര്യവർണ്ണന കേട്ടുഞാൻ
മടുത്തുപോ, യിനിയൊന്നു നിറുത്തിയാലും.

അവളിലും കണ്ണുവച്ചു തുടങ്ങിയോ, കൊതിയിന്നും.
അവസാനിച്ചില്ലെന്നോ കാമിനിമാരിൽ
അവൾക്കൊരു ഭർത്താവിനെ നേടുന്നകാര്യം
അവളുടെ അമ്മയീ ഞാൻ നോക്കിക്കൊള്ളാം.

ഹേറോദേസോ : (ഇളിഭ്യനായി)

നീയെന്തേ, ചുമ്മാ കോപിച്ചിടുന്നു,
നീയിത്രമണ്ടിയോ, തെറ്റിദ്ധരിക്കാൻ;
നിന്റെമകളെൻ സോദരപുത്രിയെ
വേണ്ടപോൽ നോക്കണമെന്നമാത്രം.

അവളുടെ ലാസ്യവിലാസ ലഹരിയി—
ലപഹൃതചിത്തരാകാത്തവരാരെടോ;
അതിലൊരുകമ്പ മെനിക്കുകയറിയ—
തപരായമെന്നു നീ തെറ്റിദ്ധരിക്കയോ?

സ്താപകനോടുള്ള രോഷമിതേവിധം
വ്യാപകമാകുമെന്നാറിഞ്ഞു?
എല്ലാം മറക്ക, നീ, യെല്ലാം ക്ഷമിച്ചാലും,
പൊല്ലാപ്പവല്ലതും കാട്ടിടാതെ!

കർട്ടൻ

രംഗം മൂന്നു്

(ഹേറോദേസു് രാജാവിന്റെ ആസ്ഥാന മണ്ഡപം രാജാവിന്റെ ജന്മദിനാഘോഷം, രാജാവു്, ഹെറോദ്യ, ശലോമി, മന്ത്രിമാർ, പൗരമുഖ്യന്മാർ തുടങ്ങിയവർ സന്നിഹിതരായിരിക്കുന്നു.)

ഹേറോദേസു് :

ഇന്നെന്നിക്കു സന്തോഷം, ഇന്നെന്നിക്കുസന്തോഷം,
ജന്മദിനം വന്നുവല്ലോ, ആനന്ദ സുഭിനം,
സ്വാഗതം സദസ്യരേ, ആനന്ദസുഭിനം,
സ്വാദൈഴുന്ന വിരുന്നിന്നു ക്ഷണിതാക്കൾ നിങ്ങൾ
ബാഹുബലംകൊണ്ടുഞാനേവരേമടക്കി
ആഹരിക്കുവാൻ വേണ്ടതെൻ പ്രജകൾക്കേകി,
ആരെന്നിക്കെ തിരാണീ യുദ്ധാനാട്ടിൽ
ആയുരാരോഗ്യാദി കൊണ്ടു, മിന്നുഞാൻധനവാൻ,

അതിഥികളിൽ ചിലർ :

ആചന്ദ്രതാരം വാഴുക, വാഴുക
ആരമ്യമീദേശഭൂപതിയായി,
അങ്ങുതൻ ചെങ്കോലും, സിംഹാസനവും
എന്നെന്നും നിൽക്കട്ടെ, വീഴാതെ.
റോമിലെ സീസറും അങ്ങുതൻ മിത്രം
രാജഭോഗത്തിനൊരു കുറവുമില്ല.
സാമന്തനാണെന്നാലും അങ്ങൊരു മഹാധീര-
സമ്രാട്ടുപോലല്ലോ വാഴുന്നു ഭൂവിൽ.

ഹേറോദേസു് :

ഇന്നെന്നിക്കു സന്തോഷം, ഇന്നെന്നി.....
.....

(അണിയറയിൽ നിന്നു യോഹന്നാന്റെ ശബ്ദം മുഖരിതമാകുന്നു. എല്ലാവരുടെയും മുഖം വിളറുന്നു)

സർപ്പത്തിൻ സന്തതീ, സർപ്പത്തിൻ സന്തതീ;
സ്വർഗ്ഗമപ്പാടെ വെറുത്തു നിന്നെ.
ആയുസ്സിൽ നാളുകളെണ്ണപ്പെട്ടതോർക്കു
ആരാച്ചാരേക്കാളും ക്രൂരനല്ലോ നീ.

എവിടെ നിൻസോദര ഭാര്യയാവെപ്പാട്ടി;
അവളുടെ ദിനങ്ങളുമൊടുങ്ങാറായി.
ദൈവ കല്പന വെടിഞ്ഞുപാപമാർഗ്ഗത്തിൽ
ഉർവിയിലെത്രനാരും നിങ്ങൾ കഴിഞ്ഞീടും.

നിനക്കു വരുന്ന ശിക്ഷയെന്തെന്നറിയു
നിനവു നിനക്കുപോയി ഭ്രാന്തനായ് നീ തീരും.
നിന്നുടെ വെപ്പാട്ടി മരുഭൂവിലലയ്യും
പൊന്നു പൂമേനിയിൽ കഷ്ടരോഗം പേറി.

(രാജാവും രാജ്ഞിയും അസ്വസ്ഥരാകുന്നു. ചെവി പൊതുതുന്നു.)

ഹേറോദേസ് :

എന്തൊരു ശല്യം എന്തൊരു ശല്യം
സുന്ദരമായ്ത്തീരേണ്ടമീ ജന്മനാളിൽ!
യോഗിയെ പാറാവിലാക്കിയതോ കററും,
ഭോഗിയെന്നീയെന്നെ വിളിച്ചാൽപ്പിന്നെങ്ങനെ?

ഹേറോദ്യ : (സുകോപം)

പാറാവിലിട്ടതു നേരിയ ശിക്ഷ
കീറണമിയാളെ തുണ്ടുതുണ്ടായി.
മാറാത്ത ശല്യമായ്ത്തീർന്നോരിവൻ വെറും
പീറയാണീ രാജശക്തിതൻ മുമ്പിൽ.

ഹേറോദേസ് : (ഇഴർപ്പുയോടെ)
മിണ്ടാതിരിക്കൂ, നീ ഭൃഷ്ട്യ, കരണേരം
വേണ്ടാത്തതൊന്നും വിളിച്ചുകൂവാതെ,
ദൈവപ്രവാചകനെന്നു ജനമോതും
ദിവ്യനെ ചുമാതെ വിട്ടേക്കൂ—നോക്കൂ.

(ഹേറോദ്യയെ നോക്കി)
ഇന്നു നമുക്കു വിരുന്നു ഘോഷിക്കാം
ഇന്നു നമുക്കാടിയല്ലസിച്ഛീടാം;
ഇന്നരങ്ങോട്ടെ നൃത്തത്തിൽ, നിന്മകൾ
പൊന്നുപോലുള്ള കമാരി ശലോമി.
(ശലോമി പ്രവേശിക്കുന്നു: നൃത്തം.....)

പശ്ചാത്തല സംഗീതം)
ലലലാ, ലലലാ, ലലലാലാ
ലലലാ, ലലലാ, ലലലാലാ...

ശലോമി :
തിരനാളിതു, തിരനാളിതു,
രാജാവിൻ ജന്മനാളിതു
പെരനാളിതു, പെരനാളിതു,
പ്രജകൾകൊണ്ടാടും പെരനാളിതു.
തിരനാളിതു, തിരനാളിതു
രാജാവിൻ ജന്മനാളിതു.
സ്വാദിഷ്ടഭോജ്യങ്ങളാഹരിക്കാം
സാനന്ദം മധുപാനംചെയ്തുമദിക്കാം.
ആടീടാം, ആടീടാം അകമഴിഞ്ഞാടാം
പാടീടാം, പാടീടാം, മനമഴിഞ്ഞു പാടാം
തുടികൊട്ടു, തുടികൊട്ടു, യോർദാൻ തിരകളേ
താളമിട്ടു പാട്ടു, ഗലീലാക്കടലേ.

വീണമീട്ടു, വീണമീട്ടു കാരികിൽ വനങ്ങളേ
നൃപരമിട്ടാട്ടു, ശാരോൻ ലതകളേ!

പാനപാത്രംതോറും മുന്തിരി നിറയ്ക്കൂ,
കാനനത്തിലെ മയിൽപ്പേട പോൽ ഞാനാടും.
പൃഥു നകർന്നു ഓലിവിൽ വന്നിരിക്കും
പൃഷ്ഠയിൽപോൽ ഞാൻ പാടും, ലഹരിയിലാടും.

ലഹരി, ലഹരി, ലഹരി, ജന്മനാളിൻ-
പുലരി, പുലരി, പുലരി
ലഹരി, ലഹരി, ലഹരി, സിരയാകെ
യൗവനമദരേലഹരി. ല ല ല
(നൃത്തം നിലയ്ക്കുന്നു, ആദ്യാഭപ്രകടനം)

ഹേരോദേസു : (സന്തോഷോന്മത്തനായി)
ചുണ്ടുചുവന്ന മാടപ്രാവുപോൽ
ചെണ്ടിലുലയും പാടലപ്പുഷ്പംപോൽ
മേനീയഴകുള്ള പൊന്നേ, ശലോമീ,
മോഹിനീ, നീയിന്നൊരപ്സരസല്ലേ!

എന്തുവേണം നിനക്കെന്തുവേണം,
എന്തും ചോദിക്കൂ, നീ സമ്മാനമായു്;
സ്വന്തമീരാജ്യത്തിൻ പാതിപോലും നൽകാം
എന്തൊരു നൃത്തം, എന്തൊരു ലഹരി!

ശലോമീ :
എങ്കിൽ ഞാൻ ചൊല്ലാമൊരുകാര്യമേവേണ്ടു,
എന്നാളും മാറ്റാതെ മന്നവാ,നിൻ സത്യം.
വെള്ളിത്താലത്തിൽ ഇന്നു താൻ വേണം,
ഭേദപരയുന്ന സ്താപകൻതൻതല!

(രാജാവു് ഞെട്ടുന്നു, ഭയസംഭ്രാന്തിയിലാകുന്നു.)

ഹേരോദേസോ :

മുഡേ, വിവരംകെട്ടവളേ,
മോഹിതനായ് ഞാനെന്നോ പറഞ്ഞു!
എന്നോടു തെല്ല ദയകാട്ടു, വേറെ
എന്തുതരാം ഞാ, നിതുമഹാപാപം!

ഹേരോദ്യ :

പാടില്ല, പാടില്ല, ചോദിച്ചതേകൂ;
പാടില്ല, രാജന സത്യവ്യത്യാസം.
കൊണ്ടുവരട്ടെ, തളികയിൽത്തന്നെ
കണ്ടുകനാകും സ്നാപകൻ തൻതല.

ഹേരോദേസോ :

നീക്കുപോക്കിപ്പെങ്കീലങ്ങനാകട്ടെ,
വാക്കിനി മാറില്ല, ഞാനൊരുമന്നൻ.
എല്ലാം തകരട്ടെ, എല്ലാം നശിക്കട്ടെ,
എല്ലാറ്റിനും നീ ഉത്തരവാടി!

ഹേരോദേസോ : (ഉച്ചത്തിൽ) ആരവിടെ?

സ്നാപകൻതൻ തലകൊണ്ടുവരട്ടെ,
ശാപമിവരക്കുമെന്നേക്കും വരട്ടെ!

(രാജാവു മുൻവരികളും ഈ വരികളും ആവർത്തിക്കുന്നു. അണിയറയിൽ ദീനമായ ഒരലർച്ച. തളികയിൽ സ്നാപകന്റെ രക്തത്തിൽകുതിർന്ന ശിരസ്സുമായി ഭേദം പ്രവേശിക്കുന്നു. ഈ ബീഭത്സദൃശ്യം കണ്ടു രാജാവു ഭ്രാന്താവേശത്തിൽ അട്ടഹസിക്കുന്നു.)

ഹയ്യോ. മഹാപാപം, എന്തൊരുകാഴ്ച;
വയ്യോ, എനിക്കിതു കാണുവാൻ കഷ്ടം!
(ശലോമിയുടെ നേരേ തിരിഞ്ഞു)

ദൃഷ്ട്യേ, പതിതേ, സാത്താൻറെ സന്തതീ
 വെട്ടും ഇടി നിൻ തലയിൽ ശലോമീ!
 വാങ്ങി നിന്നമ്മയ്ക്കു നൽകൂ പിശാചേ,
 വാ തുറന്നീ രക്തം നക്കിക്കുടിക്കൂ!

(ഭേദൻറെ കൈയിൽ നിന്നും ശലോമി താലം വാങ്ങി
 അമ്മയുടെ കൈയിൽ കൊടുക്കുന്നു. സംതൃപ്തയായി കണ്ട
 ഹേറോദ്യയുടെ നേരേ നോക്കി;)

ഹേറോദേസു :

തൃപ്തിയായില്ലേ, നിനക്കിപ്പോൾ ദൃഷ്ട്യേ,
 തീർത്താലും തീരില്ലിതിൻറെ ദോഷം;
 പോകൂ, കടന്നുപോ, എൻമുന്നിൽ നിന്നും നീ
 പോകാതിരുന്നാലോ നിന്നെഞാൻ കൊല്ലും.

(രാജാവു ഹേറോദ്യയുടെ നേരേ കൃതിക്കുന്നു)

കർട്ടൻ

സമാപ്തം

മഗ്ദലനമറിയം

(ബാലേ)

രംഗം ഒന്ന്

(പുനിലാവുള്ള സന്ധ്യാസമയം. മറിയയുടെ മണി മന്ദിരോപാന്തത്തിലുള്ള ഉദ്യാനത്തിൽ അവളുടെ രണ്ടു തോഴിമാർ നിൽക്കുന്നു.)

ഒന്നാമത്തവൾ :

എത്ര കമനീയമാണിത്രീസന്ധ്യ
എത്ര മനോഹരമാണീമലർവനം!
നമ്മുടെ സ്വാമിനിക്കിപ്പൂർണ്ണമിദിനം
മംഗലദായകമായിട്ടെ!

മന്ദമുദിച്ചയരുന്നിതാ ചന്ദ്രൻ
കന്ദമലരിൻ തെളിമയോടെ;
നമ്മുടെ സ്വാമിനിതൻമുഖംപോലെ;
നമ്മുടെ ഭാഗ്യപ്രതീകംപോലെ!

പാലൊളിച്ചന്ദ്രിക പാരിൽപ്പരക്കമീ
വേളയിലാരാമഭംഗിനോക്കൂ;
വാടാമലരുകൾ പേറുംചെടികളീ-
വാടിക്കു മേൽക്കുമേൽ മോടിക്കൂട്ടുന്നു!

രണ്ടാമത്തവൾ :

മാനത്തെപുന്തോപ്പിലാകമാനം
മിന്നിത്തെളിയുന്നു മുല്ലപ്പൂക്കൾ;

കണ്ണുചിമ്മുന്നവ നമ്മുടെ സ്വാമിനി
കാമുകരെ നോക്കി നിൽക്കുംപോലെ.
സ്വാമിനി നേടിയ രത്നസഹസ്രങ്ങൾ,
കാമുകർ നൽകിയ മുത്തുമണികൾ;
വാരിവിതറിയ മട്ടിലാണല്ലോ
വാനിലെ മുറുത്തീതാരകങ്ങൾ

പൂവനംതന്നിലെ പൂച്ചെടികൾതോറും
പൂവുകളെത്രതരത്തിൽ, നിറത്തിൽ,
വാനിലെയാരമ്യനക്ഷത്രപ്പൂക്കൾ
വാടിയാലും ഇവ വാടുകില്ല.

ചുറ്റിലും നിൽക്കുന്നു കാരികിൽ വൃക്ഷങ്ങൾ,
ഒത്തുവളരുന്നൊലിപ്പുമരങ്ങൾ,
ഹെർമ്മോൻമലയിലെ മഞ്ഞണിക്കാരോററു
മർമ്മരഗാനങ്ങൾ പാടിടുന്നു.

കാതിൽ മുഴങ്ങുന്നു കളകളുംകാകളി
കോകിലംപാടും മധുരഗീതം;
സ്വാമിനിതൻ പുകൾ വാഴ്ത്തുകയല്ലോ
കാമിതം വേറെ നമുക്കെന്തിനി?

ഒന്നാമത്തവൾ :

മഗ്ദലനയെന്നോരീ രമ്യദേശം,
സ്വപ്നസഞ്ചാരികൾ തൻ കാമ്യഭ്രമി;
സ്വർഗ്ഗമിവിടെയാണെന്നുതാൻ ചൊല്ലും
അപ്സരസുന്ദരി ദർശനത്തിൽ.

യുദ്ധയാനാട്ടിലെ നാരീമണികളിൽ
ഏതുകൊണ്ടും അതിസുന്ദരി സ്വാമിനി !
ജീവിതമിങ്ങനെവിടെക്കഴിച്ചീടാൻ
കൈവന്നതെന്തൊരു ഭാഗ്യമെന്നോർന്നി.

മാളികതന്നിലെ വാസമാധംബര-
മേളക്കൊഴുപ്പുള്ളതല്ലോ പ്രതിഭിനം.
സ്വാഭിഷ്ടഭോജ്യങ്ങൾ വേണ്ടുവോളം; പ്രിയ-
സ്വാമിനിതൻ ഭയാമന്യുണഭാവവും.

സ്വാമിനിതൻ തനിത്തക്കകളേമ്പരം
കാമിച്ചണയുന്ന രാജകുമാരന്മാർ,
വാരിച്ചൊരിയുന്ന രത്നങ്ങളിൽകറെ,
വാരിയെടുക്കാം, നമുക്കമതുനേട്ടം.

രണ്ടാമത്തവൾ :

ഇന്നൊരുറോമൻ പ്രഭു വരു, മെന്നതു-
തന്നെ വിചാരിച്ചിരിക്കുന്നു സ്വാമിനി;
സന്ധ്യാസമയത്തു വന്നിടാമെന്ന-
സന്ദേശമിന്നലേ കിട്ടി, യതിൽപ്പിന്നെ,

സ്വാമിനിയേറെ പ്രതീക്ഷയിൽ തള്ളുന്നു
സാകൃതമേകാന്തവേളകളോരോന്നും;
ഭൂരത്തുനിന്നേ വരുന്നതു നോക്കണം
ചാരത്തുചെന്നു വിവരം പറയാൻ,

സുന്ദരനാണുപോലദ്ദേഹം, സമ്പത്തിൻ
കുന്നിലാണത്രേ വസിക്കുന്നതുപോലും;
മുത്തും പവിഴവും കൊണ്ടുവരാതിവി-
ടെത്തുകില്ലാരമെന്നോർക്കുമ്പോൾ സന്തോഷം.

(മറിയം രംഗത്തു പ്രവേശിക്കുന്നു, സർവാഭരണ
വിഭൂഷിതമായ വേഷം. തോഴികൾ രണ്ടുവശത്തുമായി
സാദരം ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്നു.)

മറിയം (അക്ഷമയായി) :

എന്തേ വന്നില്ലേ, രാജകുമാരൻ
എന്തേ കണ്ടില്ല എൻപ്രിയമാരൻ.
എന്റെ മനസ്സിനേതും സുഖമില്ല
എൻപ്രിയ കാമുകനെത്തുംവരെയിനി.

ഏതോ തടസ്സം വന്നിരിക്കാം, വഴി-
യേതെന്നറിയാതെ തെറ്റിയേക്കാം;
ആളുകമ്പടിക്കാരുള്ളപ്പോൾ
ആരെയും പേടിച്ചിടാതിവിടെത്താം.

ഒന്നാമത്തവൾ :

ഉൽക്കണ്ഠവേണ്ടോ, ഉൽക്കണ്ഠവേണ്ടോ
ഇക്കാര്യമോത്തിനി, സ്വാമിനീ;
അല്ലമിരുട്ടിയെന്നാലുമദ്ദേഹം
എത്താതിരിക്കില്ല നിശ്ചയം.

രണ്ടാമത്തവൾ :

സന്തോഷമായിരുന്നാലും ഭവതി
സന്താപമേതുമൊഴിഞ്ഞുകൊണ്ടേ;
സന്ധ്യകഴിഞ്ഞൊരീവേളയിൽ രാവി-
ന്നെന്നൊരുഭംഗി, യതാസ്വപിച്ചാലും!

വാടാമലരിനേപ്പോലെ സൗന്ദര്യം
വാടാതെ നിൽക്കുന്നു സ്വാമിനിക്കിന്നും;
വാഴുന്നതേവിധം സമ്പത്തുമെന്നും;
തോഴിത്താൻ ചൊല്ലുന്ന സത്യമോർത്താലും.

മറിയം : (മുഖം തെളിഞ്ഞു, സഗർവം)

എന്നേപ്പോൽസുന്ദരി വേറൊരുവൾ
ഇന്നീ ഗലീലയാ നാട്ടിലുണ്ടോ;
എൻമുഖ ദർശനമൊന്നുകിട്ടാൻ
മന്നവർപോലും കാത്തുനിൽപ്പൂ!

പണ്ടുഞാൻ എബ്രായ വേദഗ്രന്ഥം
കണ്ടിരുന്നേ, നതിന്നോർത്തിടുന്തു;
തണ്ടലർപോൽ ചില സുന്ദരിമാർ
ഉണ്ടതിചെന്നു ഞാനോർത്തിടുന്തു.

ഒന്നാമത്തവൾ :

നേരാണ, നേരാണ ഞാനുമിപ്പോൾ
പാരായണയോർപ്പു ചിലരെയെല്ലാം;
യാക്കോബിൻ ഭാര്യ രബേക്കയല്ലേ;
ബത്സേബാ വേറൊരു സുന്ദരിതാൻ.

രണ്ടാമത്തവൾ :

ശുലേകാരത്തിയൊരുത്തിയുണ്ടോ,
സോളമൻ വർണ്ണിക്കുമാരോമലാൾ;
ഉത്തമഗീതത്തിൽ വായിച്ചുഞാൻ
മെത്തും മധുരിതമിക്തകൾ!

മറിയം :

സുന്ദരിയല്ലേയീഞാൻ രബേക്കയേക്കാളും,
സുന്ദരിയല്ലേയീഞാൻ ബത്സേബയേക്കാളും,
സോളമൻ നൃപനിന്നെന്നെയൊന്നു കണ്ടാൽ
ശുലേകാരത്തിയെപ്പിന്നോർക്കയില്ല!

കോമളഭൂപൻ ദാവീദെന്നെക്കണ്ടാൽ
കാമിച്ചോടിയെത്തും എന്നുടൽ പുൽകാൻ;
പാവം ബത്സേബാ പിന്നെ കണ്ണനിർ
കുടിക്കും,
പാടിയാടി ഞങ്ങൾ വിഹരിക്കുംനേരം!

ഒന്നാമത്തവൾ :

വളരട്ടെ സന്തോഷം സ്വാമിനിക്കുമേൽകുമേൽ
വളരൊളി തിളങ്ങട്ടെ തിരുമുഖത്തെനും,

വിടരട്ടെ ഭാഗ്യമലർ ജീവിതവനിയിൽ
കടമിഴിക്കോണിൽ ഇളകട്ടെ മീനങ്ങൾ.

മറിയം :

ഭക്ഷണത്തിനുള്ള നേരമായി,
പക്ഷേ പ്രളവരൻ താമസിക്കും ;
അത്താഴമുണ്ടു കഴിഞ്ഞുനമ്മൾ
എത്തിടാം വീണ്ടുമീയാരാമത്തിൽ.

രാവുകരയേറെ വൈകിയാലും
രാജീവനേത്രനിവിടെയെത്തും ;
ഇരരാത്രി രാസവിലസിതമായ്
തീരാതിരിക്കുവാൻ ന്യായമില്ല!

(നിഷ്കൃമിക്കുന്നു)

കർട്ടൺ

രംഗം രണ്ടു്

(മറിയയുടെ വീടു്—മറിയയുൾ രണ്ടു കാമുകന്മാരും)

ഒന്നാമൻ :

മഗ്ലേനേ, മഗ്ലേനേ, ഓ.....

മഗ്ലേനേ.....

മദനറാണീ, മദനറാണീ,

മറിയമേ, തവമദരോചിരകളേബരംകാണാൻ
മുദിതഹൃദയനായു് ഞാനെത്തി.

മുദിത..... (ഓ...മഗ്ലേനേ.....

രണ്ടാമൻ :

മഗ്ലേനേ, മഗ്ലേനേ, ഓ.....

മഗ്ലേനേ.....

മന്ദമൻ കലയ്ക്കുന്ന മണിവില്ലേ,

മദനപ്പുകാവിലെ പൂങ്കുയിലേ-

മറിയമേ, തവരതിരസ മധുരിതമധുവുണ്ണാൻ-

ലഹരിപകരുന്ന മധുവുണ്ണാൻ,

മദനമമിതനായു് ഞാനെത്തി,

മുദിതഹൃദയനായു് ഞാനെത്തി. (ഓ,

രണ്ടുപേരും :

പതഞ്ഞുതുളളിത്തുളളമ്പി നിൽക്കും

പുതിയമുന്തിരി രസമെവിടെ, രംഗത്തിൻ

പുതിയമുന്തിരി രസമെവിടെ!

സിരകളിലാകെ രതിരസലഹാരി,

രധിരധാരയിൽ മദനാഗ്നി,

പകർന്നുനൽകും ചഷകമേ

പതഞ്ഞുനിൽക്കും രതിരസമേ, (ഓ.....

എത്രയോ ഭൂരെന്നിനും ഞങ്ങൾ
എത്രയോ ദേശങ്ങൾ താണ്ടിയെത്തി;
മുഗ്ധവിലോചനേ, നിന്നെക്കാണാൻ
മട്ടോൽമൊഴി, നിൻ കൂജിതം കേൾക്കാൻ.

ഒന്നാമൻ :

നിന്റെ ഹൃദയസ്വർണ്ണവീണയിൽ
എന്റെ ഭാവന തൊട്ടെന്നാൽ,
എന്റെ കാമിതം തൊട്ടെന്നാൽ,
മാരഗാനങ്ങളൊഴുകും, മുക്തികണ്ട
മയിലുകളേപ്പോൽ നൃത്തമാടും ആ.....
മതിമയങ്ങി നീ നൃത്തമാടും. (ഓ.....

മറിയം :

സ്വാഗതം, സ്വാഗതം
കാമദേവന്റെ രഥമേറിയെന്നെ
കാണുവാൻ വന്ന കൗബേരപുത്രന്മാരേ,
കിന്നരഗന്ധർവഗായകന്മാരേ!(സ്വാഗതം.....
നിർമ്മാല്യമാല്യം ചൂടി വിരസയായ്
നിങ്ങളെ കാത്തിതാ നിൽക്കുന്നു, ഇപ്പോൾ
നിങ്ങളെ കാത്തിതാ നിൽക്കുന്നു.
നിസ്തുലരത്നങ്ങളില്ലേ കൈയിൽ,
നവരത്നമാലകളില്ലേ കൈയിൽ,
നവരത്നമാലകളില്ലേ കൈയിൽ
ചൂഡാമണിയില്ലേ മുടിയിൽച്ചൂടാൻ,
ചന്ദ്രകാന്തക്കല്ലു മാറിലണിയാൻ - വിലപ്പെട്ട
ചന്ദ്രകാന്തക്കല്ലു മാറിലണിയാൻ.
ചിന്തിതമെല്ലാം കേട്ടാൽ ശ്രംഗാര-
ചന്ദ്രികതുകി സ്വീകരിക്കാം. (സ്വാഗതം)

കാമുകർ :

ചുമ്മാതെ ഞങ്ങൾ വരികയോ, ദേവീ
നിന്മനസന്തോഷം വേണ്ടതല്ലേ?
നിന്നുടെ നീലവിലോചനത്തിൻ മുമ്പിൽ
നിഷ്പ്രഭമല്ലേ രത്നങ്ങൾ, ഞങ്ങളേകും
ന്തറുന്തറായിരം രത്നങ്ങൾ.

മറിയം :

ആനന്ദമാനന്ദം പരമാനന്ദം,
അനംഗസാമ്രാജ്യ സിംഹാസനത്തിൽ
ആരോഹണം ചെയ്തു വാഴുക തോഴരേ,
അലരമ്പനിമ്പം വന്നിതാ കൂട്ടരേ!

മൂവരും :

രമണീയത തിരളന്നോരുത്സവരംഗം
രണപടഹമടിക്കുന്ന രതിമന്മഥനൃത്തം;
രതികേളികളയരുന്നോരുന്മാദതീരം,
രസികജന സ്വപ്നത്തിൻ രാസവിഹാരം.
മാണിക്യരത്നപ്രകാണ്ടലസിതം,
മധുരാസവപൂരിതം സ്വർണ്ണചഷകം;
രജതപ്രഭ ചൊരിയുന്നൊരു ശയ്യാഗാരം
രാജകുമാരന്മാരേ, നിങ്ങൾക്കു സ്വാഗതം!

കർട്ടൻ

രംഗം മൂന്നു്

(മഗ്ദലനയുടെ ഭവനം.. മറിയയും രണ്ടു തോഴിമാരും.)

മറിയം :

തോഴിമാരേ, എന്തൊരാനന്ദം;
താരണ്യജീവിതപ്പുവസന്തം;
ആർക്കിതുപോലൊരു ഭാഗ്യവൃദന്തം;
ആസ്വദിക്കാമീ രാസമരന്ദം.

ആരോപരയുന്ന സ്വർഗ്ഗരാജ്യം
ആകാശദേശത്തിന്നപ്പറമെന്ന്;
ആരാകിലെന്തയാൾ വിസ്തീയല്ലോ
ആനന്ദമെല്ലാമിബ്ദ്രുവിൽ മാത്രം.

ഒന്നാമത്തവൾ :

കൊട്ടാരം പോലുള്ള വീട്ടിൽ, കാമന്റെ
പട്ടമഹഷിയായ് വാഴുമ്പോൾ
കൊച്ചമ്മേ, കണ്ണുകടി മുത്തുമുത്തു്,
പിച്ചുപറയുന്നോരെത്രയെത്ര!

രത്നം പതിച്ചൊരു കട്ടിലിന്മേൽ
റാണിയായ് നീ പള്ളികൊള്ളുമ്പോൾ,
രാജാക്കന്മാർ വന്നു പൂജചെയ്കെ
രാകേന്ദ്രമുഖിയോടഭ്യസൂയ!

എന്തൊരുസൗന്ദര്യം, മെന്തൊരാകാരം,
എന്തൊരു രമ്യകളേമ്പരം!
ചന്ദ്രമുഖീ, തവപാദത്തിൽ
ചെമ്പഞ്ഞിച്ചൊടുഴിയുന്നൂ കുമ്പേരർ.

മറിയം :

തോഴിമാരേ, എന്തൊരാനന്ദം
താരുണ്യം.....

രണ്ടാമത്തവൾ :

സ്വാമിനിയാണിനി യുദ്ധയാരാജ്ഞി
സാമന്തരല്ലോ ധനികവക്ത്രം;
സാരസപുഷ്പമേ, നിന്റെ ചുറ്റും
ശ്രംഗാരലോലമധുപവൃന്ദം!

ഒരനോക്കു കാണുവാനത്ര ഭീനാഃ;
ഒന്നരിയാടാനത്രവരാഹൻ!
കുന്ദകൂട്ടന്ത നിൻതിരുമുമ്പിൽ
മന്നിലെ കോടീശരത സന്നാഹം.

മറിയം :

ഇങ്ങനിക്കൊന്നൊന്നും തിങ്ങി
തുംഗസൗഭാഗ്യ സിന്ധുവിൽമുങ്ങി
താളലയാനപിത മേളമോടെ,
താണ്ടുക നമ്മളീജീവിതമാഗ്നം.

എന്റെ മുമ്പിൽ കമ്പിടാത്ത
വമ്പനാരു, കൊമ്പനാരു;
എന്നൊന്നൊന്നോക്കു കണ്ടാൽ
പുണ്യവാന്മാരും അടിപതറും.

ആരുണ്ടിവിടെയീയുദ്ധയാ നാട്ടിൽ
ആരോമലാമെന്റെ ദാസരല്ലാതെ,
ആരെയും മത്തുപിടിപ്പിക്കും സൗന്ദര്യ-
സാരമായ് ഞാനെന്നും വാണിടും.

ഒന്നാമത്തവൾ :

എന്നാലൊരു വാർത്തചൊല്ലിടാമീഞാൻ
 എന്നോടയ്യോ! കോപം തോന്നരുതൊട്ടും,
 പുണ്യവാനേകനെ കണ്ടു ഞാനിന്നലെ,
 കണ്ണമിഴിമാരിൽ കമ്പമിയലാത്തോൻ!

നാടായനാടെല്ലാം നന്മചെയ്തങ്ങനെ
 ഓടിനടക്കയാണമ്മഹായോഗി!
 വീടും കുടിയുംവിട്ടു ദിവ്യനവധൂതൻ
 മാടിവിളിക്കുന്നു വീണ്ടെടുക്കാൻ പാപിയെ.

രണ്ടാമത്തവൾ :

കണ്ടതാണീഞാനും, സ്വാമിനീ, പാപത്തിൻ
 കണ്ടകം നീക്കിടും, കർമ്മയോഗിദേവനെ,
 തണ്ടലർവിശുദ്ധനവൻ, ഉൽക്കടവ്യഥയാൽ
 വിണ്ടുപോയ ഏത്തിനും നൽകിടുന്നു ശാന്തി!
 അതുതകർമ്മങ്ങളോരോ ദിനമെത്ര!
 സത്യമാണു ഞാനീ ചൊന്ന കാര്യമെല്ലാം;
 അന്ധരായോർക്കെല്ലാം കാഴ്ച നൽകിടുന്നു;
 അംബുധിപ്പുരപ്പിൽ നടക്കുന്നുപോലും!

ആളുകളെല്ലാം അവന്റെ പിന്നാലേ,
 ആഹാരകാര്യം മറന്നുപോലെ!
 ആരുതാനായിരിക്കാം, ദീർഘദർശിയോ;
 പാരിലവതാരം ചെയ്തു ദൈവമോ!

മറിയം :

ഇല്ല, ഞാനില്ല, ഞാൻ വിശ്വസിക്കില്ല,
 തെല്ല, മിതെല്ലാം കള്ളക്കഥകൾ;
 അതുതംപോലും, അതുതംപോലും,
 അന്ധവിശ്വാസത്തിന്നിരൂജാലം!

എന്തുമാകട്ടെ, പറഞ്ഞകഥകൾ;
എന്താണീവിദ്യാന്റെ രൂപഭാവങ്ങൾ;
വൃദ്ധനോ, യൗവനയുക്തനോ, യോഗിയോ
വൃത്തിയാകപ്പാടെ ദേഹത്തിനുണ്ടോ?

ഒന്നാമത്തവൾ :

എന്തുതൊന്നെന്തുതൊൻ ചൊല്ലണം
എന്തുപറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കും;
ചെന്താരിനൊക്കുന്ന ചാരസ്വരൂപൻ
ചെഞ്ചോരിവായുള്ള സുന്ദരൻ.

തോളോളമെത്തും ചുരുൾമുടി,
താഴോട്ടൊരല്ലം വളഞ്ഞതാടി;
തണ്ടാരിൽപററിയ വണ്ടുകൾപോലെ
തരണനവനുടെ ശമശ്രജാലം.
നീലസരസ്സിലെ താമരപ്പൂപോലെ
നീണ്ടുതിളങ്ങുന്ന രണ്ടുമിഴികൾ
സുന്ദരമെന്നാൽ കാരുണ്യംവാർജ്ജം
സാഗരമെന്നേ തോന്നിട്ടു.
പാടലവർണ്ണം തിരളുന്ന പാണികൾ
പാവനമോഹനമംഗുലികൾ;
മുമ്പിൽവന്നോരയനുഗ്രഹിക്കാൻ
മെല്ലെയുയർത്തവേ കണ്ടേനിവൾ.
സിന്ദൂരവർണ്ണചരണയുഗ്മം:
സന്താനപുഷ്പങ്ങൾ തോറ്റുപോകും;
സന്ധ്യാരാഗഹരവിരൂക, മദ്ദേവൻ
സഞ്ചരിച്ചീടവേ മന്ദംമന്ദം.
ഏന്തൊരജ്ഞാനികതേജസ്സെന്നോ,
ബന്ധുരമാകുമപ്പൊൻമുഖത്തിൽ!
സ്വർഗ്ഗത്തിലാണെന്നേ തോന്നിപ്പോകൂ,
സ്വപ്നനേരം തിരുമുമ്പിൽനിന്നാൽ!

മറിയം :

വിഭ്രമമെന്നിൽ വളർത്തുന്നു നീ, പുതു-
വത്ത്മാനത്താൽ സോദരീ;
വിത്തമിവിടെ നാം നോക്കുവേണ്ട
മുത്തുതാനെങ്കിലീസുന്ദരൻ.

ഒന്നുകാണണമില്ലമാനെ എൻ
മന്ദിരത്തിൽ ക്ഷണിക്കണം;
വന്നുചേരാതിരിക്കയില്ലേതു-
വന്ദ്യനായാലും നിശ്ചയം.

ദേവനാകട്ടെ, യോഗിയാകട്ടെ,
ദേഹഭോഗവിരക്തനോ,
മോഹമുള്ളൊരെൻ കണ്ണുകാണകിൽ
ദാഹമോടോടിയെത്തിടും.

എത്രയെത്രപസ്വപിതം വീണ-
മുത്തമിട്ടതാണെൻപദം;
ഇത്തരമാകാതില്ലീസാധുവാം
സാത്വികപ്രഭുതനെയും.

രണ്ടുതോഴിമാരും :

ശക്തങ്ങൾക്കില്ല, സ്വാമിനീ, മനം കളിർത്ത
പങ്കേരുഹലോചനത്താൽ അമ്പൊന്നയച്ചാൽ,
മകമാർമണീ, അവൻ തൻകരംനീട്ടി
നികലോടിയെത്തും ശിങ്കിയാടിനിൽക്കും.

മറിയം :

അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ പോയിടാം നമുക്ക-
മ്മംഗലസ്വരൂപനാം യോഗിയെക്കണ്ടിടാം;
എങ്ങവന്റെ വാസമെന്നു മുന്നമേ തിരക്കു
എൻവലയിൽ വീഴാത്തവരീയുലകിലുണ്ടോ!

കർട്ടൻ

രംഗം നാലു്

(യേശു, രണ്ടു ശിഷ്യന്മാർ, രണ്ടു പരീശന്മാർ)

(യേശുവിനു പകരം നടനും ചെയ്യുന്നതു് ശിഷ്യർ)

യേശു : (വിരത്തം മട്ടിൽ)

ദൈവരാജ്യമിതാ, പ്രിയസുതരേ

ദൈവരാജ്യമിതാ, സമാഗതമായു് !

ദൈവരാജ്യമിതാ, എൻപ്രിയസുതരേ,

ദൈവരാജ്യമിതാ, സമാഗതമായു് !

നിങ്ങൾതൻമുമ്പിൽ, നിങ്ങൾതന്നിടയിൽ;

നിങ്ങൾക്കു സ്വർഗ്ഗീയശാന്തി!

(മറിയലും, രണ്ടു തോഴിമാരും പ്രവേശിച്ചു് ഒരു വശത്തു് ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്നു.)

യേശു :

ആത്മീയ ദാരിദ്ര്യം അകുതാരിലുള്ളോർ

ഭാഗ്യവാന്മാരായു് മുദ്രിതരാകും;

ആത്മവിശുദ്ധി അകക്കാമ്പിലുള്ളോർ

ദൈവസുത,രെന്നറിയുമീലോകം.

അധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങളെല്ലാം,

ഭാരംചുമക്കും മനുഷ്യരെല്ലാം

എന്നെടുത്തെത്ത, ടുവർക്കിനിയും

അത്താണിയായു് ഞാൻ നിൽക്കുമെന്നും.

ഒരുവനീലോകമാകവേ നേടിയൊ

പുരുതരഭാഗ്യമെന്നെണ്ണാമോ, മൂഢരേ,

ഉരുതരഭാഗ്യമെന്നെണ്ണാമോ;

ആത്മവിനാശം വന്നാൽ കിംഫലം;

ആരെത്തുനൽകുമതിന്നു പകരം.

വിത്തമൊട്ടേറെ നേടിവച്ചാൽ
കൊത്തിയെടുക്കും ചോരന്മാർ, അല്ലെങ്കിൽ
ക്കൈച്ചിതലുകൾ തിന്നുതീർക്കും.
കള്ളനും കീടവും കൈതൊടാത്തോരഭി-
കാമ്യമാം പുണ്യങ്ങൾ നേടിടുവിൻ.

ആദ്യമായ് ദൈവരാജ്യത്തെയും, പിന്നതിൽ
ആദരണീയമാം നീതിയേയും
അനുഭവിക്കും നിങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചാൽ
അവനിയിൽ സ്വർഗ്ഗത്തിനപ്പുറമാം.

ന്യായവിധിക്കുള്ളധികാരം
ന്യായേശനാം ദൈവമെന്റെ താതൻ
തന്നിരിക്കുന്നതു മനുഷ്യപുത്രനായ്
അന്നു, ലോകാന്ത്യംവരുന്ന നാളിൽ.

രക്ഷയും ശിക്ഷയും ഓരോരുത്തൻ
ഇഷ്ടിതിയിൽ ചെയ്യും കർമ്മംപോലെ,
രക്ഷയ്ക്കുപാധി അനുതാപം;
ഇഷ്ടണം പാപപഥം വിട്ടുവിൻ.

അനുതപിച്ചാലും പാപികളേ, നിങ്ങൾ
അലമുറയിട്ടാലും ഭക്തിനാട്യക്കാരേ,
പശ്ചാത്തപിച്ചാലും സർവപാപങ്ങളും
പ്രക്ഷാളനം ചെയ്തു ശുദ്ധരാകൂ.

ചരീശന്മാർ :

കാര്യംകൊള്ളാം, സംഗതികൊള്ളാം
പോരും പോരും നിന്നുപദേശം;
പണ്ടേയുള്ളോരാചാരമെല്ലാം
വേണ്ടെന്നു ചൊല്ലി നടക്കുന്നതോ, ശരി?

തെണ്ടിത്തെണ്ടി നടക്കുന്നോരെ,
 തെറ്റിൽവീണ കിടക്കുന്നോരെ,
 താലോലിക്കാനുള്ള ഭാവം കൊള്ളാം
 വേലയിനിയും വേറെയുണ്ടോ?

ചുങ്കക്കാരും പാപികളും,
 ശങ്കയെഴാത്തൊരു വേശ്യകളും,
 നിന്റെകൂടെത്തന്നെയല്ലേ വാസം;
 നിന്നുടെ ചെമ്മീനും യുക്തമെന്നോ?

യേശു :

നല്ലോരിടയാനാണല്ലോ ഞാൻ
 സ്വർല്ലോകം വിട്ടു, വന്നുഞാൻ;
 കാണാതെ പോയോരാടിനെ
 കാണുവോളം തിരയുന്നു ഞാൻ.
 രോഗിക്കാണിന്നു വൈദ്യനെ
 ആവശ്യമെന്നതറിഞ്ഞീട്ടു;
 പാപത്തെക്കാളത്ര കൂടുതൽ
 പരം പൊരുളിന്റെ കാരുണ്യം!
 പാപിയൊരുവൻ നേർവഴി
 പുകമ്പോരം സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ
 മാലാഖമാർ രൂക്ഷനാനന്ദം
 കണ്ണുനീർ ഇക്കാഴ്ച കാണവേ.

പരീശ :

പാപപ്പൊറ്റി കൊടുക്കാൻ നീയാരും,
 പാരിനെ സൃഷ്ടിച്ച ദൈവമോ?
 പരമശക്ത ഭൂഷണഭാവം,
 പാറക്കുഴലങ്ങളേൽക്കുന്ന ഭോഷം.

യേശു :

കപടഭക്തരേ, പരിശരേ,
കടന്നുപോകൂ, മുമ്പിൽനിന്നും,
തടുത്തുനിൽക്കാൻ നിങ്ങൾക്കാമോ?
തടിച്ചുപോലുള്ള ന്യായവിധി?

(പരീശന്മാർ നിഷ്ക്രമിക്കുന്നു.)

അടുത്തുവന്നുവിൻ, അടുത്തുവന്നുവിൻ
അദ്ധ്യാനിക്കുന്ന ജനങ്ങളേ,
അടുത്തുവരൂ, ആശ്വസിപ്പിക്കു നിങ്ങൾ
ഇറക്കിവയ്ക്കു പാപഭാരം.

എന്റെ ചുമലുതാങ്ങിടും
എന്തിനു നിങ്ങൾ ക്ലേശിപ്പൂ;
ആവില്ലതു താങ്ങാൻ നിങ്ങൾക്കി-
ന്നാലംബം ഞാൻ മാത്രമെന്നോർപ്പിൻ!

കർട്ടൻ

MALANKARA
LIBRARY

രംഗം അഞ്ചു

(മറിയത്തിന്റെ വീടു; മറിയയും രണ്ടു തോഴിമാരും)

മറിയ : (പശ്ചാത്താപഭാവത്തിൽ)

എന്റെചിത്തം ക്ഷുഭിതമായ സാഗരംപോലെ,
എന്റെ ചിന്ത തീപിടിച്ച തന്തുവെപ്പോലെ;
നൊത്തുനൊന്തിയോരോനിമിഷവുമെങ്ങനെ
തള്ളും,
വെത്തുകുന്നെൻപ്രാണൻ പാപബോധയാൽ.

ഇന്നലെ ഞാനറങ്ങിയില്ല തോഴിമാരേ തെല്ലും,
ഒന്നിനൊന്നു തെളിഞ്ഞിടുന്നെൻ പാപകർമ്മങ്ങൾ;
എന്നെയവ വായ്പിളൻ പിടികൂടിയാൽ, പന്നെ-
ച്ചെന്നുചേരും നരകത്തിൻ തീക്ഷ്ണിയിൽ ഞാൻ.
എന്റെ പാപം ഭീകരമാണാരുപൊറുക്കും, തീർക്കും
ഉന്നതനാം ദൈവപുത്രൻ നസറായനോ;
ഒന്നു ചൊല്ലു തോഴിമാരേ, എന്തുചെയ്തു ഞാൻ,
എൻമനസ്സിൽ തീർന്നുപോയി ശാന്തിയൊന്നാകെ!

തോഴി :

പാപബോധത്താൽ, പാശ്ചാത്താപത്തിൻ-
വാപിയിൽ നീ വീണു മുങ്ങുന്നുവെങ്കിൽ,
നിന്നെ കരകേറാൻ അമ്മുനീ നസ്രായൻ,
ഉന്നതനാം ദൈവപുത്രൻ യേശുതാൻപോരും.
ഇപ്പൊഴാണെന്നാലും താമസിച്ചതില്ല, നിൻ-
നില്ല, പരീത്രാണ വൃക്ഷത്തണലിൽ,
സ്വർപ്പരം മാനവരെയെത്തിക്കാനല്ലോ
സ്വർഗ്ഗസ്ഥനാം പുത്രന്റെ മർത്യാവതാരം.

(പോകുന്നു)

(രണ്ടു കാമുകന്മാർ പ്രവേശിക്കുന്നു)

ഒന്നാമൻ :

അഴയ്ക്ക, കണ്ണീരു തൂവുകയോ
പൊയ്ക്ക, നിന്റെയീഭാവവിലാസം.
കണ്ണേ, കാര്യം ചൊല്ലൂ, കരളേ
ഒന്നും മറയ്ക്കാതെ ഞങ്ങളോടൊല്ലാം.

രണ്ടാമൻ :

നേരേ, ചൊല്ലാമു, നീയെന്റെ പൊന്നേ,
ഭൂരേ നിന്നു വരുന്ന ഞാനോമലേ,
രോയിരം കാര്യം മാറിവെച്ചേ, നിന്റെ
ചാരത്തണഞ്ഞുനിൻ മേനിപ്പുൽകാൻ.

മറിയം :

മാമകചിത്തം ഭൂഃഖഭരിതം
പാതകജീവിതം കൊണ്ടുവിധുരം;
ഭോഗാസക്തമല്ലിനതു പശ്ചാ-
ത്താപഭരിതമായ് മാറിമറിഞ്ഞു.

കണ്ടേനിന്നലെ യേശുവിനെ ഞാൻ;
കേട്ടേൻ ഞാനാ ദിവ്യസന്ദേശം;
കൊണ്ടേന്നെന്തുള്ളിൽ ഭൂഃഖത്തിൻ കൂരമ്പ്;
വേണ്ടേ ജീവിതം പണ്ടേപ്പോലെ.

ഒന്നാമൻ :

ഹേ, മടയീ, പോകാൻപറ,
ആ നസറായൻ പോകാൻ പറ!
രാഗരസാലവനത്തിൽ വന്നൊരു
കാകനവൻ; നിന്നു കാറുകയോ!

നീയേ കണ്ടുള്ളവനേ കഷ്ടം,
നിന്നെയവൻ കണ്ടാൽ പാദത്തിൽ വീഴും;
നന്നേ നിന്നെ കാണാതിരുന്നതും
ഏന്നെ നീ മന്നേനെ; ഭാഗ്യം!

രണ്ടാമൻ :

പൂവരാഹൻ വേണോ, പൂമേനിയായ്കേ,
ഭീനാറ വേണോ, പൂങ്കുയിലായ്കേ,
പാണികൾ നീട്ടൂ, താമരക്കണ്ണായ്കേ,
പാലയ്ക്കാമോതിരം ചാർത്തിടാം ഓമലേ,
പൂവരാഹൻ.....
ഭീനാറ വേണോ.....

മൈലാഞ്ചിച്ചാറുഴിയാം, പേടമാൻകണ്ണായ്കേ,
മലരടി നീട്ടിത്തരൂ, പൂങ്കുഴലായ്കേ!
പൂവരാഹൻ.....
ഭീനാറവേണോ.....

ഒന്നാമൻ :

നീണ്ടിരുണ്ടു ചുരുണ്ടു നിൻ കബ്ബരികണ്ടാൽ
നീലമോലം വിളറി വെളുത്തുപോകും.
നാണത്താലോടിയകുന്നുപോകും.
തകക്കടമേ, നിൻ തൂണെറികണ്ടാൽ
തികൾക്കല കാറിനുള്ളിൽ മറഞ്ഞു നിൽക്കും.
ശങ്കകൊണ്ടെവിടെയോ ഒളിഞ്ഞുനിൽക്കും.

തരളമിഴിക്കൈരവം കണ്ടാലോ
താരങ്ങൾ മങ്ങിത്തളർന്നുപോകും, അവർ
ക്ഷീണത്താൽ മെല്ലെയുറങ്ങിപ്പോകും.

മനഃമന്ദമൊന്നു ചിരിച്ചെന്നാൽ
കുന്ദമലർ കുമ്പിട്ടുനിന്നുപോകും ; ഓമനേ,
നിന്റെ മുൻപിൽ നിഷ്പ്രഭമായ് നിന്നു

പോകും

അലസമായ് നീയൊന്നു നടന്നുകണ്ടാൽ
അരയന്ന, മാന്ദംകാണാതോടിയൊളിക്കും ;
തരിമണൽത്തട്ടിൽ നിന്നോടിയൊളിക്കും.

രണ്ടുപേരും :

വേദംകളു, വേദംകളു, കാമിനിയാളേ,
വേദനിയ്ക്കുവേണ്ടിനിയുമാരോമലാളേ,
പോവുകനാം പോവുകനാം കേളീവനത്തിൽ
പൂവമ്പൻ കഴൽവിളി മുഴക്കിടുന്നു.

മറിയം ;

ഞാനില്ല, ഞാനില്ല, നിങ്ങൾപോകൂ,
ജ്ഞാനക്കണ്ണിനു തൂന്നവര ഞാൻ
കാനനത്തിൽവഴി തെറ്റിനടന്നൊരീഞാൻ
മാനസാന്തരത്തിൻ ഭിദ്യുപഥമണഞ്ഞൻ.

പൊയ്യല്ല, നിങ്ങൾക്കു പോകാമെന്റെ
ശയ്യാഗാരം തുറക്കില്ല മേലിലാർക്കും.
പാപസങ്കീർത്തനം ചെയ്യുമീഞാൻ, സ്വസ്ത-
വാദപമാകുമെന്നേശുവിൻ മുമ്പിൽ.

കർട്ടൻ

രംഗം ആറു്

(ശീമോൻ എന്ന പരീശ പ്രമാണിയുടെ മണിമേട. യേശു, രണ്ടു ശിഷ്യന്മാർ, ശീമോൻ, ഒന്നു രണ്ടു മിത്രങ്ങൾ)

ശീമോൻ :

സ്വാഗതം, സ്വാഗതം, സൽഗുരോ, സ്വാഗതം
സ്വാമിയാമങ്ങളെല്ലെൻ സദനത്തിൽ സ്വാഗതം!
സന്തോഷമായെന്നിക്കിന്നുസ്വമായി, എന്റെ
സന്താപം തീർന്നു; സംതൃപ്തനായ് ഞാൻ.

തങ്കത്തിൽ തീർത്തതാം തൂക്കവിളകുകേര,
ഗന്ധംപരത്തുന്ന പുത്തിരിനാളങ്ങൾ,
തങ്കരേക്കിട്ടൊരുഭിത്തി, നവരത്ന-
ക്കമ്പളം വിരിച്ചിട്ട സുന്ദരം തളം.

ഇക്കാണം സമ്പത്തിൻ സൗകര്യമൊക്കവേ,
സത്യൈക ദൈവത്തിൻ നിസ്തുല സമ്മാനം.
അത്താഴമുണ്ണുകയല്ലേ, നമുക്കിനി,
എന്തേണ്ട കൂട്ടരില്ല, നേരവുമായി.

(മറിയം പ്രവേശിക്കുന്നു. അഴിച്ചിട്ടതലമുടി, യേശുനി
വേഷം; ഇടതുകൈയിൽ സുഗന്ധതൈലപാത്രം)

മറിയം : (വിതുമ്പിക്കൊണ്ടു്)

പാപിനി, ഞാൻ ദേവോ, പാതകിഞാൻ
പാപക്കയത്തിൽ വീണുപോയോൾ;
പാപപ്പൊറുതി നൽകിയെന്നെ, നിന്റെ
പാദാന്തികം ചേർത്തു കൊള്ളേണമേ.

(യേശു ഒരു കസാലയിൽ ഇരിക്കുന്നു)
കുറങ്ങൾ ചെയ്തു; പാപത്തിൻ കാനനം
ചുറ്റിക്കറങ്ങിയ കഞ്ഞൊടുപോലെ ഞാൻ,

നല്ലോരിടയനാം നിന്റെ കരുണതൻ
പുല്ലാങ്കുഴൽ വിളി കേട്ടുവന്നേനിവര.
ചെന്താരിനൊത്തനിൻ ചാരുചരണം
കണ്ണീരുകൊണ്ടു കഴുകട്ടെ നാഥാ,
ബന്ധുരമാകുമപ്പുകുഴൽ രണ്ടും സു-
ഗന്ധതൈലംകൊണ്ടു പൂശിടട്ടെ.

(മറിയം യേശുവിന്റെ പാദങ്ങൾ കണ്ണീരുകൊണ്ടു
കഴുകി, തലമുടി കൊണ്ടു തുടച്ചു, തൈലം പൂശുന്നു.
യേശു, ശാന്തഗംഭീരമായ മുഖത്തോടെ, കരുണാർദ്രമായ
കണ്ണുകളോടെ ഇരിക്കുന്നു. ശീമോനും മിത്രങ്ങളും പകച്ചു
നോക്കുന്നു; മറിയത്തെ തടയാനുള്ള വ്യഗ്രതയിൽ, “ഹാ,
ഹേ; കഷ്ടം” എന്നിത്യാദി ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവി
ക്കുന്നു. പശ്ചാത്തലമേളം, നേരിയ ആട്ടക്കൊട്ടുപോലെ,
അതിന്റെ താളത്തിനൊത്തു് മറിയത്തിന്റെ പരികർമ്മം)

ശീമോൻ : (അസ്വസ്ഥനായി, സകോപം)
അങ്ങറിയുന്നുണ്ടോ, മകയിതാരെന്ന്
മംഗലനാം ഗുരോ, കഷ്ടം കഷ്ടം!
അന്തസ്സുപേറുന്ന വീട്ടിലിവളെ
ഹന്ത! കേറിലു, പങ്കിലയാണിവര.

അങ്ങയെ തീണ്ടാനിവിരംകെടൈനെ വന്നു
എങ്ങുമില്ലാത്തൊരു ധൈര്യം, സ്വാമിൻ!
വാർന്നാരിയിവര, തൻശരീരം വിററു
വാരിക്കൂട്ടിയ ധനമെത്രയെന്നോ!

കല്ലെറിഞ്ഞു കൊന്നു പാതാളഗർത്തത്തിൽ
തള്ളി വീഴ്ത്തേണ്ടുന്നതല്ലേയിവളെ.
ദൈവജ്ഞനാമങ്ങു വഞ്ചിതനായെന്നോ,
ദൈവമേ, എൻവീടിനെത്തൊരു ഭൃഗ്ഗ്തി!

ആട്ടിയിറക്കാത്തതെന്തേ, മനുഷ്യരെ
പാട്ടിലാക്കിപ്പണം തട്ടുമീനാരിയെ;
നാണമനുഭവം വിരറ്റുതിന്നുന്നിവര
നാരീകലത്തിനു തീരാക്കളങ്കം !

യേശു :

വേണ്ട, ശീമോൻ വേണ്ട, കോപം, എന്തെ-
ത്തീണ്ടുമിവളിന്നു പുണ്യവതി;
തണ്ടലർ പോലെ, പകമകററി
വീണ്ടുകൊള്ളുന്നു ഞാനീ മങ്കയാളെ.

ഒന്നോർത്തു നോക്കു നീ ഞാൻ നിന്റെ വീട്ടിൽ
വന്നു, നീതന്ന സൽക്കാരമെങ്ങനെ!
പാദം കഴുകാൻ തന്നില്ല നീ ജലം,
ലേപനം ചെയ്യില്ല തൈലം കൊണ്ടും.

എന്നാലിവര തന്റെ മുത്തൊളിക്കണ്ണീരാൽ
എൻപാദരേണു കഴുകിക്കളഞ്ഞു;
കാർക്കൂന്തൽ കൊണ്ടു തുടച്ചതിൻപിന്നീടെൻ
കാലിൽപ്പുരട്ടി സുഗന്ധതൈലം.

ശാന്തനായാലും പ്രളവാം ശീമോനേ നീ
താന്തയിവളെ ദയയോടുന്നോക്കണം.
എമ്മട്ടിൽ നിങ്ങൾ പൊറുക്കും കടക്കാരോ-
ടമ്മട്ടിലത്രേ പൊറുതി നിങ്ങൾക്കുമേ.

അത്യധിക, മൂണബദ്ധയായോരിവരം-
കത്യധികം ഞാനിളവുചെയ്തേൻ;
അത്യുന്നതന്റെ കരുണയിതേവിധം,
അജ്ഞാതമല്ലിന്നു ദൈവത്തിൻ നേർവഴി.

സ്നേഹിക്കാൻ മാത്രമറിയുമിവളുടെ
സ്നേഹമിതാ യഥാസ്ഥാനത്തായി.
ശിക്ഷിക്കുവാനല്ല വന്നതീലോകത്തിൽ
രക്ഷിക്കുവാനല്ലോ മാനുഷപുത്രൻ.
(മറിയം എഴുന്നേൽക്കുന്നു.)

വശേ, നിന്റെ പാപം തീർന്നു,
മത്സമീപത്തിൽ വന്നതുകൊണ്ടേ.
കേഴാതെ പോകൂ ശാന്തിയിൽ നീ പാപം.
കൂടാതെ മേലിൽ ജീവിതം നീക്കൂ.

മറിയം :

കർത്താവേ, എന്റെ കർത്താവേ, എൻ്റെ
ചിത്തം നിനക്കു തരുന്നു ഞാൻ;
അത്തലകുന്നു, ഭാരമൊഴിഞ്ഞു,
സ്വസ്ഥത തന്ന നാഥാ, സ്വസ്തി!

നന്ദിനിനക്കു തരുന്നു ഞാൻ നിൻദയ
എന്നും തണലേകി നിൽക്കട്ടെ,
എന്നാത്മദേവാലയത്തിനുള്ളിൽ
നിൻസ്നേഹദീപം കത്തിനിൽക്കട്ടെ.

നീയാണിനിയെന്റെ ജീവിതസർവ്വസ്വം,
നീയാണിനിയെന്റെയാത്മമണാളൻ,
നാളീകത്താരെതിർപ്പാദത്തിലെൻ പ്രാണ-
നാളമിനിമേൽ ചുറ്റിപ്പടരട്ടെ.

കർട്ടൻ

സമാപ്തം

ഡേവിഡ് ബേത്സേബായ്

(ബാലേ)

രംഗം ഒന്ന്

(ഭാവീദ്യ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെ ആസ്ഥാനമണ്ഡപം. ഒരുവശത്തു് കുന്തവുമായി ഒരു അംഗരക്ഷകൻ നിൽക്കുന്നു. രാജാവും, മുഖം കാണിക്കാൻവന്ന മൂന്നു നാലു് ഇടപ്രഭുക്കന്മാരും.)

രാജാവു് :

സ്വാഗതം, സ്വാഗതം, നാട്ടിൻപ്രഭുക്കളേ
സ്വാഗതം, സ്വാഗതം, ആഡ്യമിത്രങ്ങളേ
എന്റെയീക്കൊട്ടാരം നിങ്ങൾക്കും വീടെന്നു്
സന്തതമോർത്താലും സ്വന്തമെന്നു്.

പ്രഭുക്കന്മാരിൽ ഒരാൾ :

ഇസ്രായേൽ രാജാവു് ഭാവീദ്യ വാണാലും
മിസ്രയേം മന്നൻ ഹറവോന്നും മേലേ,
മൂന്നരചൻ സാവുൾ തെറ്റിൽ നശിച്ചുപോയു്
പിന്നങ്ങയെ ദൈവം ഞങ്ങൾക്കു നൽകി.
ശക്തനായു് വാണാലും, ഭക്തനായു് വാണാലും
അർക്കണം ചന്ദ്രനുമുള്ളകാലം!

രണ്ടാമൻ :

ആയിരത്തെ സാവുൾ കൊന്നുവെങ്കിൽ പതി-
നായിരത്തെ അങ്ങു കൊന്നുവല്ലോ.
തപ്പുതുടിയുമായു് വീഥികൾതോറും
നൃത്തം ചവിട്ടി പാടിയതോർക്കുന്നേൻ.

മൂന്നാമൻ :

ഗോലയാത്തിനെ പണ്ടു യുദ്ധം നടക്കവേ
ഗോലിയൊന്നെ കൊണ്ടുറിഞ്ഞു വീഴ്ത്തി.
അന്നേ തളരാത്ത നിൻശക്തി ഞങ്ങൾക്കു
നന്നേ ബോധിച്ചഭിമാനം പകർന്നു.

ദാവീദ് :

ഗോലയാത്തവനൊരു ദീർഘകായൻ
ആറു മുഴം, ഒരുചാണം നീളം
ആരുകുണ്ടാലും ഭയന്നുപോകും, അവൻ
ആരോടും ദന്ദയുദ്ധത്തിനു കോപ്പിട്ടു.
എത്ര പുലഭ്യം; പാഞ്ഞവനിസ്രയേൽ-
പുത്രന്മാരെ യത്രാധിക്കാരി, രാക്ഷസൻ!
സൈന്യാധിനാഥൻ, യഹോവ തൻ ശക്തിയ-
വന്യമൃഗസമൻ കണ്ടില്ല, കഷ്ടമേ!
ഒററകുവിണക്കല്ലേറിനാൽ വീണ, തെൻ
ശക്തിയാ, ലല്ല, യഹോവ തൻപ്രാഭവം!
ഇസ്രയേലങ്ങനഭിമാനം നേടി
മത്സരമന്നേ തുടങ്ങി സാവൂളം.
ഞാനെന്തു തെറ്റു ചെയ്തവോ, ദൈവാത്മാവ്,
സാവൂളിനെവിട്ടെന്നാത്മാവിൽ വാസമായ്!

ഒന്നാമൻ :

സാവൂളിനങ്ങായതഭ്യസ്യയ
സാധാരണ നരനുള്ള ദോഷം!
അങ്ങയെക്കൊല്ലുവാനഭ്യമിച്ച-
തങ്ങാടിപ്പാട്ടായി, ലജ്ജാകരം!

ദാവീദ് :

ഉന്നതനാകും യഹോവ കനിഞ്ഞാൽ
വന്നെത്തും നാനാതരത്തിൽ നന്മ.

നന്ദി പറഞ്ഞുഞാൻ സങ്കീർത്തനം
 എന്നെന്നുമാലപിച്ചീടുന്നഹോ!
 ഭ്രമിക്കതിർത്തിവരച്ചു വച്ചു,
 സാഗരത്താലേ യഹോവ പണ്ടേ;
 മഞ്ഞുംമഴയും ചൊരിച്ചിടുന്ന
 മണ്ണിൽ നമുക്കു വിളവു നൽകാൻ;
 മേടുംമലയും സ്തുതിച്ചിടട്ടെ,
 പാടാം നമുക്കും യഹോവതൻ സ്തോത്രം!

പ്രഭുക്കന്മാർ :

ഞങ്ങളുമെന്നും പാടിടുന്ന
 അങ്ങു രചിച്ച സങ്കീർത്തനങ്ങൾ;
 ഈശ്വരധ്യാന വിചിന്തനനിർഭരം,
 ശാശ്വതശാന്തി പ്രദായകം സുന്ദരം!
 അത്യുന്നതന്നു മഹത്വവും സ്തോത്രവും
 നിത്യം കരേറുന്നു, ഞങ്ങളുവപാടി!

ദാവീദ് :

ആകട്ടെ, യിപ്പോൾ വിശേഷിച്ചു വല്ലതും
 ആരായാണുണ്ടോ, എന്തും ചൊല്ലാമല്ലോ;
 സന്ദർശനത്തിനു പ്രത്യേക കാരണം
 ഇന്നിപ്പോളെന്തെന്നു ചൊല്ലാമല്ലോ.

പ്രഭു :

യുദ്ധം നടക്കുന്നുവല്ലോ മഹാരാജൻ
 ശത്രുസംഹാരം നമുക്കു യുക്തം;
 യുദ്ധവിജയം നേരുവാനും, പിന്നെ
 യുദ്ധവിവരമറിയുവാനും
 ഞങ്ങളിങ്ങാഗതരായി, തിരുവുള്ളം
 ഞങ്ങളിൽ തോന്നിയാൽ ഭാഗ്യമേയി.

രാജാവു :

നിങ്ങൾക്കു നന്ദി പറയുന്നു ഞാനിന്നു
 മംഗലവാന്തയറിയിക്കട്ടെ.
 യുദ്ധം പുരോഗമിച്ചിടുന്നു ശത്രുവെ-
 യൊക്കെത്തകർക്കുവാൻ നോക്കിടുന്നു.
 യോവാബു നമ്മുടെ സേനാപതി, വീരൻ;
 യോഗമുള്ളോൻ ജയശ്രീയണിയാൻ.

പ്രഭു :

തൃപ്തിയായി, തവദാസരീ ഞങ്ങൾക്കു
 ശക്തിയായു; പിന്നണിയെന്ന മട്ടിൽ
 എത്തിക്കാമേതു സഹായവും, രാജ-
 ഭക്തിയിൽ മുമ്പരീ ഞങ്ങൾ, പോട്ടെ!

കർട്ടൻ

രംഗം രണ്ടു്

(കൊട്ടാരം. ഭാവിദും കാര്യസ്ഥനും)

ഭാവിദു് :

ഇന്നലെ മുവന്തി നേരത്തു ഞാനൊരു
 സുന്ദരദൃശ്യം കണ്ടുനിന്നേൻ.
 തൊട്ടടുത്തുള്ളൊരു വീട്ടിൽ, കിണറ്റിന്റെ
 തിട്ടയ്ക്കടുത്തൊരു നാരീമണി,
 നിന്നുകൂളിക്കുന്നൂ; മന്നിലിതേവിധം
 സുന്ദരിയെ മുന്പു കണ്ടിട്ടില്ല!
 ഏതൊരു മേനിയഴകോ, മഹാതുളത-
 മെന്തൊരു യൗവന കാന്തിയെന്നോ!
 വെണ്ണക്കല്ലിൽ തീർത്ത വിഗ്രഹംപോൽ
 വെണ്ണതോററീടുമുടലിയെന്നോൾ.
 ഇത്തന്നെതൻകുലപോൽ കബരി
 നീണ്ടുകിടക്കുന്നതെന്തൊരു ഭംഗി!
 തണ്ടാരിനോടുപൊരുതും മുഖം, മലർ-
 ചെണ്ടുലയ്യും പോലെ മേനീവിലാസം!
 കണ്ടിട്ടും കണ്ടിട്ടുമെൻ കൊതി തീർന്നില്ല;
 വണ്ടുപോലെ പറന്നെത്താൻ കൊതിച്ചുഞാൻ.
 ആരാണവളെന്നതൊന്നറിഞ്ഞീടാമോ,
 ആരായാലുമവൾ മുത്തുതന്നെ.
 ആരുതാനാകട്ടെയിന്നുതന്നെ
 ആനയിച്ചീടണമാരോമലെ.

കാര്യസ്ഥൻ :

കൃത്യമായ് ചൊന്നിടാം, ഏലിയാമിൻ-
 പുത്രിയത്രേ അങ്ങു കണ്ടൊരു സുന്ദരി.
 ബത്സേബായെന്നത്രേ പേരവൾക്കു്
 അതുതമാണവൾ സൗന്ദര്യത്തിൽ.

അങ്കംവെട്ടാൻ പോ, യോരൂ, റിയാവീ-
 തകക്കടത്തിനെ വേട്ടവൻ താൻ.
 കർത്തവ്യതല്പരൻ, ആത്മാർത്ഥതാബുദ്ധി
 വച്ചുപുലർത്തുന്നോൻ, വീരനവൻ.
 വീടെന്നും കൂടെന്നുമുള്ള വിചാരം
 പാടേവെടിഞ്ഞു പടയണിയിൽ
 വാഠവീശി ശത്രുസംഹാരം ചെയ്യും
 വേളയിലൊന്നും തിരിഞ്ഞുനോക്കാ.

ഭാവിദ് :

നന്നായറിയാം ഊറിയാവെന്ന
 മിന്നൽപ്പടയാളിയെ എനിക്കും ;
 എന്നാലിതുപോലെ ഭാര്യയൊരുത്തി
 കന്നൽമിഴിയുണ്ടെന്നുള്ള കാര്യം,
 ഞാനറിഞ്ഞി, ല്ലതു കഷ്ടമായി ;
 ഞാനെന്തൊരു മണ്ടനായിപ്പോയി!
 കാലേയിവളെ ഞാൻ കണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ
 കാമിനിയെൻ സ്വന്തമായിരുന്നേനെ!
 എങ്കിലും പൊയ് പോയതില്ലെടോ, ഭാഗ്യം,
 പൂങ്കുയിലാളഭിഗമ്യയെങ്കിൽ!

കാര്യസ്ഥൻ :

മനവാ, വേദിക്കവേണ്ടിനിയും
 ഇന്നു തന്നെയഭിലാഷപൂർത്തി!
 ഞാനിതാ പോകുന്നു, ബതംസേബായെ
 സ്വാമിതൻ മുന്വിലേക്കാനയിക്കാം.

(പോകുന്നു)

ഭാവിദ് : (ആത്മഗതം)

ഭാര്യയാണെങ്കിലെന്തു, കന്യകയാണെങ്കിലെന്തു
 സൂര്യകാന്തിപ്പൂപോലെ സുന്ദരിയവര;

ഈരാവിലെന്റെ മണിയരയിൽ;
 ഈരാത്രി മാദകമധുരാത്രി!
 നാടുന്നധിപൻ ഞാനായിരിക്കെ
 പേടിക്കാനൊന്നുമേ കാണുന്നില്ല;
 എന്നധികാരപരിധിയിൽക്കാണം
 സുന്ദരീരത്നങ്ങളെന്നവകാശം.
 പാത്മിവാണല്ലോ രത്നാധികാരി
 പാത്മലസമ്പത്തിന്നേകാവകാശി.
 ഊറിയാപോയിത്തുലയട്ടെവിടയോ;
 ഊഴിയിൽ രാജാവിന്നിഷ്ടം നടക്കണം.

ക.ർട്ടൻ

രംഗം മൂന്നു്

(കൊട്ടാരം. ചിന്താവ്യാകുലനായ ദാവീദു്)

ദാവീദു് :

കണ്ടില്ല, കണ്ടില്ല ബത്സേബായെ
 തണ്ടലർപോലുള്ള സുന്ദരിയെ;
 കണ്ടില്ല, കണ്ടില്ല, കാമീനിയാളെ
 വണ്ടാർ കഴലിയാം ഓമലാളെ.
 രാകാശശാങ്കുനദിച്ചയർന്നു,
 രാഗിണിയിനിയും വന്നതില്ല.
 താരാഗണങ്ങൾ ഉററുനോക്കുന്നതു
 താമരക്കണ്ണാൾ വന്നതില്ല.
 ചിത്തം മദിപ്പിക്കും പുഷ്പഗന്ധം
 എത്തുന്നിതാ, മലർക്കാവിൽ നിന്നും.
 പുകയിൽപാടുന്നതു പൂവനംതോറും
 പുകഴലാളെ കാണുന്നില്ല!
 എന്തേ, വരാനിനി, താമസമോമലാൾ
 ശങ്കിച്ചും, പേടിച്ചും നിൽക്കയാണോ!
 എൻ ദേഹകാന്തിയൊരിക്കൽപ്പോലും
 സുന്ദരിബത്സേബാ കണ്ടിട്ടില്ലേ?
 രാജാവൊരാളെയെച്ചാൽ വരാത്ത
 രാജീവലോചനയിനാട്ടിലുണ്ടോ!
 വേണ്ടിവന്നേക്കാം ബലപ്രയോഗം
 കണ്ടിവാർകഴലിയെ കൊണ്ടുവരാൻ.
 യുക്തംപോൽ കാര്യസ്ഥൻ കാര്യം നടത്തിട്ടും
 ഭക്തനാണെന്നിൽ, വിശ്വസ്തനുമവൻ.
 യുദ്ധാദികാര്യങ്ങളെല്ലാം മറന്നുത്താൻ;
 ബത്സേബാ മാത്രമാണെൻമനസ്സിൽ.

എന്നെ, യപഹൃതചിത്തനാക്കുന്നല്ലോ
എന്നോമലാളേ, ബത്സേബാ നീ.

(ബത്സേബായേയും കൂട്ടി കാര്യസ്ഥൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.
ഭയസംഭ്രമമാർന്ന മാൻപേടയേപ്പോലെ ബത്സേബാ,
രാജസന്നിധിയിൽ)

കാര്യസ്ഥൻ : (തലകനിച്ചതിനുശേഷം)

വന്ദനം, മന്നവാ, കണ്ടാലും, നറും
കുന്ദമലരൊക്കും ബത്സേബായെ.
മന്നിലിമ്മട്ടിൽ മാണിക്യംവേറുണ്ടോ,
മന്നന്റെ കണ്ണിൻകഴിവു കേമം!

(നിഷ്ക്രമിക്കുന്നു)

(സസന്തോഷം)

ദാവീദ് :

എന്നരികിൽവന്നോ, എന്നരികിൽവന്നോ
എന്നോമലേ, പ്രിയേ, ബത്സേബായേ!
നിന്നെത്താൻ സ്നേഹിക്കുന്നെന്തൊന്നാൽ
എന്നമതുസത്യമായിരിക്കും.
ഇന്നലെ മൃവന്തിനേരം നീമുറത്തു്
നിന്നുകളിപ്പതു കണ്ടേനീത്താൻ;
എന്നിലുണർന്നുവികാരം, നിലയ്ക്കാതെ,
പൊന്നേ, നീ, യീറന്ദത്തുനിൽക്കെ.
എത്രമനോഹരിയാണു നീയോമലേ,
ഇത്രയുംസൗന്ദര്യമെങ്ങുനീനോ!
ചിത്താപഹാരിണീ, യേതുപുമാനും
വിത്തമെല്ലാം നിന്റെ കാൽക്കൽ വയ്ക്കും.
കണ്ടിട്ടില്ലീവിധം മറെറാരാളെമലർ—
ച്ചെണ്ടുപോലുള്ളൊരു സുന്ദരിയെ.

കണ്ടാലും കണ്ടാലും തീരില്ലല്ലൊകൊതി;
 വണ്ടായി നിൻമധു ഞാൻ നേരം.
 നിൻചികരം കുറിക്കാറുപോലെ
 നിന്നുടലോ, ഇളം വല്ലിപോലെ;
 നിൻവദനം പൂർണ്ണചന്ദ്രനേപ്പോലെ
 നിന്നധരം പനിനീരലർപോലെ.

ബത്സേബാ : (മുഖത്തു്, സംഭ്രമം, ഭയം, സന്തോഷം
 എന്നിവ മാറിമാറിവരുന്നു.)

സ്വസ്തി, മഹാരാജൻ, സ്വസ്തിമഹാരാജൻ,
 അസ്സംഗമിക്കുന്നേ, നെന്മന:ശാന്തി,
 ഹൃത്തിൽമഹാഭയം, ബുദ്ധിക്കുമാന്ദ്ര്യം
 എത്തിപ്പിടിക്കേണ്ടു ഞാനിപ്പൊഴെന്തിൽ?

ഞാനൊരബല, ഉറിയായിൻഭാര്യ,
 ഞാനെന്തുചെയ്യണം, കല്പിച്ചാലും;
 ന്യായപ്രമാണത്തിൻ ലംഘനം ദൈവത്തിൻ
 കോപശാപങ്ങളിലാഴ്ത്തുമെന്നെ.

ദാവീദ് :

ഭദ്രേ, ഭയപ്പെടരുതേതുമേ, നിന്നെഞാൻ
 നിത്യവും കാത്തിടും ഭീതിവേണ്ടു:
 എന്നധികാരത്തിൻ ശക്തിയറിയില്ലേ,
 പിന്നെന്തിനാണി ഭയപ്പാടുംതർക്കവും.
 പട്ടിണിയെന്തേ കിടക്കുന്നനീ, പതി
 പൊട്ടുന്നൊരുത്തൻ, വിരസൻ, വിരഹി!
 ഇന്നത്തെരാത്രി നമുക്കു സ്വർഗ്ഗം
 പൊന്നേ, വരൂ, എന്മണിയറയിൽ.

ബത്സേബാ :

അങ്ങുമായ് സന്ധിച്ചതൊന്നറിഞ്ഞാലോ,
അന്നെൻ പതിയെന്നെ സംത്യജിതും.
പിന്നെയീലോകത്തിലെൻ ഗതിയെന്നാണെ-
ന്നിന്നുഞാൻ പ്രത്യേകം ചൊല്ലണമോ?
കേവലം വെപ്പാട്ടി മാത്രമാക്കി
പാവമിവളെ നശിപ്പിക്കയോ?
അങ്ങേയ്ക്കൊരുപ്പി, യെന്നിൽപ്പിറന്നാൽ
മംഗലദായകാ, എന്താണവൻഗതി?

ഭാവിദ് :

ഭദ്രേ, ഭയപ്പെടാ, തീ നിമിഷംഞാൻ
സത്യംചെയ്തോതുന്ത നിന്നുടെ ഭാവി.
ഭർത്താവു നിന്നെയുപേക്ഷിച്ചുവെന്നാൽ
സത്യം, ഈ ഞാൻ നിന്നെകൈക്കൊണ്ടിടും

ബത്സേബാ : (സസന്തോഷം)

എല്ലാമവിടുത്തെ ഇഷ്ടംപോലെ,
എല്ലാമവിടുത്തെ നിശ്ചയംപോലെ.
ഞാനൊരബല, യവലംബമില്ലാത്തോര
ഞാനിനിമേലങ്ങേ, ഭാസിമാത്രം

കർട്ടൻ

രംഗം നാലു

(രാജകൊട്ടാരം. ദാവീദ് — കാര്യസ്ഥൻ)

ദാവീദ് :

യുദ്ധമെങ്ങനെ, ശത്രുശക്തിയെങ്ങനെ, നമ്മൾ
എത്രനാളുകൂടിവേണം. വിജയം വരിക്കാൻ
വാത്തയെത്താൻ താമസം, കൂർത്തവാളിനാൽ നമ്മൾ
തീർത്തുമെല്ലാ വൈരികളേം തച്ചുകർക്കില്ലേ?

കാര്യസ്ഥൻ :

യുദ്ധം പുരോഗമിക്കുന്നു രാജൻ,
ശത്രുക്കളെ വെട്ടിനീക്കുന്നു.
കർത്തവ്യ വ്യഗ്രരാണല്ലോ സൈന്യം
എത്തിപ്പിടിക്കും വിജയം.
അങ്ങു സമാധാനിച്ചാലും യഹോവ,
മംഗലം തന്നെ വരുത്തും;
എങ്ങും പരന്നിടുമങ്ങുതൻ കീർത്തി,
പൊങ്ങി ദിഗന്തങ്ങൾതോറുമേ.

ദാവീദ് :

യുദ്ധസ്ഥലത്തു നിന്നാരെങ്കിലും വന്നാൽ
എത്തിക്കണമെന്റെ മുമ്പിലവനെ.
കാത്തുനിൽക്കേണ്ട, നവാദത്തിനായെന്റെ
കല്പനയാണിതു, പോയ് വരൂ വേഗം.

(കാര്യസ്ഥൻ നിഷ്ക്രമിക്കുന്നു. മറുവശത്തുകൂടി
ബത്സേബാ പ്രവേശിക്കുന്നു. വാടിയ മുഖം.)

ദാവീദ് : (ബത്സേബായെ കണ്ടിട്ട്)

എന്താണോമനേ, നിന്മുഖം വല്ലാതെ
സന്താപമഗ്നമഭൂതപൂർവ്വം;
എന്തും പറയുവാനെന്തേ മടിയ്ക്കുന്നു;
എന്തുവന്നാലും ഞാൻ നിന്നൊപ്പമില്ലേ?

ബത്സേ : (വിതുമ്പിക്കൊണ്ടു്)

രാജാവേ, ഞാനിന്നു ഗർഭിണി, യെൻപാപം
ആജന്മമിങ്ങനെ പിന്തുടരുന്നോ!

പോംവഴി കാണുന്നില്ലെൻ്റെ ഭർത്താവോ
പോരിൽ, പിന്നാരിതിനത്തരിക്കും?

പതിതയാ, യെന്നെന്ന ലോകരണ്ണം;

പതിയെന്നയാട്ടിപ്പുറത്താക്കും.

അടിയൊറി വീണു, പിഴച്ചുപോയ ഞാൻ
അടിയനെ രക്ഷിക്കാൻ കനിയണമേ.

ദാവീദ് : (സംഭ്രമം ഒതുക്കി)

ഭീതിവേണ്ട, ഞാൻ വഴിയുണ്ടാക്കാം

ഭൃതനെ വിട്ടു വിളിച്ചുവരുത്താം;

നിൻ്റെ ഭർത്താവിനെ നിൻ്റെ കൂടെ

രണ്ടുനാളാക്കിയാൽ ശങ്കതീരും.

ബത്സേ :

എല്ലാമവിടുത്തെയിപ്പും പോലെ

എല്ലാമങ്ങേയ്ക്കു ഞാൻ തന്നുവല്ലോ;

ഇല്ലെന്നിക്കാരും സഹായം വേറെ,

വല്ലഭസ്ഥാനത്തിന്നങ്ങിരിപ്പു.

കർട്ടൻ

രംഗം അഞ്ചു്

(ദാവീദിന്റെ കൊട്ടാരം. രാജാവു് രംഗത്തു്.
ഉറിയ പ്രവേശിക്കുന്നു. ഭടന്റെ വേഷം.)

ദാവീദു് :

ഉറിയ, നീവന്നോ, നന്നായി
ചെറുതല്ലെന്നിക്കും സന്തോഷം.
യുദ്ധരംഗത്തെ വിവരം നേരിട്ടു
കേൾക്കുവാൻ കൊതിയെന്നിക്കേറുകയായു്,
നമ്മുടെ സൈന്യം വിജയപൂർവ്വം
മുന്നോട്ടു തന്നെ കരിക്കയല്ലേ!

ഉറിയ :

ഇന്നോളം നേട്ടം നമുക്കു തന്നെ
പിന്നോക്കം പായിച്ചു ശത്രുവിനെ;
മുന്നോട്ടുന്നന്മാസരം നമ്മൾ
എന്നാലും ശത്രു ചെറുത്തു നിൽപ്പു്.

ദാവീദു് :

പൂർണ്ണമായു് ശത്രുപരാജയം നാം
കാണുവോളം തുടരട്ടെ യുദ്ധം.
മേലിലവർ തലപൊക്കിടാതെ
കാലേ വരുത്തണം പൂർണ്ണ നാശം.
പോരിൽ നീ ശൂരത കാട്ടിടുന്ന
കാര്യം ഞാൻ കേട്ടതിൽ സന്തോഷം!
പ്രത്യേക സമ്മാനം നൽകിടും ഞാൻ
അത്യുദാരം നിന്നെ മാനിച്ചിടും,
തൊട്ടടുത്തല്ലേ, നിൻഭവനം
കോട്ടയ്ക്കുകത്തിവി, ടെന്നയൽപക്കം.
നിന്നോടൊരല്പം ദയവുതോന്നി
ന്നു വിശ്രാന്തിക്കനുവദിച്ചു്.

ഏതാനും നാൾ കഴിഞ്ഞിട്ടു പോകാം
 ഏതായാലും ഇങ്ങു വന്നതല്ലേ?
 വിശ്രമിച്ചാലും നീ വീട്ടിൽ പോയി
 തൽക്കാലം, പിന്നെ നമുക്കു കാണാം..

ജറിയ :

നാലുപേർ കേട്ടാലെത്തുചൊല്ലും
 നാണക്കേടുകൾമെനിക്കു മേലിൽ,
 എന്നഭിമാനം മുറിവേറാൽപ്പിന്നെ
 മുന്നിൽ ഞാൻ ജീവിക്കയില്ല മനോ.
 ഒന്നാമതായി രാജ്യസ്നേഹം
 പിന്നെ രാജാവിനോടുള്ള സ്നേഹം.
 ഈ രണ്ടു കാര്യം കഴിഞ്ഞുമാത്രം
 ഭാര്യയ്ക്കു സ്ഥാനമെൻ ജീവിതത്തിൽ..
 അങ്ങാണ, ഞാൻ ചൊല്ലാം സത്യം, ചുമാ
 ഭംഗിവാക്കല്ല; ഞാൻ പോകില്ല.
 തെറ്റാണു വീട്ടിൽ പോവതിപ്പോൾ
 ശത്രുസംഹാരമെൻ മുഖ്യകർമ്മം.
 യുദ്ധമെല്ലാവരും ചെയ്തിടുമ്പോൾ
 കഷ്ടം, ഞാൻ വീട്ടിൽ സുഖിക്കുകയോ!

ദാവീദ് :

എന്നഭിലാഷം ഞാൻ ചൊന്നു നിന്നോ..
 ടിന്നു നീ പോകണം നിന്റെ വീട്ടിൽ.
 എന്നെയനുസരിക്കുന്നതത്രേ
 ഇന്നു നിനക്കു കരണീയം.
 വീടിനോടും തെല്ലു കൂറുവേണ്ടേ
 നാടിനോടുള്ളതു പോലെതന്നെ?

കർട്ടൻ

രംഗം ആറു്

(ഭാവിദിന്റെ കൊട്ടാരം. രാജാവു കാര്യസ്ഥൻ.)

ഭാവിദു് :

കാര്യക്കാരാ, എന്റെ ജീവിതത്തിൽ കാണം
കാര്യസ്ഥകാര്യങ്ങൾ നീയറിവു.
ഇന്നലെ പോയോ ഉറങ്ങുവാൻ, ഉറിയ
തന്നുടെ വീട്ടിൽ രാത്രികാലം!

കാര്യസ്ഥൻ :

പോയില്ല, പോയി. പൂരചവര്യം,
പോയില്ലവൻ തത്ത്വദീക്ഷയുള്ളോൻ.
യുദ്ധം നടക്കുമ്പോൾ ഇസ്രയേൽക്കാരൻ
യുദ്ധം നടത്തണമെന്നു ചൊല്ലി,
ഒട്ടും കൂസാതെ കിടന്നുറങ്ങി
കൊട്ടാരവാതിൽപ്പടിക്കടുത്തായ്!
എന്തുചെയ്യാം, വഴിവേറെയെന്തു്,
പന്തിയല്ല കാര്യമിങ്ങനായാൽ.
(രാജാവിന്റെ മുഖം കറുക്കുന്നു)

കാര്യസ്ഥൻ :

രാജകല്പന പാലിക്കാത്തവൻ
യോജിപ്പിൽ കഴികില്ലിനി.
ഈ വെറും ഭടൻ ഇത്രമേൽ ധാർഷ്ട്യം
ഈ മട്ടിൽ കാട്ടി വാഴുകയോ!
അർഹതയില്ലവന്നു ജീവിക്കാൻ
ഗർവ്വിതേമതിലാഴയെന്നാൽ.
കൊല്ലുകയല്ലാതില്ലൊരു വഴി
തെല്ലൊരു ശങ്ക വേണ്ടിതിൽ.

ഭാവീദഃ : (അസ്വസ്ഥനായി)

കാര്യസ്ഥാ, എന്റെ മാനസകാര്യം
 വിശ്വസ്താ, ഞാനിന്നസ്വസ്ഥൻ.
 എന്തിനിക്കരണീയമെന്നു നാം
 ചിന്തിച്ചു വേഗം ചെയ്യണം.
 ബതസേബായുടെ ഗർഭത്തിന്നു ഞാൻ
 ഉത്തരവാദി, യെങ്കിലും
 നാട്ടുകാരിതു കേട്ടുവെന്നാലീ
 നാട്ടിലെൻ സ്ഥിതി കഷ്ടമേ !
 ഇസ്രായേൽക്കൊ, രിളകിയെന്റെമേൽ
 വർഷിക്കും അധികേഷപങ്ങൾ !
 നല്ലവനെന്നു പേരുകേട്ട ഞാൻ
 വല്ലാത്ത തെറ്റു ചെയ്കയോ !
 വേലിതന്നെ വിളവു തിന്നുന്ന
 വേലയാരു പൊറുക്കുമോ !

കാര്യസ്ഥൻ :

ശാന്തനായാലും, ശാന്തനായാലും
 ഇസ്രായേൽ രാജൻ, ശാന്തനായാലും,
 വേറെ വഴിയില്ല, എച്ചിടമായാലും
 ഉറിയായെ കൊൽകതന്നെ വേണം.
 വേറെയെവിടെവച്ചായാലും വേണ്ടില്ല,
 യേറുശലേമിൽ വച്ചാകരുതേ !
 അങ്ങുമായ് ബന്ധപ്പെടാത്തൊരു മട്ടിൽ
 ആരുമറിയാതെ കൊന്നിടേണം.
 എന്നാലവിടുന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു;
 പിന്നൊരു സംശയം ശേഷിക്കില്ല.

ഭാവീദഃ :

കൊള്ളാം, കാര്യസ്ഥാ, നിന്നപദേശം,
 കൊള്ളാം പറഞ്ഞപോലിന്നു നടപടി.
 കത്തൊന്നെഴുതിയവൻ വഴിതന്നെ
 എത്തിച്ചിടാം സേനാനായകനായ^o.
 ഏറെ വിപത്തു വരുത്തുന്നിടത്തു^o,
 ചീറുന്ന വാഠത്തലയുള്ളിടത്തു^o,
 നിർത്തണം ഉറിയായെ, വെട്ടുകൊണ്ടു^o
 ചത്തുപോകേണം, തുണയരുതു^o.
 ശത്രുവിൻ വെട്ടോറു ചത്തുവെണേ
 മറ്റു ഭടന്മാർ ധരിക്കയുള്ളൂ.
 യുദ്ധസാധാരണം മൃത്യുവെന്നേ,
 മറ്റു ജനവും ധരിക്കയുള്ളൂ.
 കൊല്ലിച്ചതാണെന്നു തോന്നുകില്ല,
 തെല്ലു സന്ദേഹവുമില്ല പിന്നെ.
 കത്തു ഞാൻ വേഗമെഴുതി വയ്ക്കാം
 സത്വരം ഉറിയായെ ആനയിക്കൂ.

കർട്ടൻ

രംഗം ഏഴ്

(രാജകൊട്ടാരം. ഭാവീദ്, കാര്യസ്ഥൻ)

കാര്യസ്ഥൻ :

ജയ ജയ ജയ ജയ, ഇസ്രായേൽ രാജൻ
 ജയ ജയ ജയ ജയ, ഭാവീദ് രാജൻ!
 ഉറിയോ മരിച്ചു, ഘൃദ്ധം ചെമ്പു നിൽക്കെ,
 അരികളവനെ വെട്ടിവിഴ്ത്തി! (ജയ ജയ...)
 അപകടത്തിൽപ്പെട്ട മരിച്ചതായി
 കരുതിയവിടെ നിന്ന ഭടന്മാരെല്ലാം.
 മൂന്നിലേക്കു നിർത്തവേ, പിന്നിൽ നിന്നു മാറി
 സേനാനായകൻ തുണ നൽകിടാതെ!
 അങ്ങയുടെ കത്തുപോൽ സംഗതിനടന്നു;
 അങ്ങേക്കിനി സമാധാനമായി കഴിയാം.
 പെരിയോരു ധീരനെന്നേവരും വാഴ്ത്തി-
 പുകഴ്ത്തട്ടെ മേൽക്കുമേൽ നമുക്കെന്തു ചേരും!
 വിലങ്ങുതടി നീങ്ങിയെന്നെന്നേക്കും.
 വിളിച്ചിനിയകത്താക്കാം ബതസേബായെ, രാജൻ
 ഭൃശ്ശകകളിനിയാർക്കുമുടിക്കയില്ല,
 വിശുദ്ധനായ്ത്തന്നെയങ്ങേയ്ക്കിവിടെ വാഴാം.

ഭാവീദ് :

എന്തായാലും മഹാഭാഗ്യം വന്നൊരാപൽ-
 സന്ധിയിൽ നിന്നു വിമുക്തനായ് ഞാൻ.
 മണ്ടന്ററിയാ പിശകുമെന്ന് തെല്ലും
 കണ്ടില്ല സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലുമി ഞാൻ
 മർത്യനു ബുദ്ധിയില്ലാതെ വന്നാൽ,
 മത്തനായ്ത്തീർന്നാൽ ഫലമിവിധം.
 അല്ലം വിവരമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ,
 അല്ലായ്ക്കൊക്കുമോ ഉറിയായിന്ന് ?

(കാര്യസ്ഥനോട്)

കാര്യസ്ഥാ, നീ ചെയ്തു സേവനവും
 കാര്യമായ്ത്തന്നോരുപദേശവും,
 വിസ്മരിക്കില്ല ഞാൻ ജീവിതത്തിൽ,
 പ്രത്യേകസമ്മാനം നൽകുമി ഞാൻ.
 അധികം കഴിയാതെ ബതംസേബായെ
 അന്തഃപുരത്തിലേക്കാനയിക്കൂ.
 നേരിയ ദുഃഖമവരക്കു കണ്ടേക്കാം
 മാറിപ്പോം കൊട്ടാര ജീവിതത്തിൽ.
 പട്ടമഹാഷിയായ് സ്ഥാനം നൽകും,
 കൊട്ടാര റാണിയായ് വാണിടമവരം.
 പത്നിമാർ വേറെയുണ്ടായിരിക്കാം
 ബതംസേബായ്ക്കത്രേ മുൻഗണന.
 രാജാവകാശിയായ്ത്തീർന്നിടമേ
 പൂജ്യനാം പുത്രനവരക്കുണ്ടായാൽ;
 ഹന്ത! യീസൗന്ദര്യത്തിന്റെ മുമ്പിൽ
 എന്തു മിവൻ കാഴ്ച വച്ചുപോകും!

കർട്ടൻ

രോഗം എട്ടു്

(കൊട്ടാരം. രാജാവു് രംഗത്തു്. കാര്യസ്ഥനും. നാഥാൻ പ്രവാചകൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ഭാവിദ് :

വന്ദനം, പ്രവാചകാ, വന്നിരുന്നാലും
വന്ദനം അങ്ങേയ്ക്കു സൗഖ്യമല്ലേ.
അങ്ങുതൻ സാന്നിദ്ധ്യം മംഗളദായകം
അങ്ങുതൻ സന്ദർശനമഭികാമ്യം!
ഇങ്ങെഴുന്നെള്ളുവാൻ വന്ദ്യനാം ഗുരോ,
ഇന്നു പ്രത്യേകിച്ചു കാര്യമെന്തേ?
ഉന്നതനാകും യഹോവ തന്റെ
സന്ദേശം കൊണ്ടങ്ങു വന്നതാണോ?
അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെയിവിടെഴുന്നെള്ളാൻ
വല്ലതും പ്രത്യേക ഹേതുവേണോ?
അങ്ങേയ്ക്കു സ്വാഗതമേതുനേരത്തും ;
ഞങ്ങൾക്കനുഗ്രഹം നൽകമാറാകണം.

നാഥാൻ : (സഗൗരവം)

ഹേ, മഹാരാജൻ, കഥയൊന്നു ഞാൻ ചൊല്ലാം.
ധീമാ, നതിധീരനങ്ങു കേൾക്കൂ;
ന്യായപ്രമാണത്തിൻ നീതി നടത്തുന്ന
ന്യായാധിപനാകുമങ്ങു കേൾക്കൂ:

ഒരിടത്തൊരിടത്തൊരു ധനികൻ
അവനുണ്ടാകുകൾ നൂറുകണക്കു് ;
അയൽപക്കത്തുണ്ടൊരു പാവപ്പെട്ടോൻ
അവനാകെ സമ്പാദ്യം ആടൊരേണ്ണം ;
ധനികനൊരിക്കലൊ, രതിമി വന്നു
ഖലനവൻ കാണിച്ചതെന്തെന്നല്ലേ,

തന്നയൽക്കാരൻറെയടിനെത്താൻ
തൻറെ കൈയുക്കിനാൽ കൈവശമാക്കി
കൊന്നു, വിരുന്നു പൊടിപൊടിച്ചു
വിന്നനയൽക്കാരൻ നോക്കി നിൽക്കെ.
ഇസ്രയേൽ ദേശത്തിത്തെത്തു നീതി,
കൃഷിതവൃത്തിയിതാൻ പൊറുക്കും?
നീതിനടത്തും യഹോവയീ ദൃഷ്ടത,
പ്രീതിയിൽ കാണമോ, ചൊല്ലണം നീ.

ദാവീദ് : (ക്രൂലനായി)

സത്യം, സത്യം, സത്യമിട് ധനികൻ
വധ്യനാണല്ലോ പ്രവാചകവര്യോ!
എൻറെ രാജ്യത്തി നീചൻ വസിക്കാൻ
എന്തുകൊണ്ടും ഞാനനുവദിക്കില്ല.
ആരെ, നോതണ, മിക്കിരാതൻ,
ആരായാലെന്തവനിനി മേലിൽ,
ജീവിക്കയില്ലിതു രാജനീതി,
ജീവദാതാവു യഹോവസത്യം!

നാഥാൻ : (പരിഹാസസ്വരത്തിൽ)

എങ്കിലോ കേട്ടാലും തെട്ടുരുതേ,
പങ്കും നിറഞ്ഞൊരാ നീച മർത്യൻ,
നീ തന്നെയത്രേ യഹോവയോടു്
പാതകം ചെയ്തു നീ, ഉറിയയെങ്ങു്?
പാതകം ചെയ്തു നീ മന്നവാ, രക്ത-
പാതകം ചെയ്തു നീ, ഉറിയയെങ്ങു്?
കാമചാരീ, നിന്നകൃത്യം മറയ്ക്കാൻ
കൊല്ലിച്ചുതല്ലേ നീ, ഉറിയയെങ്ങു്?

നിന്നെ യഹോവാ, തിരഞ്ഞെടുത്തു
മന്നിലിസ്രായേലിൽ ഭൂപനായി;
എന്നിട്ടു നീയെത്തു ചെയ്തിടുന്നു;
തിന്നുന്നതോ! വിള വേലിതന്നെ!

ന്യായാധിപൻ പിഴ ചെയ്തുപോയാൽ
ന്യായമിബ്ഭൂവിൽനിന്നോടിപ്പോകും;
കോടതി കഴിയില്ലം കാട്ടിയെന്നാൽ ജനം
കോടികൾ കണ്ണീർ കടിച്ചുപോകും!

കാര്യസ്ഥൻ : (കയറുകൊണ്ടു്)

രാജാവിനെ ചോദ്യം ചെയ്യുവാനീ
രാജ്യത്തിലാർക്കുണ്ടധികാരം!
പ്രജയാണവിടുന്നുമെന്ന കാര്യം
പ്രവചനക്കാരാ, മറന്നുപോയോ?
സുപശക്തിയെന്തെന്നറിഞ്ഞിടേണം
കുമതിയായ്ത്തീരൊലാ, കോപംമൂലം
അങ്ങയെ പാറാവിലാക്കുവാനീ
മന്നനു ശക്തിയുണ്ടെന്നറിയു.

നാഥൻ : (പരിഹാസത്തിൽ)

പാറാവിലാക്കാം, കഴുത്തുവെട്ടാമെന്നെ
കീറാതെ കീഴി മുറിച്ചുതള്ളാം;
പട്ടാളമുണ്ടു്, പണമുണ്ടു് കൈയിൽ
കിട്ടിയതാമധികാരമുണ്ടു്;
നിങ്ങൾക്കെന്തും ചെയ്യാമെന്നൊടെന്നാൽ
തൊണ്ണൂറുശ്വാസമുള്ളോരു കാലം;
സത്യമുച്ചത്തിൽ വിളിച്ചു ചൊല്ലും ഞാൻ
വെട്ടിനുറുക്കണമെന്നെ നിങ്ങൾ;

സത്യത്തെക്കൊന്നു കഴിച്ചിട്ടാലും
സത്യമൊരിക്കലുമുൾത്തണിക്കും ;
സത്യം ജയിക്കുന്നു ; ധർമ്മം ജയിക്കുന്നു ;
സത്യവാനാകും യഹോവ ജയിക്കുന്നു!

ദാവീദ് : (കാര്യസ്ഥനോടു്)

നിങ്ങളിവിടെ വിട്ടു പോകൂ, വേഗം
നിങ്ങളുടേതിലൊരു കാര്യവുമില്ല.
എന്റെ സ്വന്തം കാര്യമാണിതു ഞാൻ
എന്നും വില നൽകി തീർത്തുകൊള്ളാം.
(കാര്യസ്ഥൻ നിഷ്കർഷിക്കുന്നു)

ദാവീദ് : (നാഥാനോടു്)

കോപിക്കരുതേ സഭയം പ്രവാചകാ,
പാപിഞാൻ വൻകുറം ചെയ്തുപോയി!
തെറ്റു ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നെന്റെ ബുദ്ധി
തെറ്റിയകന്നു മോഹാവേശത്താൽ.

നാഥാൻ :

തെറ്റു നീ സമ്മതിക്കുന്നതിനാൽ
രക്ഷതൻ പാതയിലായി നീ ;
മാപ്പു ചോദിക്കേണ്ടതത്യുന്നതൻ
സൽപ്പിതാവാകും യഹോവയോടേ.
നീന്നോടു വാഴ്ത്തും ഭയ നിമിത്തം
നീന്നെ യഹോവാ വിട്ടുനൂ ചുമ്മാ,
എന്നാൽ നിനക്കു ജനിക്കും കത്തു്
മന്നിൽ ജീവിക്കുമായില്ലേറെ ദിവസം (പോകുന്നു)

ദാഹീദഃ : (പശ്ചാത്താപ വിവശനായി)
 എൻ ദൈവമേ, എൻയഹോവേ,
 എൻറെ മേൽ നീ ദയ കാട്ടിടണേ!
 നിൻറെ മുമ്പാകെ ഞാൻ തെറ്റു ചെയ്തു;
 എൻറെ മേൽ ശാപം ചൊരിയരുതേ!
 ഞാൻ ജഡമോഹത്തിൽ വീണുപോയി,
 ഞാൻ രക്തപാതകം ചെയ്തുപോയി!
 എല്ലാം പൊറ്റുതു നിൻ ദാസനെ നീ
 എന്നു മനുഗ്രഹിച്ചിടണമേ!

കർട്ടൻ

(സമാപ്തം)

മരിയെ ഗോരേത്തി

(ബാലേ)

രംഗം ഒന്ന്

(മരിയയും രണ്ടു സഖിമാരും പാടത്തു വിഹരിക്കുന്നു. മധുരപ്പതിനേഴുകാരാകുന്നു മൂവരും)

മൂവരും :

പൂവണിഞ്ഞു പൂവണിഞ്ഞു ലില്ലികളെല്ലാം,
പാടമെല്ലാം പൂവണിഞ്ഞു; വെള്ളിപ്പൂക്കൾ!
പൂവനമായ് പാടമായപാടമെല്ലാം
പുനിലാവലയിളക്കം വേദിയായി.

മേയ് മാസംഗീയെങ്ങും തിങ്ങുകയായി,
മേയ് മാസറാണിയുടെ ഉൽസവമായി;
മാധുരിപെറുന്നകലമാഗതമായി
മാധവശ്രീനൃത്തമാടും വേളയായി.

കൺകളിർക്കെന്നോക്കിനിൽക്കാനെന്തുമോഹം;
കൈയിലെടുത്തോമനിക്കാനെന്തു ദാഹം!
ഭ്രമിദേവി ചൂടിടുന്ന ലില്ലിപ്പൂക്കൾ,
തുമണം പരത്തിടുന്ന പിഞ്ചുപൂക്കൾ!

സഖികൾ മരിയയോട് :

ഇമ്പമേതുപൂവിലെന്ന് ചൊല്ലിടാമോ,
ചെമ്പകമോ, പിച്ചകമോ, രോജതാനോ?
കമ്പിടുന്ന നിന്റെ മുമ്പിലേരുപുവു.
കംഭിനിപോൽനടയുള്ള സുന്ദരീമണി!

മരിയ :

കുളിവാക്കുപറയാതെൻ കൂട്ടുകാരെ
കളനാദമൃതിർക്കുന്ന തോഴിമാരേ!
കളവല്ല പൂക്കളായ പൂക്കളിലെല്ലാം
കരളിന്റെ കരളാണീ ലില്ലിപ്പുകൾ.

സഖികൾ :

കതിർമണ്ഡപത്തിലെന്നാലൊരുദിനം നീ
കമിതാവിൻ കൈയിലാകാൻ വന്നു
നിൽക്കുമ്പോൾ,
ഒരുപിടി ലില്ലിപ്പുകൾ ചേർത്തു ഞങ്ങൾ
ഒരുമിച്ചുവന്നുതരുമൊരു സമ്മാനം.

മരിയ :

അരുതരുതിങ്ങ, നിന്നി പറയരുതേ,
അകതാരിലിരിക്കുന്നെൻ മണവാളൻ;
പരമപിതാവിൻ സുതനേശ്ശുനാഥനെ
പരിണയം ചെയ്തുപോയെന്നറിയിക്കുന്നേൻ.

സഖിമാർ :

മരിയേ നീയിത്തരത്തിൽ കുളിപറയാൻ
മടിക്കാത്തതെന്തുകൊണ്ടെന്നറിയണമോ?
പൊളിയിങ്ങനേതുപെണ്ണും പറഞ്ഞുപോകും,
പരിണയപ്രായമായാ, ലെന്തെന്നാട്യം!

കരളിന്റെയുള്ളിലൊരു യുവകോമളൻ.
കയറിയിരിക്കുന്നതു മറയ്ക്കാമെന്നോ?
മടയികളാക്കാമെന്നോ ഞങ്ങളെയെല്ലാം
മടുമലർമൊഴി, ചൊല്ലു പ്രിയനാരെന്ന്.

മരിയ : (ഭുവഭാവത്തിൽ)
 കളിയായിപ്പോലുമീ ഞാൻ പറയാറില്ല,
 കപടവാക്കൊരുനാളുമെൻ സഖിമാരേ!
 നല്ലവണ്ണമാലോചിച്ചെന്നെൻറെയാത്മാവിൽ
 വല്ലനോയ് പ്രതിഷ്ഠിച്ചേൻ ക്രിസ്തുനാമനെ.

കമനീയമത്രേ ലോകസുഖമെന്നാലും
 കടന്നുപോമതുകുഷണം മഴവില്ലുപോൽ;
 സനാതനസുന്ദരമാം സത്യമൊന്നുതാൻ;
 സന്തതമെന്നിക്കകാമ്യം, യേശുനാമൻ താൻ.

മനുഷ്യർക്കായവിട്ടുന ജീവിച്ചതുപോൽ,
 മനുഷ്യർക്കായവിട്ടുനമരിച്ചതുപോൽ,
 അവിടുത്തെ സ്നേഹിച്ചുഞാൻ ജീവിക്കവേണം,
 മനുഷ്യസേവനം ചെയ്തു ജീവിക്കവേണം.

സഖിമാർ :
 പൊറുക്കണം, പ്രിയസഖീ, മറക്കണം നീ
 അറിയാതെ പറഞ്ഞൊരു കൊള്ളിവാക്കുകൾ;
 പരശ്ശതം മംഗളങ്ങൾ നിനക്കു ഞങ്ങൾ
 നിരന്തരം നേരുന്നൂ, ഭാഗ്യവതി നീ!

കർട്ടൻ

രംഗം രണ്ടു്

(മരിയയുടെ റീട്ടു്. പാടത്തു പണിക്കു പോകാനുള്ള
വേഷത്തിൽ അവളുടെ അമ്മ)

അമ്മ :

വയറുനീറയെ നിനക്കു തിന്നാൻ
വറചട്ടിയിൽ കുറെ ഗോതമ്പു്,
ചുട്ടുണാൻ വച്ചതെടുത്തുതിന്നാൻ
ഒട്ടും മടിക്കരു, തുച്ചനേരം,

മുന്തിരിത്തെയിൻ ചുവട്ടിലല്ലം
ചീന്തണം വെള്ളം മറക്കരുതേ,
നേരേ വളർത്തിപ്പടർത്തിവിട്ടാൽ
നാളെ നമുക്കും പഴം പഠിക്കാം,

മുറവുമല്ലമടിച്ചിടേണം
മരൊന്നും ചെയ്യാനില്ലിവിടെ;
മർത്തുന്റെ ചിത്തത്തിന്നെന്നപോലെ
വൃത്തിഗൃഹത്തിനും കൈവരണം.

പണിയേറെയുണ്ടു് പാടത്തുചെയ്യാൻ
പാടുപെട്ടല്ലേ നമ്മുടെ ജീവിതം
നൊറിയീലൂറും റിയർപ്പിന്റെയുപ്പു്,
പററാതെ ഭക്ഷണം നമ്മൾ കഴിക്കുകയോ?

നിന്റെ പിതാവി, നകാല ചരമം
എന്റെ ഭൂരിതത്തിന്നാരും മോയി;
കൊറ്റിനുവേണ്ട വകകണ്ടിരുന്തു,
പട്ടിണിയെന്നമകന്നിരുന്തു!

മരിയ :

പാടത്തുപണിചെയ്യാൻ ഞാനും വരാനമ്മേ,
പ്രായമായില്ലേ, എനിക്കും കഴിവില്ലേ?
പ്രായമാകുന്നമ്മ, ഞാനും തുണയ്ക്കാം
പ്രാണസുഖമെന്നിക്കണ്ടനേമാകാം.

അമ്മ :

കൊക്കിലുയിരെന്നിക്കുള്ള കാലത്തോളം
മക്കാളായൊന്നുള്ള നീ ജോലിചെയ്കയോ;
ഉച്ചവെയിലേററുനീ വാടുകില്ലേ,
പാഴ്ചെളിപററി നിൻമെയ്കുറക്കില്ലേ?

എന്റെ സർവ്വസ്വവും നീമാത്രമല്ലേ,
എന്റെ ജന്മോദ്ദേശ്യം നിൻ നന്മയല്ലേ?
നന്നായി നിന്നെവളർത്തുവാൻ ദൈവം
എന്നും തുണയ്ക്കട്ടെ, കന്യാംബികയും.

മരിയ :

കന്യാമറിയത്തിൻ രൂപത്തിൻ മുമ്പിൽ
ഇന്നു ഞാൻ ലിപ്തിപ്പൂവൊട്ടേറെവയ്ക്കും;
തുണൽപ്പണി ചെയ്യുംനേരത്തുപോലും
ചൊന്നിടും നൂറു സുകൃതജപങ്ങൾ.

അമ്മ :

പോകട്ടെ മോളേ, പാടത്തിനി ഞാൻ
പോകാൻ സമയം വൈകിയെന്നോർക്കൂ;
വേലഞാൻ പ്രാർത്ഥനയാക്കിമാറി;
വേലചെയ്തോനല്ലേ നമ്മുടെ നാഥൻ,

പിന്നൊന്നുകൂടിപ്പറഞ്ഞേക്കാമിക്കാലം
മുന്നേപ്പോലല്ല വഷളാണിലോകം;
നീന്നോർമ്മയിലിതുവേണം സദാപി,നീ
നന്നേവളർന്നു, യുവതിയൊരുത്തിയായ്.

നിന്റെ സൗന്ദര്യം മോഹിച്ചടുത്തെത്താം,
 ഇന്നു യുവാക്കന്മാർ പൂവിൽ മധുപം പോൽ;
 ആരുമായും വേണ്ട കൂട്ടതൽ ചെങ്ങാത്തം
 ചാരിത്രംകാക്കണം ജീവനൊക്കൊളം നീ.

ദൈവതിരുമുമ്പിൽ നൈവേദ്യമാക്കുവാൻ
 ഭൂവിലിതുപോലെയില്ലൊരുവസ്തു.
 ദൈവം നിനക്കു തരട്ടെ പ്രസാദം,
 ദിവ്യജനനിയും നിന്നെ തുണയ്ക്കട്ടെ!

മരിയ :

അമ്മ ഭയക്കേണ്ടാ ഇക്കാര്യമെന്നേ
 ചെമ്മേമനസ്സിൽ ഞാനോർക്കുന്നുണ്ടെന്നും;
 പ്രാണൻവെടിഞ്ഞാലും ചാരിത്രശുദ്ധി
 പാലിക്ക,മെന്നെതുണയ്ക്കട്ടെ, ദൈവം!

കർട്ടൻ

രംഗം മൂന്നു

(പാടം, ഞാറുവേല, മരിയയുടെ അമ്മയും മറ്റു പണിക്കാരും.. എല്ലാവരുംകൂടി പാടുന്നു)

“തിന്നാരേ..... ഓ...തിന്നാരേ.....
തിന്നനത്തിന്നനത്തിന്നാരേ
തിന്നനത്തിന്നനത്തിന്നാരേ,
തെയ്യനം തെയ്യനം തെയ്യനംതാരോ
തെയ്യനം തെയ്യനം തെയ്യാരേ,
തിന്നാരേ ഓ... തിന്നാരേ (2)

കാലാ കലപ്പവലിച്ചാലേ,
കാലിയഴുതുമറിച്ചാലേ,
കൊച്ചുകളുകൾ പഠിച്ചാലേ,
ഉച്ചയ്ക്കുമുമ്പിതുതീർക്കാമേ.

വാലുചുരുട്ടിയടിച്ചാലേ,
കാലായുഴുതുമറിച്ചാലേ,
വാശിപിടിച്ചു പണിഞ്ഞാലേ,
വായിക്കരിക്കിട്ടും പൊന്നുകാളേ.
തിന്നാരേ ഓ... തിന്നാരേ (2)

കുത്തിമലർത്തും പൊഴികളാലേ
വിത്തിടാനുള്ളൊരുനേരമായേ-
കുത്തനെ, കുത്തനെ നുള്ളി നമ്മൾ
വിത്തിടാം, മുത്തിടാം കൂട്ടുകാരേ.
തിന്നാരേ..... ഓ... തിന്നാരേ (2)

ആർത്തുകിളിർത്തു വളർന്നാലേ
ആർക്കുമൊരുത്വം നീണാളേ
വേർപ്പുപൊടിക്കുന്നോ പെണ്ണാളേ
കാപ്പിട്ടുകരിമീൻ കണ്ണാളേ.

പത്തായമെല്ലാം നിറയ്ക്കാമേ
പഞ്ഞത്തെ ഭൂരയകറാമേ,
കഞ്ഞിക്കു മുട്ടാതിരുന്നാലേ
മുഞ്ഞികറക്കില്ല പിന്നാലേ.
തിന്മാരേ ഓ ... തിന്മാരേ

കൊച്ചുപ്രാക്കര പഠന്നവന്നേ
കാത്തുവരമ്പത്തിരിക്കന്നേ;
കൊത്തിപ്പെറുക്കി വിഴുങ്ങല്ലേ
വിത്തിനവലു വിലയല്ലേ.
പച്ചക്കിളികൾ പഠന്നീലേ
കൊയ്ത്തുവരുമ്പോൾ മടങ്ങിലേ
മാസങ്ങൾ മൂന്നാലുപോയാലേ
മാനസംനിന്നു തുടിക്കൂലേ.
തിന്മാരേ ഓ ... തിന്മാരേ

(2)

കാത്തിരിപ്പിലേ വീട്ടിലിപ്പോൾ
കാർത്തികനക്ഷത്രക്കണ്ണുങ്ങൾ.
അമ്മിഞ്ഞപ്പാലിന്നു പൊൻകിടാങ്ങൾ
അമ്മയ്ക്കിട്ടിയ രത്നങ്ങൾ.

പുത്തിരികത്തിച്ച കണ്ണുമായി
പുത്തമരത്തിലെപ്പുമൊട്ടുകൾ;
കൊഞ്ചിക്കഴയുന്ന വാക്കുമായി
നെഞ്ചുകളിർപ്പിക്കും പുഞ്ചിരിയാൽ
പിഞ്ചോമനകളെതിരേൽക്കും.
തിന്മാരേ ഓ ... തിന്മാരേ

(2)

കർട്ടൻ

രംഗം നാലു്

(ഒരു പുഴുന്താട്ടത്തിൽ പ്രേമലോലുപമനോഭാവത്തിൽ താരുന്നനായ അലക്സാണ്ടർ ആത്മഗതം.)

വള്ളിതളിരിട്ടു പൂത്താലോ
വള്ളിക്കുടിലിൽ പടർന്നാലോ
വാരിയെടുത്തു പുണർന്നാലോ
വാരിളം പൂവു മുക്തന്നാലോ.....

ആനന്ദമാനന്ദം മാനസാനന്ദം,
ആവോളം മോത്തും ഞാനാമരന്ദം ;
ആനന്ദം ജീവിതാനന്ദമാഹാ,
ആത്മാവിലെന്തെന്തു കോരിത്തരിപ്പോ!

മറിയേഗൊരേത്തീ, നീയെവിടെ,
മഹിയിലെ മാണിക്യമല്ലേ നീ ;
മാരിവിൽപോലെ വിരിഞ്ഞ നിന്നെ
മാറോടണച്ചു ഞാൻ പുൽകുമെന്നേ.

കാണാതുഴലുനെന്നു കണ്ണുകൾ
കാണിയുമില്ലേ കരുണയെന്നിൽ?
കാതരേ, നിന്നെ കാമിച്ചു ഞാൻ
കാണായ ലോകത്തിൻ ചക്രവർത്തി!

കണ്ടാലുടനെ ഞാൻ കോരിയെടുക്കും
ചെണ്ടണിച്ചുണ്ടിൻറെ രാഗപരാഗം ;
ഓർക്കാപ്പുറത്തു നീ നിർവൃതികൊള്ളും ;
ഓർമ്മയിൽ നിലക്ഷ്മീ രാഗലഹരി.
കൈവിടുകില്ല ഞാൻ നിന്നെന്നയെൻറെ
കൈവല്യമേ, എൻറെ മംഗല്യമേ,
കൈതവമല്ല നീയെൻ ജീവജീവൻ

കൈവശമാക്കിയാൽ ഞാൻ മഹാഭാഗൻ,
 കാണാമറയത്തുനിന്നു ഞാൻ നോക്കി
 കാണാത്ത സ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടുഞാൻ നിന്നു;
 രാഗപരവശനായ ഞാൻ നിന്നെ
 രാഗിണി, യെൻ സ്വന്തമാക്കിയെടുക്കും.

നിന്നമ്മയില്ലാത്ത നേരംവേണം
 നിന്നോടൊരല്ലം സല്ലപിക്കാൻ,
 നിന്നെ വശത്താക്കുവാനെനിക്കു
 പിന്നെ വളരെയെളുപ്പമായി.

പ്രേമരസികനാണെന്നു കണ്ടാൽ
 പ്രേയസീ, നീയെന്നെ കൈവിടുമോ,
 പ്രീതിവരും നിനക്കെന്നിലപ്പോൾ
 പ്രാണസഖീ, നിന്റെ പ്രായമോർക്കൂ.

ഇല്ലിനി താമസമെൻ മനമേ, യീ
 ഏല്ലമലരീൻ മധുനകരാൻ.
 ചുറിക്കരങ്ങി ഞാൻ നിന്നിടേണം,
 ഒരറയ്ക്കുവളെ ഞാൻ കണ്ടിടേണം.

മറിയേഗോരേത്തീ, നീയെവിടെ,
 മഹിയിലെ മാണിക്യമല്ലേ നീ?
 മാരിവിൽപോലെ വിരിഞ്ഞ നിന്നെ
 മാറോടണച്ചു ഞാൻ പുൽകുമെന്നേ.

നീലക്കയിലേ, നീയെവിടെ;
 നീലമിഴിയാളേ, നീയെവിടെ?
 നീടുറുപാതകൾ താണ്ടിയാലും
 നേടിയെടുക്കും നിന്നെ ഞാൻ.

കർട്ടൻ

രാഗം അഞ്ചു

(മരിയ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു)

ആത്മമണവാളാ, ആത്മമണവാളാ,
ആത്മാവിൻ കോവിലിൽ നീയിരുന്നോ,
ആനന്ദമാനന്ദമാനന്ദമെന്നും
ആരാധ്യനങ്ങെന്ന കൈക്കൊള്ളമെങ്കിൽ.

പനിനീർപ്പുവിതളൊത്തനിൻ ചേവടിയിൽ
പവിഴാധരം കൊണ്ടുതുത്തമിടും ഞാൻ;
പനിമതിയൊത്തനിൻമുഖമൊന്നുകാൺകെ,
തനിയെവിടരുമെൻമാനസകൈരവം (ആത്മ)

ദിവ്യമാം പ്രേമത്തിൻ ചന്ദ്രികയുണ്ണുവാൻ;
ദാഹിച്ചനിൽക്കുന്ന പ്രേമചകോരി ഞാൻ;
സ്നേഹപരിമളം വീശും മണവറ
ഗേഹിനിയായിവളെന്നിനിപുകീടും! (ആത്മ)
(മറഞ്ഞുനിന്ന അലക്സാണ്ടർ പ്രവേശിക്കുന്നു)

അലക്സാണ്ടർ :

കാമിനീ, വരികനീ, കാലമൊട്ടും വൈകാതെ
കാമിതമെല്ലാം തീർക്കുമീ ഞാൻ;
കാത്തുകാത്തിരുന്നതാം കാലമടുത്തല്ലൊ,
കണ്ണണി, നീയെന്റെ കരളല്ലേ, എന്റെ
കുളിരല്ലേ?

കൊട്ടാരം തീർക്കും ഞാൻ, പട്ടമഹഷിയായ്
മട്ടോൽമൊഴി, നിന്നെവാഴിക്കും ഞാൻ;
കട്ടിലൊരുകും പിന്നെ പൂമെത്തയിൽ നിന്നെ
കൂട്ടിനിരത്തി ഞാൻ താലോലിക്കും. (കാമിനീ)
(മരിയ യേശുവിനെപ്പറ്റിയാകുന്നു)

മരിയ :

എന്താണുചൊല്ലുന്ന തെന്താണുചൊല്ലുന്ന-
തന്ത്സിലാഞ്ഞൊരു വർത്തമാനം ;
പോകനീ, വേഗമലക്സാണ്ടരേ, നിന്റെ
ഭോഗവിലാസങ്ങൾ പാപമല്ലേ?

അലക്സാണ്ടർ :

പാപമോ, കൊള്ളാം ചിരിവരുന്ന, വെറും
പാവമായ് തീർന്നാലോ, യിത്രമേലോമലേ!
പാരിജാതപ്പൂവേ, നിൻമധുവുണ്ണുവാൻ
പ്രാണൻകളുവാൻപോലും മടിച്ചില്ല.

മരിയ :

ഒരുകാര്യം തീർത്തുഞാൻചൊന്നിടാം യേശുവേ,
അരുമമണാളനാക്കി ഞാനെന്നറിഞ്ഞാലും ;
അരുതാത്തകാര്യം നീ നിനയാതെ പോക നീ
അകതാരിൻനിന്നും കളക ഭർമ്മോഹം.

അലക്സാണ്ടർ :

ഏതുപറഞ്ഞാലും എന്തിനി വന്നാലും
എന്റേതായ് തീർക്കും ഞാൻ നിന്നെയെന്നോമലേ!
പാപവും പുണ്യവും പേർത്തു മുരുവിട്ടു
പാഴാക്കാതെ കാലം പൈങ്കിളിപ്പെണ്ണേ.

നിന്നെ ബലാൽക്കാരം ചെയ്യുവാൻപോലും
ഇന്നെന്നിക്കില്ല ഭയമെന്നറിയൂ ;
നീ മനസ്സോടെന്നെ സ്വീകരിച്ചാൽ ഭംഗി ;
ഓമലേ, യേതാനും നാരതരുണേൻ.

മരിയ : (സുകോപം)

അരുതാത്തതുപറയാതെ യകലത്തുപോകൂ
അരികത്തുനിന്നുമലക്സാണ്ടരേ ;

അരുമനാഥൻ നിനക്കേകട്ടെ നേർവഴി;
ഒരു നാളം നിന്നെഞാൻ കാണാതിരിക്കട്ടെ!

അലക്സാണ്ടർ :

പോകുന്നു ഞാനിപ്പോൾ, എൻകൈയിൽനിന്നു നീ
പോകില്ലൊരുനാളുമെന്നോർക്കവെണ്ണേ;
നിന്നെഞാൻ കൈയടക്കാതെ വിടുകയോ,
ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ, കാണാംപിന്നെ!

(പേരുകുന്നു)

കർട്ടൻ

രംഗം ആറു്

(കൊയ്ത്തു്. മരിയയുടെ അമ്മയും കൂട്ടുകാരും കൊയ്ത്തു ജോലിയിൽ വ്യാപൃതരായിരിക്കുന്നു.)

ഓ, ഓ...ഓ.....ഓ ഓ ഓ.....
കൊയ്ത്തുവന്നേ, കൊയ്ത്തുവന്നേ
കോതമ്പിൻവിള കൊയ്ത്തുവന്നേ!
കൊയ്തുക്കോറം, കൊയ്തുക്കോറം
കണ്ണണിയാളേ, കൈയാളേ! ഓഓഓ.....

നിരന്നുനിലപ്പു കതിർക്കലകൾ;
നിറഞ്ഞുനിലപ്പു കതിർമണികൾ
പരന്നുകാണം പാടമെല്ലാം
പയ്യപ്പയ്യേ, നമ്മൾ കൊയ്തെടുക്കാം...ഓഓഓ...

കതിരുകൾ കൊയ്തുകൂട്ടി.....
കററകൾ വച്ചുകെട്ടി
മെതിച്ചുമെതിച്ചു വിളവുകൂട്ടാം,
മനസ്സിന്നു പിന്നെ തുടികൊട്ടാം...ഓഓ.....

വൈയ്ക്കോലുണക്കുന്നു മാനത്താരോ,
ഗോതമ്പു പാററുന്തു കണ്ണതിക്കാറോ?
തൃപ്പിയിൽ പകലോൻ നോക്കിനിലക്കുന്നു
അന്തിയെത്തുമുമ്പേ വീട്ടിലെത്താം...ഓഓ.....

മാനത്തു മേക്കട്ടി തീർത്തല്ലോ
മാലാഖമാരുടെ തമ്പുരാൻ;
മാടപ്പിരാവുകൾ വന്നല്ലോ
മാനത്തെപ്പള്ളിതൻ മുറത്തു്...ഓഓ.....

വരമ്പുതോറും പറവ വന്നേ,
വരിവരിയായിരിക്കുന്നേ!

പൊഴിഞ്ഞുവീഴും മണികുലത്തിന്നേ
പൊരിഞ്ഞ വയർ നിറയ്ക്കുന്നേ...ഓഓ.....

പത്തായമെല്ലാം നിറയുന്നേ,
പശിമുഴുവൻ തീരുന്നേ,
പുതിയതാം വീവേങ്ങൾ തീന്നുന്നേ;
പദംവെച്ചു പദംവെച്ചു നൃത്തമാടുന്നേ!...ഓഓഓ...

വിളവെടുത്താൽ കളികൾ പിന്നെ;
വിളിച്ചുകേറാം വിരുന്നുകാരെ.
സാദരമവർക്കെല്ലാമഭിവാദനം,
സ്നേഹഭോജനം, പന്തിഭോജനം!...ഓഓ.....

വിളുവിറക്കും നാൾവരെയിനി
വീട്ടിലെല്ലാം പലതരമുത്സവം;
സമൃദ്ധിനൽകും സർവശക്തനായ^o
സർവനന്മയ്ക്കും നന്ദിയോതിടാം...ഓഓ.....

കർട്ടൻ

രംഗം ഏഴ്

(മരിയ വീട്ടിൽ, മാതാവിന്റെ രൂപത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.)

പകലവന്ദയാട, പനിമതി പദപീഠം
 പൂത്തുനില്ക്കും താരങ്ങൾ മുടിമണികൾ,
 പാർവണേന്ദുമുഖീ, സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ റാണി നിന്റെ
 പൂവിതലപ്പദങ്ങളീക്കാൻ പണിഞ്ഞിടുന്നേൻ.

മേയ് മാസത്തിൻ റാണി, എന്റെ മാനസം
 തിന്നധിനാഥേ,
 മാലകുന്ന നിൻ പിറവി വാഴ്ത്തീടുന്നീ ഞാൻ;
 മേദിനിയെ രക്ഷചെയ്യാൻ മനുഷ്യനായ് താണവന്ന,
 മശിഹാരാജന്റെ അമ്മേ, കാക്കണമെന്നെ. (പകല)

കണ്ണനിരിൻ താഴ്വരയിലെണ്ണമറ്റ ദുരിതത്തിൽ
 കന്യകാമറിയമേ ഞാൻ ശല്യം നിതാ,
 വിണ്ണിൽനിന്നും മണ്ണിലേക്കു ദിവ്യദയ നിറഞ്ഞനിൻ
 കണ്ണയയ്ക്കാൻ കനിയണമെന്നുമെന്നുമേ. (പകല)

ഏത്രയും ദയനിറഞ്ഞ മാതാവേ, നീ തുണയ്ക്കണേ,
 സ്വർഗ്ഗരാജ്യഭാഗ്യത്തിനു യോഗ്യയാകാൻ ഞാൻ;
 വ്യർത്ഥമായ ചിന്തയുടെ പച്ചവെള്ളമാകെ ദൈവ-
 കേതിയുടെ ഭൂതിരിച്ചാരാക്കി മാറ്റണേ. (പകല)
 (മറഞ്ഞുനിന്ന അലക്സാണ്ടർ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

അല:

മിന്നൽക്കൊടിയിതാ കൺമുമ്പിൽ
 അന്നനടയാളിതാ, എന്റെ മുമ്പിൽ
 കതിരണിപ്പാടത്തു്, നിന്നമ്മ!
 കുതിയൊഴിഞ്ഞു നീയെങ്ങുപോകും.

നിന്റെയീപ്രാർത്ഥനയ്ക്കുത്തരം,
 നിന്നെയിന്നാരു രക്ഷിക്കും?
 മദനോത്സവ വേളയെത്തുമ്പോൾ
 മരിയേ, നിൻ പ്രാർത്ഥനയപഹാസ്യം!

മരിയ:

പാപീ, വീണ്ടും വന്നുവോ നീ,
 പാപതമസ്സുമായെത്തിയോ;
 നിന്നുടൊത്താവിലില്ല ദൈവം;
 നിന്നിൽച്ചെകുത്താൻ കടിയിരിപ്പൂ!

ദുർവാസനകൾക്കടിമയായി,
 ദുശ്ചിന്തകൾക്കു വശഗനായി,
 ഭാവി തകർന്നു നശിച്ചിടാതെ,
 ദൈവികചിന്താരേരിതനാകൂ.

ഞാനൊരു പാവം കന്യക,യെ-
 ന്നോർത്തു കരുണകാണിക്കണം നീ,
 എന്റെ കന്യാപ്രതം മാനിച്ചീടേണം
 എന്നെക്കരുതണം സോദരിയായ്.

അല:

ചുമ്മാ കിടന്നു പുലമ്പിടാതെ,
 ചെമ്മുകിൽപോലെ ചുകന്ന പെണ്ണേ;
 മുന്തിരിച്ചാറു നൂരച്ചനിലക്കെ,
 മോന്താതെ ഞാനോടിപ്പോകണമോ?

കാമൻ വില്ലു കുലച്ചനിലപ്പു,
 കാമിനീ നിൻ മേനി നോക്കിനിലപ്പു;
 കേളീവനമാകുന്നീഭവനം;
 കാളനീയെന്നിൽ മദനാഗ്നി.

കരവലയത്തിലമർത്തിടാൻ,
കവിളിലെപ്പുവിൽ മുത്തിടാൻ;
ചികരത്തിൽ രാഗപ്പു ചൂടിക്കാൻ
ചിരകാലം നോക്കിയിരുന്നൂ ഞാൻ.

ഓമലാളേ, നമ്മൾ രണ്ടല്ല,
ഓർത്തിരിക്കാനിനി പററില്ല;
ഒന്നിച്ചുചേർന്നിനി പ്രേമത്തിൽ-
പൊന്നോടുകേറി തുഴഞ്ഞുപോകാം, എന്നും
മുന്തിരിച്ചാറു കടിച്ചീടാം.

(അലക്സാണ്ടർ രണ്ടു കൈയും നീട്ടി മരിയയോടു
അടുക്കുന്നു. മരിയ പേടിച്ച് പുറകോട്ടു മാറുന്നു.)

മരിയ:

മുന്തിൽനിന്നോടിപ്പോ, ഭൃഷ്ടാ, നീ
എന്നെത്തൊടാതെയകന്നുപോ,
കന്യാസുതനെ നീയോർക്കണം;
കാളം നരകത്തി കാണണം.

എന്നേ, ഞാൻ ദൈവത്തിൻ ഭാസിയായ
എന്നെ മറക്കണം മേലിൽ നീ
തിന്മകൾ ചെയ്യുവാൻ പോയെന്നാൽ
വൻ നരകത്തിൽ നീ വീണീടും.

അല: (ചൊടിച്ച്കൊണ്ടു്)

എന്നെത്തഴയുവാൻ ഭാവമോ?
കന്നൽമിഴി, യിതു സാധ്യമോ?,
ഇന്നീവേന, ത്തിലാരുമേയി-
ല്ലെന്നു നീയോർക്കണം കണ്ണണി!

ആരും തുണയ്ക്കുവാനീ വീട്ടിലില്ല,
ആരോമലേ, നീയെൻ കൈയിലായ്;

ആർത്തുകരത്തൊലും കിംഫലം?
 ആർത്തിരസീടുണെന്നാഗ്രഹം.

മരിയ:

പാപീ, നീ നില⁰ക്കരുതിങ്ങിനി,
 പാതകം കാട്ടരുതേതുമേ.
 പ്രാണൻപോയാലും വഴങ്ങിടാ
 പ്രാണേശനെന്നുമേശൂനാഥൻ.

(കോപാക്രാന്തനായ അലക്സാണ്ടർ കഠാരയെടുക്കുന്നു.)

അല:

കാരിരുമ്പാണു നിൻ മാനസം;
 കാതരയല്ലൊരു കല്ലുനീ.
 കുത്തിപ്പിളർന്നിടും നിന്നെ ഞാൻ
 കുത്തിയിതുകണ്ടോ, ദുർമ്മതീ?

(കുത്തിയോങ്ങുന്നു. വെളിച്ചം അണയുന്നു. മരിയയുടെ ദീനരോദനം)

കൊല്ലരുതേ, യെന്നെക്കൊല്ലരുതേ,
 എൻകരം വിണ്ടുതകർന്നിതാ,
 യേശുനാഥാ, എന്റെ പ്രാണനങ്ങേ
 പേശലപാണിയിലർപ്പിക്കുന്നേൻ.

(ലൈറ്റു⁰ തെളിയുന്നു. രക്തത്തിൽപുളഞ്ഞുകിടക്കുന്ന മരിയയെ ഒന്നുകൂടി നോക്കിയിട്ടു⁰, രക്തപങ്കിലമായ കഠാരയോടുകൂടി അലക്സാണ്ടർ നിഷ്ക്രമിക്കുന്നു.)

കർട്ടൻ

രംഗം എട്ട്

കൊലക്കുറ്റത്തിനു ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ട അലക്സാണ്ടർ ജയിലിൽ, അനതാപഭാവം)

അല :

എത്രദേശകമീപ്പാറാവിൽപ്പാർത്താലും
കർത്താവേ, എൻപാപം തീർന്നിടുമോ,
കത്തികൊണ്ടല്ലോ, ലില്ലിമലരിനെ
കത്തിമുറിച്ചുഞാൻ കാട്ടാളനേപ്പോൽ.

കാമലഹരിയിൽ ബോധം മറിഞ്ഞുഞാൻ
കാടത്തംകാട്ടിയതോർത്തുകരയുന്നേൻ;
കട്ടിയായ്ചോരയൊഴുകിവിീണിട്ടും
കത്തിയിറക്കിയെൻകത്തിഞാൻ വീണ്ടും.

പ്രാണൻപിടഞ്ഞുമരിക്കുന്ന വേളയിൽ
പുണ്യവതീ, നിന്റെ ദീനമാംനോട്ടം,
എന്നോടമർഷംകാട്ടാത്തൊരാനോട്ടം,
ഇന്നുമെൻകണ്ണിൽതെളിഞ്ഞുനില്പു.

മാലാഖയാണു നീ മരിയേഗൊരേത്തീ;
മാലിന്യം തീണ്ടാത്ത മുഗ്ദ്ധമാം ലില്ലിപ്പു;
മേഘമാലയ്ക്കുകളിലാസ്വഗ്ഗ്ത്തിൽ
മാധുരി നിത്യം നുകർന്നു വാഴുന്നു നീ.

ഒന്നുഞാൻ കണ്ടെങ്കിൽ, മരിയേഗൊരേത്തീ,
എൻപാതകത്തിൻ പൊറുതിയിരക്കുവോൻ;
ഒന്നുവരണേ, പുണ്യവതീ, യെന്റെ
മുന്നിലെഴുന്നെള്ളാനൊന്നുകനിയണേ !

(മരിയ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. തുവെള്ളവേഷം)

മരിയ :

കെറുവെനിക്കില്ല സോദരോ,
 പൊറ്റത്തുഞാൻ നിന്റെ തെറ്റുകൾ;
 വെറുക്കുമോ നിന്നെഞാൻ, ദൈവത്തിൻ-
 പൊറ്റതിയേവർക്കും വേണ്ടതല്ലേ.

നല്ലവനായി നീ ജീവിക്കും,
 നന്മജനങ്ങൾക്കു നൽകിടും;
 നന്മനിറഞ്ഞവനോടുഞാൻ
 എന്നും നിനക്കായി പ്രാർത്ഥിക്കും.

(മരിയ അപ്രത്യക്ഷയാകുന്നു. അലക്സാണ്ടർ
 ഭക്തിപാരവശ്യത്താൽ തല കുമ്പിട്ടു നിൽക്കുന്നു.)

കർട്ടൻ

സമാപ്തം

പഞ്ചരത്ന ബാലെ

കവി, അദ്ധ്യാപകൻ, ഉപന്യാസകാരൻ എന്നീ നിലകളിലെല്ലാം സമാരാധ്യനായ ഫാദർ ഒ. അയ്യനേത്തിന്റെ പുതിയ സാഹിത്യ സംഭാവനയാണ് 'പഞ്ചരത്ന ബാലെ'. ക്രിസ്തുമസ്, സ്റ്റാപകയോഹന്നാൻ, മഗ്ദലന മറിയം, ഡേവിഡും ബത്സേബായും, മരിയേഗൊരേത്തി എന്നിങ്ങനെ ഏകദേശം കാവ്യനാടകങ്ങളുടെ സമാഹാരം. അനേകം വേദികളിൽ അവതരിപ്പിച്ചു പ്രശംസയാർജ്ജിച്ചവയാണ് ഇവയിൽ മിക്കവയും. ആദ്ധ്യാത്മികചൈതന്യം പ്രസരിപ്പിക്കുന്ന ഇതിവൃത്തം, മനുഷ്യാവസ്ഥയോടു ശക്തമായി പ്രതികരിക്കുന്ന സന്ദർഭസംവിധാനം, രസാത്മകമായ പ്രതിപാദനം, വ്യക്തിത്വമാർന്ന കഥാപാത്രങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ ഒത്തിണങ്ങിയ രചനാതന്ത്രം ഈ കാവ്യനാടകങ്ങൾക്കു മനോഹാരിത നൽകുന്നു. മലയാളകവിതയ്ക്കും നാടകശാഖയ്ക്കും ഒന്നുപോലെ അഭിമാനജനകമാണ് ഈ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥം.

ഡോ. ജോർജ്ജ് ഓണക്കൂർ

MALANKARA
LIBRARY